CU CE TREBUE SĂ SE ÎNCEAPĂ

Romulus ODOBEȘTEANU

Cu convocarea unei sesiuni speciale a Adunării Generale a ONU care să aibă ca unic punct de discuție și rezoluție, pe ordinea de zi, situația dictaturilor antidemocratice și opresiunea politică din țările Răsăritului European, ca urmare a nerespectării acordurilor dela Yalta, a Chartei Națiunilor Unite, a Declarației Universale a Drepturilor Omului și a Acordului Final dela Helsinki, de către una dintre puterile învingătoare în cel de al doilea război mondial și anume U.R.S.S.

Toate forțele din exil trebuesc mobilizate pentruca prin petiții, memorii, demonstrații de stradă, mitinguri, să se obțină această sesiune specială.

Este evident, URSS va bloca din răsputeri o asemenea inițiativă, menită să repare o injustiție istorică provocată exclusiv de ea și în beneficiul ei și a prepușilor ei, guvernanții de azi din țările Răsăritului European.

Toate exilurile trebue să acționeze la unison pentru a determina opinia publică mondială și în special cea din cadrul marilor puteri, să se acționeze cu responsabilitate și simț al demnității în sprijinul celor cinci națiuni înrobite din Răsăritul Europei.

Dacă Adunarea Generală ONU a votat rezoluții în favoarea independenței Namibiei, de ce ar rămâne pasivă, de exemplu, în fața tragediei poloneze și a celorlalte țări captive?

Trebuesc contactați deputați, senatori, miniștri, ziariști, făcându-se apeluri patetice și stăruitoare în vederea curmării unor chinuri care au desfigurat fața umană a unor nobile popoare europene.

Exemplele Poloniei și României sunt cele mai elocvente.

Umanitatea civilizată nu poate tolera la infinit crucificarea acestor națiuni din Răsăritul European.

Nu se poate uita tragedia germană și Zidul Berlinului din 1953, nici tragedia ungară din 1956 ori cea cehoslovacă din 1968. Toate trebuesc puse în discuția Forului Internațional, azi, când inhibiția lașă și jocul de culise se pare că nu mai funcționează în deplina lor eficacitate ca în 1956 sau 1968. Odată cu atacarea directă a Afganistanului și a Cambodgiei, a intervenit o clarificare și o edificare la scară mondială.

Expansionismul imperialist, ideologic, economic și teritorial al URSS este necontestat. El a început în 1944-45 odată cu subjugarea țărilor din Răsăritul European. De 40 de ani aceste țări suportă un regim impus cu forța din afară. De 40 de ani aceste regimuri n'au făcut nici un pas pentru a-și câștiga un minimum de legitimitate.

Pot fi calificate asemenea regimuri ca democratice și "socialiste"? Revoltă la Berlin 1953, revoltă în Ungaria 1956, revoltă în Cehoslovacia 1968, în Polonia 1970, în România 1977 (Valea Jiului), în Bulgaria 1984, și nimeni să nu pună în

Continuare în pag.3

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 10 Nr. 110 -IUNIE 1985- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

CITIND STATUTUL... ȘI PRIVIND LA REALITĂȚI

Eugen BÂRSAN

Nu citisem niciodată "statutul Partidului Comunist Român". Mai deunăzi mi-a căzut însă în mână și văzându-l, m'am apucat s'o fac.

Zic m'am apucat, căci pentru a fi în stare de o asemenea lectură ai nevoie de nervi tari. Am crezut că-i am și când colo, dela începutul ei lectura mi-a provocat o stupoare care a crescut cu fiecare alt rând citit. Si așa, mai departe de sfârșitul primului capitol, intitulat "Partidul", n'am mai putut citi. Am rămas cu gândurile fixate la un singur lucru: niciodată nu mi-a apărut goliciunea și farsa comunistă într'o atât de puternică imagine de discrepanță între teorie și realitate ca de această dată.

Si cum ar putea fi altcum când citești un text ca acesta: "Partidul Comunist Român este centrul vital al întregii noastre națiuni, forța politică conducătoare în Republica Socialistă România, organizatorul și dinamizatorul energiilor creatoare ale tuturor oamenilor muncii din patria noastră, ale întregului popor în lupta pentru construirea socialismului și comunismului".

Aceasta este ce el pretinde că ar fi. Insă în realitate Partidul Comunist Român este cu totul altceva. El este, indiscutabil, "centrul" operativ de sclavizare și descompunere națională, "forța politică" demoniacă de îngenunchiere a națiunii prin teroare, și "organizatorul" decimării "energiilor creatoare" și a tot ce are bun neamul românesc la rădăcinile lui, sub aspectul însușirilor și tradițiilor care i-au format ființa.

Este atât de mare și de evidentă această realitate încât nu poate fi dezmințită de nimeni.

Ne oprim la altă aberație. Acest statut mai zice: "Din rândurile partidului fac parte cei mai înaintați și conștienți muncitori, țărani, intelectuali, funcționari și alți oameni ai muncii (care or mai fi și ăștia din urmă, nu știm).

Sună frumos, nu? Sună! Dar aceste cuvinte, la fel, n'au absolut nici o valabilitate. Căci doar este supracunoscut că Partidul și-a început guvernarea cu cei mai fără de căpătâi oameni scoși din subsolul societății, indiferent de ce grup social țin. Si apoi tot supracunoscut și evident mai este și faptul, că pe parcursul a 40 de ani (de când a preluat țara) Partidul a adăugat la cei de mai sus pe toți cei care prin teroare, deci o stare de presiune psihică, sau momeală, din

Continuare în pag.3

CE VREM DELA ISTORICI

Cronographus ANONYMUS

In proiectul unei expuneri, Eminescu nota: "Viața formală (politică) a statului, numai atâta cât are legături cu viața poporului nostru".

Această "formă" le lipsea Românilor, și când au venit Bulgarii, și când au venit Ungurii. Aceștia aveau o "formă", aceea de organizare bazileic-nomadă, pe când Românii nu aveau "forma" vieții lor stabile străvechi, decât în "sate" răzlețe. Deci se opunea o "formă", politică, unei "ne-forme" politice, și aceasta a fost o mare daună pentru Români. Dar forma lipsea în tot spațiul balcanic, în lumea "tracică", în interegnul dintre cele două Rome, una agonică, alta la început, una în Sud-Vest, alta în Sud-Est.

In Balcani și în Dacia, romanitatea creasé așezări urbane de durată. Miracolul a fost că a mai rămas o romanitate, cel puțin în Dacia. Dar Romanii nu lăsaseră acolo decât un popor de țărani cu o nouă limbă, numai că lipsită de "formă", fără orașe, fără administrație centrală, fără nimic altceva decât niște oameni ai pământului, trăind din lucrul agricol-pastoral, dar, din cauza vechimii lor, cu un indestructibil simț al așezării. Deci prima tărie a Românilor a fost baza în spațiu.

Românii au avut o dublă naștere, urmată de patru renașteri. Dubla naștere a fost întâi ca Daco-Romani, prin întrepătrunderea etnică și culturală inevitabilă în timp de aproape șapte generații, și nașterea Românilor a fost după aceea prin unitatea limbii, definitivată de creștinism. Așa s'a făcut unitatea pământului și a cerului în Dacia, și din ele s'au întruchipat un neam și o cultură, a căror "civilizație" a întârziat aproape un mileniu, până când Românii au ajuns la politică, deci la "formă".

Distrugerea "formei pe care-o făcuseră Romanii în Dacia fusese foarte asemănătoare cu operația "pământului ars". Au distrus nu numai statul, dar și toate cetățile, și au dat o nouă formă, întemeind orașe, adică baze ale politicii, din care nu au mai rămas decât numele, după ce Romanii au retras din ele tot ce le dădea viață. Romanii nu au golit DACIA de oameni, dar au golit ORASELE, și băștinașii au trăit după aceea împrăștiați în sate, fiecare din ele cu pământurile lor. Românii au rămas din secolul IV, când au ajuns la unitate prin credință definitiv, o substanță fără formă, fără "politică". Dar spre deosebire de restul Tracilor, și de mare parte din Celți, popoare agricole dar fără orașe iradiante, ei au rămas până în secolul XX, ca o ultimă Romanie, în Sud-Estul european.

Orașele au fost determinante pentru viitorul religios, cultural, politic și economic al Europei de Vest. "Politeia", de unde ne vine "politica", înseamnă stricto sensu "cetățenie", și Platon a întemeiat "știința cetățeniei" în "Politeia". Rădăcina termenului cu "politio-plitionis" dă ideea de lustruire, de exemplu lustruirea unui zid, a unei fațade, de unde în franceză "polir", în spaniolă "pulir", în italiană "polire". In românește "om politicos" înseamnă "om lustruit", nu "om politic". Rădăcina cuvântului "politică" ne dă ideea perfecției formale, exterioare. Ceea ce este și "politica", întrucât forma exterioară, vizibilă, fie chiar numai pe pașaport, a coeziunii unei societăți.

Toate acestea "politic", "politicos", "lustru", "lustruit" sunt neologisme de origine franceză. La noi pentru "lustruit" era "lucitor" dela lumină, iar când era vorba de minte, "luminat", tot dela lumină. Acestea ne arată că la noi modelul uman nu a fost "omul lustruit", ceea ce s'a spus în România modernă pentru omul cu educație "civilizată", deci de oraș, măcar în materie de..."maniere".

In viața Românilor, orașul nu a fost model. "Cetate" nu a dat în românește "cetățit" ca în franceză dela "cité", "citoyen". Nu a dat ideea de "cetățean", ca la Romanii pe care i-am avut acasă, "civis", termen în care ideea de "naționalitate" pleca dela o "cetate", Roma, cu "civis romanus". Iar dela "civis", Francezii au "civilizat".

Cetate la Români a fost fie loc întărit de apărare, fie Cetatea de Scaun, unde locuia Domnitorul. De aici nu a plecat "politica" decât în raza "Domniei". Cum n'au avut cetate-cetățean, Românii au avut doar "țară-țăran-sat", după cum n'au avut cetatea-biserică, au avut doar "cerul". "Cetățeanul", "afacerile politicești" apar către secolul XIX, și cum din Domnul Tării Românești s'a ajuns la Domnul Popescu alegător democrat din colegiul I, sau altul, și Tara a fost înlocuită cu Statul.

Polii unei societăți închegate, stabile, sunt "religia" și "economia". Nici unul nici altul din acești poli n'au ajuns să fie "politizați" din cauza lipsei centrelor civice. Tara cu caracter de Stat a venit târziu, datorită cleștelui nomad-turanic în care Românii au fost strânși până la definitivarea Principatelor, a Tărilor Românești. Din cauza acestui clește, religia n'a ajuns să fie îmbrăcată în "formă", într'o instituție cu forță seculară. La noi Biserica nu a făcut poliție, nici justiție, nici politică externă, nu a putut pune niciodată în marș vreo forță militară. La noi nu a fost o Biserică autoritară, de care

Continuare în pag.3

editorial

DORINŢELE PIOASE ALE INFILTRAŢIILOR COMUNISTE

O grămadă de "intelectuali", "profesionişti" şi "erudiţi" s'au aciuat în lumea liberă, venind din România, pe căi diferite, sub masca refugiului politic. Apoi, s'au adunat în clanul instrumentiştilor care servesc regimul dela Bucureşti, conform instrucţiunilor pe care le-au primit dela partid, securitate şi agenţiile care conduc sistemul de infiltrări comuniste în sânul exilului românesc.

In România, au servit regimul politic dominant, în poziţii deosebite şi deci nu au fost supuşi teroarei şi suferinţelor, căci nu s'au integrat opoziţiei, de nici un fel. Dimpotrivă, au beneficiat de toate avantajele pe care le oferă partidul comunist acelora ce ştiu să-l servească.

Fară să exceleze în curaj şi promovare a valorilor româneşti, pe care comuniştii le degradează şi le aruncă la coşul de gunoi, aceşti falşi refugiaţi politici, odată ajunşi în lumea liberă, au devenit, peste noapte plini de curaj, entuziasmaţi de tot ce este românesc (de fapt într'un talmeş-balmeş, care produce dureri de cap) şi viguroşi apărători ai comuniştilor români.

Aceştia prezintă lumii libere toate tezele, punctele de vedere şi interpretările oficiale ale partidului comunist, fără jenă şi fără nici o deosebire.

De ce au plecat din ţară, ca refugiaţi politici (cum au minţit la oficialităţi) dacă aici în condiţii de libertate, sunt slujitorii partidului comunist, mai fanatici de cum erau în ţară?

Exilul românesc s'a alcătuit din elemente combatante pentru înlăturarea regimului de tiranie comunistă. Fără compromis şi colaborare cu guvernul şi partidul comunist din Bucureşti. Cine nu se integrează acestei lupte, ci, din contra, urmăreşte dislocarea acestui exil, fluturând tezele comuniste, în toate sectoarele de activitate, serveşte partidul comunist, direct, fără şovăire şi cu o docilitate care depăşeşte ceea ce au făcut în ţară pentru regim. Căci, dacă ar fi luaţi la întrebări, toţi aceşti mincinoşi şi falşi refugiaţi, s'ar ajunge la revelaţii spectaculare despre activităţile lor. Căci, altfel, nu se pot explica contradicţiile imposibile în care se găsesc, să pretinzi că eşti refugiat dintr'un regim comunist, şi odată scăpat de acesta, să devii servitorul lozincilor şi vederilor comuniste.

Lozincile şi acuzaţiile comuniste, fluturate de instrumentele lor din lumea liberă, se rânduiesc pe aceeaşi linie-standard, stabilită de bolşevici, odată cu Revoluţia lui Lenin: reacţionarism, fascism, nazism, gardism, rasism, imperialism, anti-semitism, obscurantism, iraţionalism, etc. Cu nuanţe indicate la fiecare din aceste concepte, după împrejurări.

Mai gravă este însă dorinţa pioasă a acestor agenţi infiltraţi ai comuniştilor români, de a îngrădi libertăţile refugiaţilor români, de a-i face să renunţe la vederile lor şi credinţele în numele cărora s'au refugiat din tirania comunistă.

Singura libertate care să fie acordată, după părerea acestor instrumente comuniste, ar fi să fie aceea care să le îngăduie lor să propage drepturile de existenţă şi legitimitatea partidului comunist român.

Nu-şi dau seama aceşti iobagi ai regimului comunist român, de situaţia ridicolă în care se găsesc, când se vor stăpânii monopolului libertăţii, în ţări care le acordă libertatea minciunii, a falsificării adevărului şi a promovării ideologiei tiranice marxiste?

Căci aceasta înseamnă libertate, să admiţi circulaţia şi confruntarea ideilor de tot felul. Numai intelectualii, cu statură de pigmei, formaţi după tipicul comunist, nu pricep asta.

Vai, de cei săraci cu duhul.

George BĂLAŞU

UNIREA EUROPEI

—Adrian URSU—

Prin intrarea Spaniei şi Portugaliei în Piaţa Comună, Europa de Vest a devenit o unitate economică. Si după cum spunea un om de stat, economia este urmată de politică. Credem că această maximă nu va fi desminţită.

Oficial, comunitatea europeană numără azi 12 state cu 320 de milioane de locuitori. La acest număr ar mai fi de adăugat şi Suedia, Norvegia, Elveţia şi Austria, care, fie din motive de neutralitate tradiţională ori altele, oficial stau de-o parte. Insă trebue reţinut că şi aceste ţări colaborează intens cu Europa Vestică, având gânduri şi interese comune. Iar dimpreună cu ele, comunitatea europeană numără aproape 400 de milioane de oameni. O forţă numerică, o forţă de lume civilizată, o forţă de producţie industrială, de progres social şi de libertate umană, necunoscută până azi în istoria omenirii, de unde şi o bogăţie materială egală.

Aceste 400 de milioane de oameni liberi şi ideologic uniţi, pot face faţă singuri forţei agresive a comunismului rusesc, care numără mai puţin ca oameni, ca mijloace economice şi politice.

Aceasta înseamnă Europa Unită!

Te simţi între aceste 400 de milioane, din vreo 15-16 ţări, ca la tine acasă, indiferent de credinţa ta religioasă sau de părerile politice. Nimeni nu te întreabă de nimic, în afară de, când şi ce vrei să mănânci şi ce mai doreşti ca să te simţi bine. Si aceasta din Sudul Greciei, Italiei, Spaniei, Portugaliei sau Franţei, şi invers din Narwik, Reikiawik, Scoţia, Flensburg, etc. Intr'adevăr un vis de care Vest Europeanul are parte.

In afară de forţa lor proprie, ţările Europei Occidentale au stat permanent după ultimul război mondial sub garanţia Statelor Unite, care le-a garantat şi le garantează libertatea.

După 40 de ani, în care s'au dezvoltat liber în toate domeniile, experimentând binele şi răul, ponderea şi lipsa de echilibru, pare că au ajuns la convingerea unei uniri. Ba prin ziare se spune de câţiva ani, că s'a ajuns şi la culoarea paşaportului ţărilor Europei unite.

Exemplul dat de Franţa şi Germania de Vest în ultimii ani - ţări conduse de regimuri politice diferite- este ilustrativ. Două ţări care s'au războit multe sute de ani, se sfătuiesc permanent în marile şi micile probleme ce le privesc pe amândouă.

Colaborarea frăţească între aceste două ţări, se extinde şi la alte ţări libere din Vestul Europei, aşa că Europa se va uni, în faţa Cortinei de fier. Si să o facă mai repede, până când Rusia nu-i va pune beţe în roate.

Fără îndoială Rusia se teme de USA. Dar o va cuprinde frica şi mai mult atunci când Europa va fi unită. Abia atunci va face concesii ţărilor ei satelite, care fiind europene -matca gândirii şi culturii noastre- vor manifesta cu curaj apartenenţa lor la această comunitate. De aceea este explicabil dece, pe măsură ce Unirea Europei se apropie, Rusia cheltuieşte miliarde să împiedice acest lucru.

USA nu se teme de unirea Europei, ci mai mult o recomandă în fiecare clipă. Si nici Europa Unită nu se teme de USA.

Partidele, oamenii politici, ambiţiile naţionale şi personale, să dispară în faţa acestei idei grandioase şi necesară azi.

Carol cel Mare le va mulţumi, şi osemintele lui vor avea linişte! Iar Domnul cel de Sus va binecuvânta şi ajuta frăţietatea. □

CĂTRE REDACŢIE

* VANCOUVER, CANADA - Românii din Vest felicită pe cei 70 de manifestanţi români care au arătat dragoste şi respect faţă de oprimaţii din ţară. Păcat însă ca despre vizita "bolnavilor de titluri" plecaţi la drum cu traista'n băţ nu s'a ştiut decât în penultima zi, fapt ce a determinat să nu ne alăturăm demonstranţilor. Credem că Ceauşescu şi consoarta, înconjuraţi de suită, au tras concluzii şi vor înţelege rolul lor şi "dragostea" ce le-o purtăm.

Trăiască România, dar fără suita Ceauşescu şi acoliţii ei.

M. MARIN în colaborare cu
27 Români liberi din W. Canada

* CLEVELAND, OHIO, USA - Mă numesc Valeriu Cercel şi mă aflu în USA cu soţia şi cele două fiice ale noastre veniţi fiind definitiv.

Eu printre altele mă ocup de sculptură românească în lemn, acesta fiind un "hobby". Lucrez acum la o troiţă ce va avea 2,7 m, pentru Mânăstirea "Schimbarea la faţă" din Ellwood City, Pennsylvania, troiţă ce mi-a fost comandată de Maica Alexandra şi care va fi ridicată în memoria celor ce au murit în închisorile comuniste. Aş dori, dacă puteţi să anunţaţi în ziarul Dvs., spre a înştiinţa pe toţi Românii de acest eveniment ce va avea loc la 6 August, când se va şi sfinţi această troiţă. Eu v'am trimis şi o fotografie cu ea neterminată, poza fiind de dată mai veche, troiţa fiind acum aproape gata. Eu am mai participat şi la un concurs de sculptură în lemn ce a avut loc pe 4 şi 5 Mai la Cleveland State University şi s'a chemat "Great Lakes Wood Carving Exhibit", concurs la care am participat numai cu lucrări de sculptură românească: troiţe, cruci, icoane si tripticuri, şi la care am obţinut locul întâi. Am fost foarte bucuros, câştigând cu o lucrare românească.

Aş dori, dacă puteţi să înştiinţaţi pe Românii noştri din Toronto şi din împrejurimi că în luna August între 14 şi 31, a.c., voi participa la "International Wood Carving Exhibition" ce se va ţine la Exhibition Place în Toronto şi unde voi expune numai lucrări de sculptură românească. Poate că le va place să vadă lucruri româneşti. Vă mulţumesc anticipat, al Dvs.,

Valeriu CERCEL

* SYDNEY, AUSTRALIA - Primind cu regularitate publicaţia "Cuvântul Românesc", ţin să mulţumesc tuturor celor care o editează şi susţin. Este graiul Românilor către Români. Mai mult decât atât, ea aduce adevărul despre Români, tradiţie, istorie şi cultură, aşa cum a fost şi este. Este arma spirituală împotriva minciunii, falsului şi susţinătorilor ei. Este arma de luptă contra duşmanului comunist care a înrobit neamul nostru şi patria noastră dragă. Este căldura sufletească ce ne însoţeşte peste tot, oriunde ne-am afla, în orice colţ îndepărtat al lumii. Este firul ce ne leagă pe toţi împrăştiaţii de ţara noastră dragă.

Adevărul face ca această publicaţie să fie apreciată de fiecare adevărat Român.

Cu mulţumiri, Un Român pribeag în Australia.

* BUCURESTI, ROMANIA - Vă rog să publicaţi acest apel şi poezia, pe care un binevoitor, un turist străin a reuşit să le scoată din România comunistă. Vă rog să publicaţi apelul nemodificat, aşa cum îl credem noi Românii care suportăm JUGUL COMUNISM-SOVIETISMULUI. Stirile pe care le primim în ţară despre dezbinarea, zâzania dintre Românii aflaţi peste hotare ne împiedică în a ne organiza în ţară împotriva teroarei comuniste:

APEL ADRESAT DE ROMANII DIN TARA ROMANILOR IMIGRATI:

"In ceasul al 12-lea, Români din exil, treziţi-vă, uniţi-vă, daţi-vă mâna frăţeşte, într'o HORA A UNIRII împotriva comunismului, a sovieticilor. Români din exil, ţara noastră este pe marginea prăpastiei, este pe cale de a fi desfiinţată ca stat naţional de către URSS. Lăsaţi la o parte nimicurile, scuturaţi-vă de tembelism, de egoism şi meschinărie şi nu mai faceţi jocul agenţilor comunişti -discipoli ai NKVD-ului sovietic- pentru a-i dezbina pe imigranţi. Demascaţi-i. Uniţi-vă într'un bloc unitar al luptei anticomuniste, antisovietice, demonstraţi că aţi rămas oameni, că sunteţi cinstiţi. Ca patrioţi, uniţi-vă într'un partid puternic politic şi economic. Prin exemplul vostru, nemulţumirile, opoziţia latentă din România se va putea canaliza şi organiza la rândul ei pentru a-i înfrunta pe comunişti, pe Ruşi.

Români din exil, nu uitaţi că dezbinarea voastră face jocul comuniştilor, al Ruşilor, iar pe noi cei din ţară ne demobilizează, ne demoralizează. Acum când trăiţi în libertate, uniţi-vă pentru a deveni puternici. Sunteţi loviţi, loviţi şi voi. Ajutaţi-ne moral, inspiraţi-ne încredere în viitor. Dumnezeu să vă ajute să vă vină mintea la cap şi să arătaţi lumii că sunteţi Români.

Voi, Ruşi şi bolşevici,
Neam de barbari,
Neam de duşmani,
Sciţi băutori de sânge omenesc,
Drogaţi cu fum de case arse
Dansaţi pe sufletele noastre.
Trândavi, beţivi şi criminali,
Jefuitori, violatori,
Incendiatori, distrugători,
Strigoi, blestem al omenirii,
Lăsaţi în urmă numai jale
Morţi fără cruce şi cenuşe.
Voi n'aveţi crez,
N'aveţi cultură,
Voi doar striviţi cu ură
Popoare şi cultură.
Demenţi distrugători de bunuri,
Sciţi băutori de sânge tânăr,
Drogaţi cu fum şi ruine de oarşe
Dansând pe trupuri schingiuite
Jucând pe pântece de mame.
Voi bolşevici,
Neam de duşmani,
Neam de barbari
Trăzni-v'ar Dumnezeu din Cer.
Veni-va zi de Judecată...
Apocalipsul pentru voi
Ca mângâierea unui tată.
Sciţi îmbătaţi cu sânge de popoare,
Drogaţi cu fum de case arse,
Călcând pe ce este cultura.
Apocalipsul fi-va pentru voi,
Ca floarea la ureche.

Bucureşti, Aprilie, 1985 — Prometeu PONTIC

Ce va fi după?

—— Eugen POPESCU ——

Oamenii politici europeni şi americani sunt încântaţi că Sovieticii s'au înapoiat la masa tratativelor pentru limitarea armamentului atomic şi controlul lui.

Marile ziare americane varsă tone de cerneală în legătură cu acest eveniment al înapoierii Sovieticilor la convorbiri, de par'că ar vrea să spună că revenirea la convorbiri a Sovieticilor este un succes al mediei de vârf americane.

Nu este rău acest lucru, de a sta de vorbă cu adversarii, nu sunt de fapt decât două soluţii de rezolvare a contradicţiilor şi litigiilor: să stai de vorbă, sau să dai cu biciul, cu rezerva că biciul, în starea actuală de progres tehnic, înseamnă armament atomic, distrugător de vieţi omeneşti şi de civilizaţii.

Deci, întoarcerea la convorbiri se pare, logic, a fi calea cea mai bună şi chiar dorită de lumea liberă. S'o folosim, dar să fim cu ochii în patru. Lumea sovietică şi a sateliţilor ei, este o lume aparte, cu veleităţi globale de cucerirea lumii, în folosul ei.

Sovieticii au revenit la convorbiri pentru limitarea şi controlul armamentului, dar vor prelungi mult convorbirile, spre a culege unele avantagii pentru ei. Lumea liberă, de bună credinţă, va fi satisfăcută să poarte discuţii cu Sovieticii pentru limitarea şi controlul armamentului, sperând că aceştia sunt de bună credinţă şi că vor şi ei, într'adevăr, să se termine ameninţările cu războiul distrugător.

Dar, dacă lumea liberă vrea pace, trebue să se pregătească de război, pentrucă Sovieticii nu sunt parteneri loiali de convorbiri, nu sunt sinceri, ei urmăresc, în final, să nu se schimbe nimic în ţările lor şi să cucerească restul ţărilor libere. O spune doctrina lor, o spun conducătorii lor, o vor şi o urmăresc.

Dacă printr'o minune se va semna cu Sovieticii un acord de limitarea armamentului şi de controlul lui, ei nu-l vor respecta în mod sincer. Ce va fi după semnarea unui astfel de acord? Va fi pace? Nu. Va fi armonie între state? Nu. Prevăd că va urma cea mai cruntă deziluzie pentru omenirea liberă, pentru cei ce au crezut în sinceritatea Sovieticilor. Sovieticii vor dezlănţui în secret războaie de guerile, în toate ţările lumii necomuniste. Se vor numi mişcări pacifiste, sau mişcări de controlul aerului sau spaţiilor verzi, vor fi mişcări de liberare, sau de independenţă, vor fi mişcări teroriste de destabilizare, sau pentru crearea unei atmosfere de spaimă, sau de neîncredere, etc.

Sovieticii nu vor apare în primul plan, dar totul va fi dirijat de ei. Dacă vor cheltui mai puţin cu fabricarea armamentului atomic, în schimb vor cheltui mai mult cu mişcările de guerile, care nu au nevoie de armament nuclear, ci de armament clasic, de care Sovieticii dispun din belşug, ca să le...ajute.

După semnarea unui acord de limitarea armamentului atomic cu Sovieticii, vor trebui să urmeze convorbiri pentru încheierea altui acord, de retragerea trupelor străine din toate teritoriile ocupate de ele pe nedrept şi apoi un ultim acord, pentru aplicarea principiului autodeterminării popoarelor, care să dispună singure de soarta lor.

E multă treabă de făcut şi e greu să fie pace în lume. Cei care cred că deţin secretul zeilor, să ne spună ce va fi după semnarea acordului de controlul şi limitarea armamentului cu Sovieticii? Vrem să ştim, în numele dreptului ce-l avem de a trăi, şi pe care-l avem dela Dumnezeu, nu dela oameni. S'ar părea că întrebarea are un aspect de dramatism, dar şi de realism. □

UN HOLOCAUST, SUB ORICE ALT NUME, E TOT UN HOLOCAUST!

Publicăm statistici!

Adunăm, scădem, împărţim şi înmulţim numărul morţilor.

Discursuri, lumânări aprinse, cărţi, filme şi programe speciale la radio şi televizor care toate, grămadă, arată crimele comise de nazişti.

Evreii afirmă că au fost omorîţi 6 milioane de Evrei.

Tiganii afirmă că au fost omorîţi 500.000 de Tigani.

James Marks, vice-preşedinte al organizaţiei "U.S. Romani Memorial Council" a protestat că Evreii n'au permis Tiganilor ca să ia parte şi ei la ceremonia unde s'a reamintit despre victimile holocaustului. Ceremonia a avut loc în Rotunda Capitoliului din Washington.

"Am vrut să aprindem şi noi o lumânare, alături de Evrei" a declarat reprezentantul Tiganilor" (scrie corespondentul lui AP).

"Tiganii încearcă să tulbure ceremonia noastră" a declarat d. Micah Naftalin, dir. organizaţiei "U.S. Holocaust Memorial Council."

In piesa de teatru "Bent" ce deţine afişul cu succes, autorul subliniază că cei mai dispreţuiţi şi persecutaţi în câmpurile de concentrare n'au fost nici Evreii şi nici Tiganii, ci au fost homosexualii.

Nici o oragnizaţie de homosexuali n'a dat până acum cifra care să precizeze numărul celor dispăruţi.

Evrei, Tigani, homosexuali, şi mulţi alţii, au căzut victime nebuniei unui tiran care a vrut să stăpânească lumea.

S'au împlinit 40 de ani de când a luat sfârşit holocaustul întronat de Hitler, dar nu se reaminteşte că s'au împlinit, tot 40 de ani, de când, în Europa de Răsărit, holocaustul lui Hitler a fost înlocuit cu holocaustul cravatelor roşii.

Numărăm ţările unde gulagurile şi canalele au fost create în timpul fericirii comuniste şi sunt intreţinute în continuare:

Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Germania de Răsărit, Cehoslovacia, Bulgaria, România, Iugoslavia, Ungaria şi Albania.

Holocaustul nazist a durat 12 ani. Holocaustul comunist supravieţuieşte de 68 de ani şi se întinde ca un cancer în Asia, Africa şi acum în America Centrală (Cuba şi Nicarauga).

La ce bun să condamnăm numai terorile din trecut dacă închidem ochii şi nu vedem teroarea ce există astăzi în lume?

Cine va aprinde mâine o lumânare în memoria celor ucişi când toţi vom trăi în puşcăriile raiului comunist?

Stroe MOLDOVEANU

CE VREM DELA ISTORICI

Urmare din pag.1

să se desfacă la un moment dat ceva ca protestantismul, precedat de catarismul ieşit din bogomilism, sau ca anglicanismul. La noi nu au fost secte ca bogomilismul în Balcani, nici erezii.

In Tările Româneşti, intriga politică a existat ca pretutindeni, nici mai bună, nici mai rea. Dar intriga în sânul "popimii" a apărut abia în secolul XVIII, cu ceva ce nu fusese în nici un fel de concept la Români, "clerul". Odată cu apariţia lui şi la Români, s'a putut vedea o intrigă de proporţiile celei prin care un om ca Gheorghe Sincai, autor de vaste lucrări istorice şi filologice, a fost stâlcit în schingiuiri, deposedat şi declasat, din cauza unui episcop otrăvit de ranchiună.

Dacă Biserica poate ajunge ca instituţie la "formă", pentru a căpăta eficienţă seculară, în economie forma, politica, eficienţa deci, vine dela comerţ şi industrie. Si centrul politic al religiei, şi centrul economiei ajunsă la comerţ şi industrie, nu pot fi decât în "cetăţi". Din lipsa acestora, Românii n'au avut nici Biserică eficientă politic, nici economie eficientă prin comerţ şi industrie.

Să nu ne speriem de termenul "industrie" sau "fabrică". Industrie era "lucrare concentrată", nu întinsă în spaţiu, iar fabrica era locul acestei lucrări concentrate. Aproape de sensul modern "industria" apare în Occident odată cu "diviziunea" timpului, la mari lucrări, catedrale, sau ziduri, sau mai încolo cu cele "opt ore" instituite de Spanioli, ca dreptate creştină în colonii. In Dacia însă, unde nu era decât muncă întinsă, pe ogoare, împărţirea timpului era cea naturală, pe anotimpuri, pe răsăritul şi apusul soarelui. O împărţire a timpului pe ore de lucru, s'a făcut în lumea cu oraşe, ceea ce la noi n'a fost până în secolul XIX, când economia a ajuns şi la noi "industrie şi comerţ".

Ne întoarcem la Eminescu, şi ne întrebăm urmându-l: câtă legătură organică a fost între "formalul" politic şi "substanţialul" corespondent la noi, poporul român? Cum a fost organică sau neorganică, aşa cum arată Eminescu, şi în ce fel a pregătit nihilismul actual? Nu cumva a fost pus carul înaintea boilor?

Istoria Românilor, de când se nasc ei, ca să treacă apoi prin patru "renaşteri", nu poate fi comparată cu istoria Europei de Nord şi Sud-Vest, care s'a făcut pe bază de oraş, stat, Biserică, economie de transformare concentrată, acestea toate trăgându-şi origina din "cetate", pe urmele civilizaţiei greco-romane.

Eminescu a făcut critica secolului XIX românesc, când intră modernitatea în istoria Românilor, sau intră şi Românii în istoria modernă. Dar cine face azi în România critica celor 40 de ani trecuţi, de scoatere a României din istorie, băgată cu forţa într'o "formă" în care nu mai există nici un contact organic între "politică", inclusiv cultură şi economie, şi substanţa care este poporul român?

Acest lucru nu poate să-l facă nimeni în România, deşi sunt atâţia care gândesc. Nu ajunge să spunem că noi nu am fost la înălţimea "formei" din creştinismului occidental, sau a comerţului "până în iad", cum spuneau Olandezii în Renaştere, cum au făcut Veneţienii, şi la urmă imperiile coloniale.

Dacă facem istoria Românilor, trebue s'o facem româneşte, adică studiind condiţiile de naştere şi existenţă ale poporului român. Ca să ajungem la întrebarea: era necesară o revoluţie în secolul XX, după Intregirea României? Si dacă răspunsul este afirmativ, să se arate că actuala revoluţie nefiind românească, duce la distrugerea poporului român, prin chinuirea lui în "formă străină". □

C. ANONYMUS

CITIND STATUTUL... ŞI PRIVIND LA REALITĂŢI

Urmare din pag.1

înaintaţi i-a făcut înapoiaţi şi din conştienţi i-a făcut inconştienţi. Aceştia sunt oamenii care formează cadrele şi structura de bază a Partidului.

Am scos în evidenţă două realităţi care, spre deosebire de ce zice Statutul, sunt în fond expresia de fapt a Partidului Comunist Român.

După ce-am văzut calitatea acestui Partid din punctul de vedere al membrilor în faţa lui adevărată, este foarte important de ştiut şi de precizat, care este în fond rolul-misiune al acestui partid, pe plan naţional?! Căci o adunătură de membri, întunecaţi la cap şi secaţi la suflet de aiureala servilismului marxisto-comunist, trebue să facă şi ea o treabă pe care Statutul Partidului o tăinuieşte. De ce o tăinuieşte? Fiindcă factorul de realizare a strategiilor comuniste trebue să fie inconştienţa membrilor Partidului, şi despre aşa ceva nu se poate vorbi.

Care este această treabă or mai bine zis operă nefastă? Opera de supunere a neamului românesc la constrângerea de trecere prin purgatoriul comunist, purgatoriu care trebue să-l ducă la stadiul de despersonalizare de autenticitatea lui, de libertatea lui de gândire şi acţiune, şi de noţiunile de conştiinţă şi demnitate.

Partidul, e lucrul dracului. El nu acceptă decât un cetăţean lepădat de toate din trecut lipsit de personalitate, lipsit de gândire şi de viaţă proprie, un cetăţean care în afară de partid, de sarcinile de partid şi de obligaţiile pentru ele, să nu mai aibă nimic.

Decimarea Românului în structura lui spirituală înseamnă de fapt decimarea neamului în esenţa lui. Un neam purgat diavoleşte de valorile lui şi redus la sclavaj, este adus la o fază de existenţă doar biologică. Si când ştim că chiar şi această existenţă e una de înfometare şi de mizerii, nu mai vedem decât ceva de deplâns şi de îngrijorare totală.

Dacă Statutul Partidului Comunist Român nu poate fi luat în serios fiindcă ceea ce vedem e într'un contrast total cu prevederile lui, este ceva la care trebue să fim concentraţi mai mult decât serios:

Ce face acest partid este operă de desfiinţare a neamului.

Eugen BÂRSAN

CU CE TREBUE...

Urmare din pag. 1

discuţie legitimitatea acestor regimuri din aceste ţări?

Ce aveţi de răspuns la aceste întrebări D-lor Shultz, Howe, Dumas, Andreotti, etc ? Popoarele subjugate din Răsăritul European nu cer altceva decât un referendum sub supraveghere internaţională (ONU) prin care să se întrebe dacă să continue regimul partidului unic sau să acţioneze mai multe partide, adică o adevărată democraţie pluralistă.

Nimic altceva. Altă problemă nu va fi pusă electoratului. Aceasta, fără nici o pregătire prealabilă, decât asigurarea strictă că se va respecta voinţa populară exprimată prin glasul urnelor.

Nu cerem decât adevăr, justiţie şi legalitate. Legalitate şi moralitate. Atât şi nimic mai mult.

In afara stabilirii legitimităţii guvernelor din Răsăritul European, orice discuţie privitoare la controlul armamentelor pare o trădare şi un bluff tragic. O trădare nu numai a popoarelor din Răsăritul European ci a înseşi raţiunilor morale, a bazei fiinţei spirituale a naţiunilor din Alianţa Atlantică.

Cum e de conceput ca această mare Americă, ţara tuturor visurilor de libertate din lumea întreagă, ţara lui Jefferson şi a lui Lincoln, această Anglie a lui Cromwell şi Shakespeare, această Franţă unanim iubită pentru trecutul ei protestatar şi revoluţionar, pentru iluştrii ei moralişti dela Montaigne la Camus, această Italie a lui Garibaldi şi Dante, această Spanie a lui Cervantes, Ortega y Gaset şi Unamuno (pe Germania n'o mai pomenim fiind o ţară învinsă şi ea însăşi crucificată), cum e posibil, spunem, ca aceste mari state şi naţiuni să trateze drept egal în drepturi pe cel mai mare infractor la legea internaţională, care este URSS?

URSS este ea însăşi o creaţie hibridă de impostură şi îndelungă tiranie politică, dar, sub acest aspect, ea nu aparţine comunităţii europene, ci Asiei. Unei alte culturi, unei alte zone geografice, unui alt regim ideologic, adică unei alte filosofii de viaţă decât cea înrădăcinat şi tradiţional europeană. URSS aparţine politic şi ideologic matricei spirituale mongolo-siberiene.

Europa este o realitate spirituală şi culturală atât de strălucită şi specifică încât nu are egal în lume. Ea nu poate fi trădată şi târguită la Geneva. Carul nu poate fi pus înaintea boilor.

Nu va fi pace în lume, dacă dictaturile impuse de URSS nu sunt supuse legii internaţionale a legitimităţii.

Nimeni nu vrea nimic în plus decât legalitate, justiţie şi moralitate. Conducerea URSS trebue convinsă să adere sincer la aceste trei sacre principii. □

Romulus ODOBEŞTEANU

PERFIDIA UNOR PUBLICAŢII "ISTORICE" LEGATE DE TRANSILVANIA

—Radu DUNĂREANU—

Trebue să admitem, din nefericire, că oricât de divizaţi ar fi Maghiarii în legătură cu ordinea politică internă a ţării lor, când e vorba de revanşism şi de visuri de ocupare a unor teritorii ce nu le-au aparţinut şi nu le aparţin de drept, indiferent de colţul de lume în care trăiesc, ei lucrează la unison pentru realizarea himerei lor numită "Ungaria istorică".

Aşa după cum s'a mai arătat în paginile acestui ziar, precum şi în alte publicaţii româneşti libere, Maghiarii duc o acţiune concentrată şi intensă, în lumea liberă, pentru rezolvarea a ceea ce ei numesc "problema Transilvaniei" şi anularea prevederilor Tratatului dela Trianon din Iunie 1920 şi ale Conferinţei de Pace dela Paris 1946-1947 care a desfiinţat juridic Dictatul dela Viena din 1940.

In loc să aibă mereu în minte tragediile lor dela 1918 şi din 1956, când bolşevismul a masacrat populaţia paşnică a ţării lor, în loc să-şi unească forţele cu ale altor emigraţii, în lupta de eliberare a ţărilor ocupate de Ruşi, ei îşi consumă energiile pentru "Ungaria istorică" ce cuprinde teritorii cehoslovace, iugoslave, dar mai ales Transilvania românească.

Nu numai atât. Insuşi guvernul dela Budapesta, sub "părinteasca" supraveghere a trupelor sovietice de ocupaţie, prin intermediul publicaţiilor lor controlate, a început o campanie publică, deschisă, contra Românilor.

In mod subtil, pentru a nu duce la o confruntare directă, diplomatică, cu regimul dela Bucureşti, ei lasă să se tipărească anumite "studii istorice" care justifică acţiunea lor contra Românilor din Transilvania şi redeschid gogoriţa "Ungariei milenare".

In August 1984 s'au aniversat 44 de ani dela semnarea tragediei care s'a numit Dictatul dela Viena, prin care Ungariei i se făcea cadou de către Hitler o suprafaţă de 42.243 Km.p din Transilvania, cu o populaţie majoritară absolută românească, plus ce-i fusese dat în Noembrie 1938 din Cehoslovacia (12.000km.p) pentruca în Aprilie 1941 Ungaria să-şi mărească zestrea şi cu o parte din Iugoslavia (regiunea Bacika).

Dictatul a fost primul (şi ultimul) pas pe drumul reconstruirii "Ungariei milenare".

Nu întâmplător, la finele anului 1984, revista budapestană Kritika publică o serie de articole cu caracter aparent inofensiv istoric, de reeditare a unor "documente" de epocă, pentru a aţâţa opinia publică maghiară pe linia revanşismului contra României.

Este vorba de un memoriu al fostului general horthyst Nagy Vilmos trimis regentului Horthy şi despre un studiu al lui Bibo Istvan, scris în 1946 ca rezultat al pregătirii conferinţei de pace dela Paris. Editorii acestor documente caută să sublinieze opiniile personajelor în discuţie, care se referă la România.

De exemplu, Nagy Vilmos, consilier al lui Horthy şi unul din arhitecţii ocupării teritoriilor nemaghiare este declarat mare naţionalist şi vizionar istoric. El este acela care se opune măririi efortului militar contra Rusiei cu scopul de a avea în ţară o rezervă armată..."pentru cazul unui atac care ne ameninţă din partea Românilor, Slovacilor şi eventual al Sârbilor...Atitudinea Românilor este atât de imprevizibilă încât este necesar să luăm faţă de ea toate măsurile de securitate...(deoarece).... ea nu poate renunţa la teritoriile din Ardealul de Nord, ba mai mult, doreşte să inainteze până la Tisa...Este posibil ca România să întoarcă spatele Germaniei, să încerce să recucerească Ardealul de Nord, lucru pe care trebue să-l împiedicăm cu orice preţ". Iar editorii adaugă foarte clar: "Previziunea lui N.V. s'a adeverit perfect în August 1944."

Aceiaşi editori însă trec sub tăcere un alt fapt istoric şi anume că Consiliul Suprem al Apărării (al Ungariei) avea deja întocmit planul de atac al României pentru 1 Sept. 1944, în vederea cuceririi şi a Transilvaniei de Sud!

Noi, Românii, i-am eliberat de sub comunism în 1918 şi ar trebui să ne fie recunoscători că în 1944-1945 le-am redat 1237 de localităţi de pe teritoriul Ungariei care-dacă ar fi fost eliberate de Sovietici, direct, cine ştie, poate că ar fi devenit regiune autonomă sovietică. Discutând despre "studiul" lui Bibo Istvan, editorii din nou scot în evidenţă ciudate teorii istorice.

Una din ele este că, la 1848, Ungaria era singura care susţinea ideile de libertate, democraţie şi independenţă statală! "Ungaria-zice B.I. a fost în avangarda luptelor democratice pentru libertate", uitând să menţioneze că reclădirea "regatului apostolic" însemna deznaţionalizarea completă a celorlalte naţiuni, unele chiar majoritare, cum erau Românii în Transilvania. După B.I. cauza înfrângerii revoluţiei maghiare dela 1848 s'ar datora "locuitorilor de altă limbă ai ţării, care s'au aliat cu Austria... reprezentând cauza reacţiunii contra naţiunii maghiare care se identifica cu cauza democraţiei".

Deci iată că Românii au mai multe păcate: sunt majoritari în Transilvania, adică în ţara lor, sunt vorbitori de altă limbă decât maghiara şi sunt vinovaţi de înfrângerea unei revoluţii "democratice" care nu voia decât o nevinovată Ungarie "milenară" unde toată lumea să vorbească ungureşte. Insă cuiul principal este tot tratatul dela Trianon care, zice Bibo Istvan ..."nu s'a plasat pe baze ferme ale principiilor etnice....ci, în cursul divizării Ungariei istorice, a redus Ungaria...la un teritoriu mai îngust decât propriile ei frontiere etnice".

Deci tratatul face greşeala de a recunoaşte dreptul unor naţiuni şi nu al Ungurilor, ca singurii reprezentanţi etnici şi că recunoaşte că Ungaria era doar un hibrid format din teritorii nemaghiare, care în felul acesta îşi recâştigau libertatea. Să dăm câteva exemple de etnicitatea maghiară, din studiile citate ale unor istorici nemaghiari şi neromâni, referitoare la Transilvania. In 1880: Români 2.290.424(47.4%) şi Unguri 916.628(18.94%). După 30 de ani de campanie "etnică", în care copiii români erau forţaţi să meargă numai la grădiniţe maghiare, iar elevii români în şcolile secundare reprezentau doar 6% din totalul studenţilor, iar Universitatea din Cluj nu avea nici un profesor român, deşi Românii erau 47.4%, iată situaţia etnografică din 1910: Români 2.909.260 (46,2%), Unguri 1.617.231(25.7%).

Bibo Istvan nu se lasă şi editorii lui îi justifică discret atitudinea lui revanşardă.

In ultima instanţă, până şi fascismul ungar s'ar datora tot...Românilor, deoarece "nedreptăţile dela Trianon... au împins Ungaria pe drumul fascizării. Nedreptăţile făcute Ungurilor care au rămas dincolo de frontierele dela Trianon, au susţinut iluzia unei Ungarii istorice intacte." Se pare că teoriile unor istorici comunişti unguri sunt pe linia vechii politici horthyste, deoarece obsesia lor a fost totdeauna Transilvania. Astfel şeful statului major din timpul lui Horthy argumenta: ..."dacă vom întârzia cu intrarea în război...vom fi nevoiţi să renunţăm, poate pe vecie, la viitoarele pretenţii teritoriale faţă de România şi putem chiar să primejduim tot ceea ce am obţinut până în prezent".

Să vedem ce obţinuseră Ungurii "până în prezent", folosind mărturiile istorice din perioada lui Nagy Vilmos când el era ministru în guvernul lui Horthy, acel regent fantomă, amiral al unei flote inexistente dintr'un regat fără rege.

Din momentul în care Dictatul dela Viena intră în vigoare (30 August 1940) autorităţile de ocupaţie maghiare declanşează o sângeroasă prigoană contra populaţiei româneşti, care era majoritară, cu scopul de a o reduce la o infimă minoritate, prin crime de genocid naţional şi prin deportări.

Cu toată "protecţia" sovietică peste amândouă guvernele satelite, totuşi publicaţiile oficiale din Bucureşti nu pot trece sub tăcere asasinatele în masă din localităţile Ip şi Trăsnea din Sălaj şi cifrele dovedite ale celor 290.000 de Români expulzaţi şi alţi 30.000 deportaţi la muncă forţată în Germania. Conform statisticilor oficiale (care caută să excamoteze adevărul), în 4 ani de ocupaţie maghiară populaţia română din Nordul Transilvaniei a scăzut cu 16%!!!

Se face prea adesea caz de numărul Evreilor de pe teritoriul României ucişi în cadrul epocii naziste. Cu multă perfidie se omite faptul esenţial că din cei 151.125 Evrei de pe teritoriul Transilvaniei de Nord, ocupată de Maghiari, 130.000 (90%) au fost predaţi Germanilor şi dispariţia lor este asumată ca o crimă antisemită în contul Românilor. In realitate această crimă este a Maghiarilor setoşi de sânge, pe drumul "Ungariei milenare".

Cine poate calcula, căci documentele sunt ascunse de Maghiari, multele mii de victime Români, Slovaci, Sârbi, ucişi numai pentru simplul motiv că nu erau Maghiari şi nu puteau fi incluşi în peisajul rasial al Ungariei "milenare"?

Drept recompensă, din ordinul lui Stalin, sub G. Dej, când pecereul era din plin controlat de minorităţi naţionale, se formează în Transilvania românească o regiune autonomă maghiară, înăuntrul unui stat Românesc unitar, unde se vorbea numai ungureşte!

Iar azi, cu toată deşănţata propagandă şovină, în România Ungurii se bucură de şcoli, universităţi, teatre şi publicaţii în limba lor, procentual mai multe dacât cele ale Românilor băştinaşi pe acele pământuri din timpuri preistorice.

Dureros, foarte dureros este faptul că oficialităţi americane, se lasă mistificate de propaganda ieftină maghiară, dovedind alarmante lacune în cultura lor istorică, obligatorie minimă, pentru oricine se consideră politician.

De asemenea este trist că o anumită presă se lasă cumpărată şi controlată de către coreligionarii lor maghiari, trâmbiţând că în cadrul nazismului, România ar fi avut partea substanţială, antisemită. Nu contest şi nici nu discut veracitatea unor cifre de victime, dar e timpul ca cei care doresc dreptate în numele victimelor să aplece un ochi mai atent asupra Ungariei şi să vadă că Românii nu au nici un amestec.

Ba mai mult chiar, în România, Evreii au fost salvaţi oficial, Mareşalul Antonescu refuzând să-i predea lui Hitler, considerându-i cetăţeni români, iar Românii au avut şi ei procentajul lor de victime în cadrul Holocaustului, majoritatea datorită vecinilor maghiari orbiţi de pasiuni rasiale.

E oare aşa de greu de a citi corect istoria? □

GUVERN, REVOLUŢIE, PROPRIETATE PRIVATĂ

Traian FAGURE

Cel dintâi curent revoluţionar este anarhismul. Inspirat din anarhism a luat naştere socialismul, căruia, la sugestia lui Lenin i s'a dat denumirea de comunism, după numele comunei din Paris din 1871. Anarhismul ia naştere în jurul anului revoluţionar 1848. Iluzia unei societăţi politice, fără conducător, este de scurtă durată. Ea se realizează, doar în momente de anarhie, care nu sunt altceva decât o formă de tranziţie, menită să dispară o dată cu instaurarea unei noi forme de conducere şi presupune la rândul său, din nou şefi şi conducători. Profeţii lui cei mai însemnaţi au fost Pierre Proudohn din Franţa şi discipolul acestuia Mihail Bakunin, un exilat rus.

Proudohn este primul care i-a dat numele de anarhic. **Anarhia înseamnă în greceşte lipsă de guvernare.** In socialism (comunism) aşa după cum precizează şi Lenin în lucrarea sa "Stat şi Revoluţie", că în faza finală, lumea va putea trăi fără nici un fel de guvernare, deci anarhic. Cu aceeaşi ură exacerbată priveau alături de religie, atât proprietatea privată, cât şi formele de guvernământ. Anarhiştii erau convinşi, că o dată cu suprimarea proprietăţii private, pe care o considerau că este cauza tuturor relelor, nimeni nu va mai trăi din munca altuia; astfel că, natura omului eliberată în sfârşit, îşi va putea căuta nivelul ei firesc de justiţie între oameni. Rolul statului va fi înlocuit prin cooperarea liber consimţită dintre indivizi, iar rolul religiei, prin legea supremă a bunei stări generale. Proprietarii nu vor renunţa niciodată de bună voie la proprietate sau la puterile legii, care apără proprietatea. De aici rezultă necesitatea violenţei.

Proudohn declara: "Oricine se organizează, ca să mă conducă, este un uzurpator şi un tiran: iar eu îl consider inamicul meu. Stăpânirea omului de către om este sclavie." Forma cea mai perfecţionată a societăţii libere era-după el-aceea fără nici un fel de autoritate. A fi guvernat-spunea el-înseamnă a fi urmărit, controlat, spionat, dirijat, îndoctrinat, mustrat, verificat, condus şi cenzurat de oameni, care n'au nici o înţelepciune, nici calităţile necesare. Inseamnă că în orice acţiune sau operaţie să fii înregistrat, ştampilat, împins, brevetat, autorizat, evaluat, măsurat, mustrat, corectat şi frustrat. Inseamnă că sub pretextul interesului general, să fii exploatat, monopolizat, delapidat şi furat, pentruca după aceea la cel mai slab protest sau cuvânt de nemulţumire, să fii amendat, hărţuit, defăimat, bătut, terorizat, dezonorat, judecat, condamnat, băgat la închisoare, împuşcat, strangulat, deportat, vândut, trădat, pungăşit, înşelat, maltratat şi dezarmat. Aceasta înseamnă guvernarea; aceasta este justiţia şi moralitatea ei. Iată cât de precis sunt conturate caracterele statului socialist. Aceste orori s'au petrecut în Rusia din anul 1917, sub Stalin şi se menţin şi astăzi. Mai exagerat şi mai sângeros se aplică sub ochii noştri în R.S.R. sub conducerea dictatorială a lui Nicolae Ceauşescu.

Nimeni altul nu le-a întuit, nu le-a prevăzut mai bine, mai precis, mai corect, decât Proudohn. Opresiunea ce se exercită astăzi în R.S.R., n'a cunoscut-o "Poporul Român" nici pe timpul năvălirilor barbare. Ideea aberantă, utopică a lui Proudohn, că oamenii pot trăi în societate fără nici un fel de guvernare, ci numai cu ajutorul raţiunii, o împărtăşeşte şi socialismul, care o va pune în practică în ultima sa fază de dezvoltare. Anarhiştii precizau că proprietatea indiferent de mărimea şi natura ei, este un furt şi trebue distrus. Millerand precizează că: "Socialist este omul, care crede în proprietate colectivă a averilor." Ideologia socialistă a lui Karl Marx este identică cu cea a anarhiştilor cu o singură deosebire. Intre ideologia anarhistă şi cea marxistă, pentru atingerea scopului, prezintă următoarea deosebire: anarhiştii aveau certitudinea, că revoluţia pentru distrugerea proprietăţii şi statului, trebue să izbucnească spontan din mase, fără nici un fel de organizare. Singurul lucru necesar era ideea şi o scânteie. De aceea întotdeauna când se adunau, spre a stabili calea revoluţiei, se despărţeau fără nici un fel de rezultat, deoarece aveau oroare şi fugeau de organizare. Sperau că orice grevă, orice dezordine, cauzată din lipsa alimentelor, sau orice răzvrătire locală, generată de un atentat împotriva unui împărat, rege, preşedintele unei ţări, etc. va declanşa revoluţia în ţara respectivă, care ca fulgerul se va extinde pe toată suprafaţa pamântului. Aşa se explică faptul că, într'un interval relativ scurt de timp, au fost asasinate mai mult personalităţi din rangul celor arătate mai sus. De exemplu, în anul 1894 este asasinat Carnot, preşedintele Franţei, în anul 1897 primul ministru al Spaniei Canovas, în 1898 împărăteasa Elisabeta a Austriei, în 1900 regele Umberto al Italiei, în 1901 preşedintele S.U.A. MacKinley şi un alt prim ministru al Spaniei Canalejas în 1912. Nici unul din ei nu putea fi calificat drept tiran. Asasinatele s'au comis, însă revoluţiile nu s'au declanşat. Deziluzionat, Bakunin spunea: "Ne-am făcut socotelile, fără a ţine seama de mase." Pierzând orice nădejde că va putea salva lumea, el a murit decepţionat în anul 1876-un Columb fără America-aşa cum spunea Alexandr Herzen. Intre timp totuşi, ideile lui prinseseră rădăcini în ţara lui natală, Rusia, şi anume printre narodnicii aparţinând partidului "Voinţa Poporului", întemeiat în 1879.

Datorită sistemului de folosirea în comun a pământului, specific ţărănimii din Rusia reformatorii aveau un cult pentru ţăran pe care îl considerau un socialist din naştere, care nu avea nevoie decât de apariţia unui "Mesia", pentru a fi trezit din letargie şi împins pe drumul revoluţiei. Acest "Mesia" urma să fie bomba. "Activitatea teroristă"-declara programul narodnicilor-constând din nimicirea celei mai nefaste persoane aflate la conducere; are scopul să submineze prestigiul guvernului, trezind astfel spiritul revoluţionar al poporului şi încrederea lui în succesul cauzei." In 1881, narodnicii l-au asasinat pe ţarul Alexandru al II-lea, care în 1861, printr'o reformă agrară dăduse pământ ţăranilor. Era o lovitură care va aduce triumful-îşi spuneau ei-o lovitură asemănătoare cu dărâmarea Bastiliei. Ea va proclama sus şi tare protestul lor, va chema la acţiune pe cei oprimaţi şi-i va înfricoşa pe opresori. Singurul lucru pe care l-au făcut însă, a fost acela că a declanşat reacţiunea. Tarul mort, a cărui coroană era poate simbolul autocraţiei, dar care, ca persoană, era considerat "eliberatorul" şerbilor, a fost jelit de ţărani, care credeau că "nobilimea l-a ucis pe ţar, ca să-şi capete înapoi pământurile." Miniştrii ţarului au dezlănţuit o campanie de represiuni sălbatice. S'a sfârşit însă prima perioadă a anarhismului. Dacă teoriile economice ale anarhiştilor erau nebuloase, în schimb, ura lor faţă de clasa conducătoare era puternică şi patetică. Urau pe toţi "călăii omenirii cum îi numea Bakunin, pe preoţi, monarhi, oameni de stat, soldaţi funcţionari, capitalişti, proprietari, cămătari şi avocaţi. Pentru muncitori, inamicul nu era îndepărtatul bogătaş, ci reprezentanţii lui vizibili, proprietari de case şi de fabrici, patronii şi poliţiştii. Anarhistul francez Reclus a spus: "După atâta ură, ardem de dorinţa de a ne iubi unii pe alţii şi din cauza aceasta suntem inamicii proprietăţii particulare şi dispreţuim legea." Noua eră de violenţă a anarhismului a început în Franţa, imediat după cea de-a o suta aniversare a revoluţiei franceze. S'a instalat dintr'o dată o domnie de doi ani a dinamitei, a pumnalului şi a focurilor de armă, care au ucis atât oameni de rând cât şi oameni mari; a distrus bunuri, a alungat siguranţa şi a răspândit teroarea pentruca apoi să se potolească. Semnalul a fost dat în 1892, de un om al cărui nume-Revachol-părea că emană revolta şi ura. Revachol spunea că "jefuirea bogaţilor este dreptul celor săraci". Inainte de a muri a strigat: "Vive l'anarhie!" Poate fi împăcat sufleteşte, acolo unde se găseşte, fiindcă anarhia trăieşte şi în zilele noastre. Este caracteristica chintesenţă, care stă la baza sistemului socialist, recte comunist. Atentate, s'au petrecut şi sub ochii noştri, dar spre mulţumirea şi fericirea noastră, precum şi spre turbarea socialiştilor n'au izbutit; atentat asupra lui Reagan, în pragul primei sale preşedinţii în fruntea S.U.A., precum şi asupra Papei. Bine ar fi, să fie ultimele, dar nu-mi vine să cred. Am arătat mai sus, că între anarhism şi comunism există o singură deosebire şi anume: socialismul marxist susţine că revoluţia poate fi realizată numai de către proletariatul industrial, organizat şi pregătit în acest scop. Până în prezent, nu s'a adeverit această posibilitate şi nici nu cred într'o astfel de posibilitate. In alternativa declanşării unui conflict internaţional, generat de Moscova fiindcă numai ea îl urmăreşte-cred în contrarevoluţie şi nicidecum în revoluţia dorită de socialişti cu atâta ardoare. În ceea ce ne priveşte pe noi, lumea întreagă ştie că noi nu am dorit tutela Moscovei şi nici cele aproape 2/3 din Europa, care se află sub cizma bolşevică. Imperativul conferinţei dela Yalta, întărit de cel dela Potsdam ne-a adus în această deplorabilă stare. Actul dela 23 August 1944, realmente n'a însemnat altceva decât ocuparea noastră de către Rusia. Guvernul dela Bucureşti, nici cel de acum, şi nici cel de atunci, nu este cel pe care l-a dorit întreaga suflare românească. Alegerile-aşa zise libere-din Noembrie 1946 n'au fost altceva decât un bluf. Cu comuniştii, care se aflau atunci, nu se putea face nici un fel de guvern, fiindcă erau extrem de puţini la număr. Datorită acestui fapt, s'a format BPD (Blocul Partidelor Democrate) compus din: partidul liberal G. Tătărescu, partidul comunist, partidul socialist format în pripă condus de S. Voitec, şi partidul Frontul Plugarilor condus de Dr. Petru Groza. Dr. Petru Groza profesa avocatura, care era de foarte slabă calitate; avea însă o moşie pe care a împărţit-o ţăranilor şi a trecut la comunişti. Datorită acestui fapt s'a pomenit peste noapte prim ministru şi a format un guvern provizoriu pentru prezidarea alegerilor. Dela înălţimea ameţitoare la care îl propulsase soarta a declarat: "Dumnezeu m'a trimis pe pământ, ca să aplic comunismul în România." Doamne! Câtă aberaţie! Imediat a pornit la distrugerea proprietăţilor private. A declarat pe oamenii înstăriţi dela oraşe "burghezi" iar pe cei dela sate "chiaburi". I-a dat în mod samavolnic afară din gospodăriile lor şi i-a înlocuit cu nechemaţi din drojdia, scursura societăţii.

Cei care, pe bună dreptate au protestat, au fost arestaţi, maltrataţi şi trimişi nejudecaţi în zidurile reci şi umede ale închisorilor. Cei mai mulţi s'au stins din viaţă departe de cei dragi de-acasă; iar cei ce au rezistat şi s'au înapoiat, era numai umbra de ei. Erau adevărate epave. Durerea le-a fost şi mai mare, când acasă şi-au găsit gospodăriile distruse, iar familiile locuind în magazii, bolnave şi distruse şi ele. Sărmanii oameni, nici nu puteau să găsească acasă la înapoierea din închisori decât dezastru. Fiindcă ce-i interesa pe noii proprietari de muncă depusă de adevăraţii proprietari împreună cu familiile lor, spre a-şi face case cât mai frumoase şi gospodării cât mai deosebite. Ei n'au avut şi nici nu le trebuiau gospodării, fiindcă acestea cereau muncă şi o ţinută etică şi estetică în societate. Lor le trebuiau cârciumi, bordeluri, cărţi, etc., deoarece fiecare avea deviza: "Vreau să-mi trăiesc viaţa." Fiecare individ vrea să-şi trăiască viaţa, depinde însă cum o concepe, constructiv sau distructiv. Cei ce duceau o viaţă demnă şi constructivă, erau apreciaţi în societate şi aveau tot ce le trebuia; ceilalţi niciodată nu aveau nimic, fiindcă tot ce câştigau duceau la cărţi, băutură, femei, lăutari, etc. Constituiau drojdia societăţii şi erau repudiaţi de societate. Erau balastrul social. Dacă mergem în oricare din mahalalele oraşelor cu profil industrial şi chiar şi în celelalte oraşe, vom vedea cu multă satisfacţie case, proprietăţi muncitoreşti, care de care mai frumoase, făcute desigur din munca lor corectă, cinstită. Câtă dragoste are muncitorul de gospodăria şi familia sa, putem concretiza în cele câteva versuri dintr'un cântec românesc: Hai tramvai, tramvai, du-mă acasă, ce mai stai, du-mă la căsuţa mea, cu flori multe şi cişmea; acolo mă aşteaptă cineva, copiii şi soţia mea. Cheflii aveau alt cântec: Ce frumoasă este viaţa, când te-apucă dimineaţa, dimineaţa pe răcoare, fără bani în buzunare. Din proverbul latin: Trahit sua quemque voluptas (fiecare găseşte plăcerea acolo unde o simte), tragem concluzia, de felul cum au luat naştere cele două tabere antagoniste. Unii vroiau, să-şi păstreze proprietatea, indiferent că era la oraşe sau sate, iar alţii să o distrugă. De-aici celălalt dicton latin: Homo homini lupus (oamenii se mănâncă între ei mai rău decât lupii). Cei care n'au muncit, sau care au muncit însă în mod distructiv nu aveau nimic, dar vroiau să aibă totul. Nu erau altceva decât năpârcile societăţii. Dacă soarta ingrată face ca unul din aceste elemente, să fie propulsat la conducerea unei ţări, oare ce se va alege din ea? Fără nici un fel de reticenţă, putem afirma: "Prăbuşirea!" Nu cu mult înainte de a se stinge din viaţă Gheorghe Gheorghiu Dej, a ieşit în faţa parlamentarilor, a scos din buzunar un leu de hârtie (pe vremea aceea exista în circulaţie acest fel de monetă) şi a întrebat "Ce am eu în mână?" Nici un răspuns. A repetat întrebarea şi atunci s'a ridicat unul din deputaţi şi a răspuns: "Un leu de hârtie!" - "Ei bine, nici atâta datorie, nu mai are ţara noastră astăzi!" Cum se face că după o epocă atât de glorioasă, conturată de toate superlativele de laudă la adresa lui Nicolae Ceauşescu, România se înregistrează cu peste zece miliarde de dolari datorie? Răspunsul este simplu: o proastă organizare şi o conducere distructivă. Din rândurile acestei lumi interlope s'a format guvernul provizoriu pentru alegeri. Contau pe opresiunea dezlănţuită de aceste elemente-fără nici un Dumnezeu-cum spune înţelepciunea poporului spre a câştiga alegerile. Opresiunea s'a exercitat în mod sângeros, însă totuşi, alegerile le-au pierdut; învingător fiind "Partidul Naţional Tărănesc" condus de intransigentul om politic Iuliu Maniu, a cărui soartă a fost crudă, deoarece s'a stins din viaţă în închisoare. Deşi au pierdut alegerile, totuşi au rămas mai departe la guvernare, deoarece au fost menţinuţi de Moscova, care era investită cu puteri depline prin hotărîrea dela Yalta. Bucuria noilor proprietari n'a durat mult, fiindcă după alegeri s'a făcut naţionalizarea tuturor pământurilor şi a tuturor industriilor. De unde înainte de alegeri cei împroprietăriţi aşa după cum s'a arătat mai sus, strigau în stare de ebrietate fiind: "Petru Groza să trăiască, că ne-a dat pământ şi casă;" - după ce s'a făcut naţionalizarea toturor bunurilor, tot ei strigau şi înjurau la adresa guvernului, că i-a minţit. Improprietărirea n'a fost altceva decât praf în ochii proştilor. Totuşi guvernul format după alegeri, era compus în totalitate tot din aceşti avortoni sociali, care de data aceasta erau mândri şi fericiţi de noile lor situaţii, pe care le aveau. Mergeau-aşa după cum spune naturalistul englez Gilbert White-ca şi broasca ţestoasă în luna Iunie, când nemai putând de fericire, merge pe vârful labelor. După primul război mondial toţi ţăranii au fost împroprietăriţi de guvernele de atunci. Cei ce s'au întors de pe front au fost împroprietăriţi. Fiecare a primit câte cinci hectare de pământ. Pentru cei ce au căzut pe front în lupta lor pentru dreptate, libertate şi proprietate, au primit soţiile lor sau copiii lor aceeaşi suprafaţă de pământ. In timpul celui de-al doilea război mondial, pe front, li s'a promis ostaşilor că la înapoiere vor fi împroprietăriţi. N'a fost decât minciună. La întoarcerea de pe front, nu numai că nu li s'a dat pământ, dar li s'a luat absolut tot ce-au avut. Din nou au urmat arestări, maltratări şi închisori. Cei care au luptat cu arma în mână, dacă n'au murit pe front, şi-au dat viaţa în închisori în lupta şi rezistenţa lor dârză pentru apărarea dreptăţii, libertăţii şi proprietăţii private. Afirmaţia şi promisiunea socialiştilor, că se creează prin măsurile luate o bună stare a întregului popor, nu este altceva decât cea mai josnică minciună, deoarece nu poţi desfiinţa sărăcia, desfiinţând averile, iar democraţia nu trebue asociată cu hoţia.

Din cele prezentate mai sus, se mai poate trage concluzia, că proprietatea privată este un furt? Nu! "Domnilor tovarăşi!" Proprietatea înseamnă muncă investită. In ea este concretizată munca a uneia sau a mai multor generaţii. Este sacră şi nu poate fi uzurpată de nimeni. Nu puteţi transforma întreaga omenire într'un trib comunist cu centrul la Moscova. In socialism, spuneţi că nu se mai poate vorbi de "plus valoarea marxistă". Dacă este aşa, unde merg milioanele generate de milioanele de ore voluntare (patriotice) pe care le prestează muncitorii din România? Ii scoateţi la munci agricole cu zilele, iar la înapoiere le pretindeţi, să muncească tot atâtea duminici, spre a-şi realiza planul; contrar nu vor putea fi plătiţi. Aţi proletarizat întreaga ţărănime, care constrânsă şi disperată şi-a găsit refugiul în întreprinderi; şi tot pe ea o scoateţi forţat şi la munci agricole. Unde este logica? Un trai mai bun? Unde este traiul mai bun? In lipsuri, mizerie şi constrângerea pe care o exercitaţi asupra întregului popor? Marele om politic Roseberry a avut perfectă dreptate când a precizat: "Revoluţia are la baza ei gravul, rafinatul şi perfidul pericol al socialismului; iar socialismul reprezintă sfârşitul tuturor lucrurilor: al credinţei, al familiei, al proprietăţii private şi al monarhiei."

In mizerie, anxietate şi deznădejde "Poporul român" trăieşte, suferă şi aşteaptă cu încredere, sfârşitul acestui sistem diabolic numit socialism (comunism), care se încadrează perfect în dictonul latin :"Perseverare diabolicum". □

GLOSE CONTEMPORANE

M. F. ENESCU

ANUL ANIVERSĂRILOR

Aşa cum 1984 a fost clasat ca anul lui Orwell, presa internaţională consideră 1985 ca anul aniversărilor. Si în adevăr, se împlinesc 40 de ani dela Yalta, dela moartea lui Roosevelt, dela capitularea Germaniei, dela Potsdam, dela capitularea Japoniei, dela debutul energiei nucleare cu bomba atomică, în istoria universală. Numai unul dintre aceste evenimente dintr'un an ar decide singur destinul unui secol. Noi ne vom opri numai la Roosevelt. El a condiţionat în mare parte şi celelalte evenimente de acum patru decenii.

Franklin Delano Roosevelt este modelul unei inculturi care a creat un sistem şi o epocă de o jumătate de secol. El însuşi, după mărturia contemporanilor, nu citise nici o singură carte instructivă. Dar el avea darul de a trage bine cu urechea la cuvinte utile şi de a consulta persoane competente. Aşa a constituit "brain trust", "trustul creierilor". Roosevelt a mai ştiut să exploateze în politică tehnica modernă de atunci, radio şi cinematograful. Cu faimoasele "convorbiri la gura sobei", radiodifuzate, el pătrundea în fiecare săptămână în intimitatea căminelor americane. Roosevelt a fost fără îndoială un meşter politician, dar departe de un Om de Stat, cum au vrut şi mai vor să-l înfăţişeze mediile interesate.

Sistemul intern fundat de Roosevelt şi de "Trustul Creierilor" este un aliaj de fabionism şi de cosmopolitism, sub patronajul flamurii instelate. Cu "New-Deal" administraţia rooseveltiană a promovat un regim de binefacere. Ba mai mult, odată cu cea de a treia alegere ca Preşedinte al Statelor Unite, Roosevelt a rupt tradiţia lăsată de George Washington. Fondatorul şi primul Preşedinte al Statelor Unite, a refuzat cea de-a treia candidatură. Tot aşa a respins propunerea de a candida a treia oară şi Stephen Grovenor Cleveland, cel de al 22-lea Preşedinte al Statelor Unite. Roosevelt însă nu s'a jenat să provoace o a treia, ba şi o a patra candidatură.

In felul acesta sistemul prezidenţial sta pe punctul de a degenera într'un cezarism american.

Dar nu opera internă a lui Roosevelt ne interesează aici, ci politica sa externă. Fără întârziere sărim la concluzie. Roosevelt este unul din cei patru mari responsabili ai celui de al doilea Război Mondial, alături de Hitler, Stalin şi Churchill. Hitler ca şi Wilhelm II, şi-a atras prin comportamentul rudimentar, oprobiul războiului. Roosevelt încă mai astuţios decât Stalin şi Churchill, a împins la război contra opiniei americane cu angajamente pacifiste. Tactica magistrală cu care el a atras poporul american în război contra voinţei lui, ar merita o expunere separată.

Aşa Roosevelt, poate mai mult decât Churchill, este cioclul Europei. Din convorbirea cu Cardinalul Spellman, vedem cum Roosevelt era dispus să cedeze lui Stalin toată Europa şi nu numai pe cea răsăriteană. Si contrar opiniei generale, constatăm tot din dialogul cu purpuratul, cum Roosevelt nu ceda din naivitate sau din încredere în evoluţia democratică a Rusiei Sovietice, ci din complicitate conştientă cu Stalin. Acordul dela Yalta, redactarea convenţională a deciziilor dela Teheran, stă la baza unui condominiu universal ruso-american. Si ce este o convenţie altceva decât ce spunea Paul Valery despre tratate, adică "un accord entre arrire - pensees"? Convenţia dela Yalta este "un acord între gândurile de apoi" ale lui Roosevelt şi ale lui Stalin.

De altfel Molotov nu s'a sfiit să arate lui Averell Harriman, trimisul lui Roosevelt, cum înţeleg Ruşii să aplice acordurile dela Yalta şi ce însemnează pentru ei "alegeri libere". Dar ce putea fi mai explicit decât tratamentul aplicat Poloniei chiar în timpul Conferinţei dela Yalta? Cât despre ieşirea din Yalta, preconizată de Preşedintele Mitterrand, ea echivalează cu sfârşitul condominiului ruso-american.

Astfel consecinţele convenţiei dela Yalta, opera catastrofală a lui Roosevelt în armonie cu Stalin, durează de 40 de ani. Câţi vor mai dura? Roosevelt a binemeritat strada ce-i poartă numele la Moscova. Rusia n'a uitat să-i fie recunoscătoare. □

ALTERNATIVĂ

"Alternativa" se chiamă o mişcare din Germania Federală înfrăţită cu "verzii-roşii", dar cu ramificaţii în toată Europa occidentală. Ea urmăreşte dezarmarea Occidentului şi ieşirea Europei din Alianţa Atlantică. "Alternativa" însă mai poate însemna şi altceva, adică opţiunea Europei între consistenţa prin unitate a unei entităţi de sine stătătoare, şi "findlandizarea" la discreţia Rusiei Sovietice. Bătălia se dă în această alternativă, între capitulare şi renaşterea Europei. La 8 Mai 1945 n'a capitulat numai Germania, ci întreaga Europă. Vidul căscat atunci în centrul ei, durează şi astăzi. Nu mai există nici o mare putere europeană, ci numai puteri secundare şi terţiare. Numai unirea lor ar da Europei statutul de mare putere.

Dar la această unitate între ţări interdependente într'o Europă Independentă, se opune "Alternativa Verde-Roşie". Existenţa ei dovedeşte cât a pătruns sovieto-marxismul în substanţa mentală a Europei de Vest, mai ales în tineret. Mii de tineri strigă în pieţe, pe străzi şi de-a lungul drumurilor slogane ticluite cu grijă în oficiile "Agit-Prop" dela Moscova, Berlin-Est şi Praga. Din când în când echipele de huligani manipulate de K.G.B., provoacă lupte de stradă.

Dar nu aceste turburări sunt cele mai primejdioase. Mai îngrijorătoare este stagnarea în evoluţia spre unitatea politică a Europei. Cu tot Parlamentul European, nu s'a ajuns încă la o coeziune politică. Guvernele europene se situează în ordine dispersată în problemele principale ale timpului, atât faţă de marele adversar, comunismul internaţional cu punctul arhimedic la Moscova, cât şi faţă de marele aliat american. In deosebi lipsa de concordanţă în planificarea apărării continentale, garanţia decisivă a libertăţii şi a independenţei, dezvăluie confuzia în concepţia guvernelor şi în opinia europeană. Constatăm un adevărat viciu în voinţa de apărare a guvernelor şi a popoarelor europene. O contradicţie vădită domină orientarea politică a Europenilor. Ei refuză mărirea sforţărilor în proprie apărare, lăsând aproape toată povara logistică pe seama Americanilor. In acelaşi timp însă, ei frânează planurile Americanilor de a asigura o apărare cât mai completă pe eventualele teatre de operaţii. In acest punct alternativa independenţei europene parcă ar coincide uneori cu obiectivele alternativei verzi-roşii, în beneficiul Rusiei Sovietice. Europenii, când se plâng de slăbiciunea Americanilor faţă de Rusia când protestează contra măsurilor energice antisovietice. Europa vrea ieşirea din Yalta, adică sfârşitul condominiului ruso-american. Dar în fapt ea nu face altceva, pretinzând contrarul, decât să convingă Statele Unite de a prefera statu-quo în condominiul cu Rusia.

In fond ce vrea Europa? Inţelege prin independenţă lepădarea de America pentru un condominiu euro-sovietic? Sau nu ştie ce vrea? Sau nu mai vrea nimic, decât să lâncezească într'un belşug înşelător până ce va primi lovitura de graţie? Noi nu credem în decadenţa definitivă a Europei. Ea nu poate renunţa de bună voie la gloria unei istorii milenare. Noi sperăm în renaşterea Europei. De ea depinde şi renaşterea României. Renaşterea vechii Europe însă nu poate veni decât dela o cooperare intimă cu noua Europă, adică cu cele două Americi, şi în primul rând cu Statele Unite şi Canada. Astfel Europa întregită şi la Apus şi la Răsărit, va avea forţa de a pune capăt Yaltei, şi de a substitui condominiul nefast cu binomul euro-american. □

IARĂŞI "LA PATRUZECI DE ANI"

Adrian B. COSMA

La patruzeci de ani de când s'a terminat războiul în Europa, ne întrebăm inutil de ce s'a bătut Europa. Ca să ne dăm seama că Europa s'a prăbuşit nu din cauză că a făcut război, ci pentrucă n'a ştiut de ce luptă. Cu alte cuvinte: Europenii s'au bătut ca chiorii pentru alţii care voiau să scoată Europa din poziţia de bază spirituală şi culturală a lumii, şi s'o şi înlăture dela marea ei influenţă politică şi economică mondială. De aceea democraţia s'a înţeles aşa de bine cu nedemocraţia absolută.

In cel mai îngrozitor război din Europa, dela războiul de treizeci de ani încoace, ne dăm seama că Europa n'a avut nici un ţel de război, ci s'a războit pentru două ţeluri foarte precise ale altora: revoluţia mondială şi scoaterea Europei din toate posturile ei mondiale.

Nu ne închinăm deloc la "calitatea" acestor ţeluri de război, dar trebue să recunoaştem că au existat, şi pentrucă au existat cei ce le-au avut au câştigat războiul. Cu mari succese: democraţia a fost adusă până la pigmei, iar Europa Centrală şi de Est au ajuns în sfârşit la educaţie şi cultură.

De ce n'a avut Europa nici un obiectiv de război? Din simplul motiv că acest obiectiv, dacă ar fi existat, trebuia să fie supranaţional, adică european, şi trebuia să fie universal, adică spiritual. Nu a fost însă nimic din toate acestea. Obiectivul de război a fost provincial şi materialist, deci cum putea fi mai potrivit pentru prăbuşirea Europei. Provincia, ocupată de naţional-socialism, şi-a luat obiectivul absurd de a conduce lumea, de-a exploata la maximum "calitatea de viaţă", pe care-o oferea câte o grădină ca Transilvania, şi de-a sclavagiza toate "rasele inferioare", din Europa, adică nişte variante ale rasei albe. La acest provincialism anacronic, restul Europei nu a opus nimic, decât nişte neputinţe.

Este inutil să ne mai întrebăm, cum s'ar mai fi prezentat un obiectiv de război al Europei, pentru nişte provinciali care-au început prin a împărţi Europa cu adversarul lor ideologic fundamental: Tările Baltice, Polonia, România. Obiectivul european trebuia să se "obiectiveze" ca atare înainte de această catastrofală contradicţie de sine însăşi, la care-a fost dusă o mare putere de un Austriac revizionist. A fost un abuz de putere, motivat printr'o caricatură mesianică de imitaţie, a rasismului care obseda în ultimul moment, un Imperiu care niciodată nu s'a justificat în istorie, Imperiul Austriei.

Din nenorocire însă tot acest dezastru războinic, nu a fost reparat prin vreo pace, prin care Europa să-şi revină în fire. Dimpotrivă dezastrele aduse de un provincialism vetust, austriac, au fost integrite de un fel de "înţelegere", fără nimic din caracterul de lege, pe care îl dă un tratat de pace. Aceasta a fost înţelegerea dela Yalta. Europa a fost astfel aruncată din lac în puţ.

Din nefericire pentru idealiştii de-o parte şi de alta, Yalta nu avea loc niciodată, dacă nu s'ar fi dezlănţuit provincialismul austriac al unui Hitler. Acesta a distrus posibilitatea stabilirii unui obiectiv politic european, iar cel care tot vorbea în numele Europei minţind şi dezorientând multă lume, nu voia decât să ia...conducerea Europei prin căpăriile lui. Este inutil să acuzăm de acest dezastru pe cei ce aveau mai puţină putere decât Hitler. Având cea mai mare putere a momentului, hitlerismul trebuia să aibă şi cea mai mare înţelepciune a momentului, dar a avut-o pe cea mai mică. Si abuzând de putere, a dus la destrămarea Europei.

Hitler a minţit vorbind în numele Europei, a derutat pe mulţi şi a dus la prăbuşirea Europei. Din nefericire minciuna catastrofală s'a repetat, prin înţelegerea dela Yalta, în care era vorba de libertatea naţiunilor europene, ca să se ajungă în Estul Europei la o adevărată liberare a naţiunilor de ele însile, ceea ce trebue să recunoaştem că e prea de tot "democratic".

Azi, la patruzeci de ani după instalarea Cortinei de Fier, ca realitate tragică, stabilirea unui obiectiv politic european, este şi mai grea ca în 1937. Dar pentru cât a mai rămas din Europa validă ca Europă, credem că ar trebui să treacă mai departe de sloganele Revoluţiei Franceze, cu inclusivele "libertate, fraternitate, egalitate" pentrucă "revoluţia" nu mai este de 70 de ani la ele, ci a devenit o voinţă de putere mondială.

Fixarea obiectivului european? Desigur ar fi în libertate, dar cine mai ştie azi ce înseamnă aceasta? Dela "München" până la "Yalta", libertatea a fost numai a celor mai puternici să facă ce vor. Iar ultima recunoaştere a acestui drept a fost reînţelegerea dela Helsinki, în 1975, urmată peste câţiva ani de o caricatură de "Helsinki" la Madrid.

La patruzeci de ani după un război în care Europa n'a ştiut ce caută, aşteptăm încă o pace, ca să ştim ce am avea de făcut. Invocarea deşartă a zeiţei "Democraţia", cum se făcea în Revoluţia Franceză cu zeiţa "Raţiune" ca să se ajungă la cele mai iraţionale acţiuni, nu mai este eficientă. Dacă în loc de "democraţie" am avea curajul să spunem lucrurilor pe nume, adică LIBERTATE, în înţelesul celor asupriţi. □

SFÂNTA NAŢIUNE OARECARE

Constantin MACRI

A fost şi este, poate fi clasificat naţionalismul, naţionalismul ca atare (fără şovinism, exclusivism, intoleranţă şi agresivitate imperialistă) ca fiind o doctrină politică de dreapta?

După unii “dreapta” înseamnă, a dispreţui voinţa populară, a guverna autoritar şi a proclama o “avangardă” o “elită”, cum fac comuniştii răsăriteni. Si tot după aceştia, şi dimpotrivă, “stânga” înseamnă a ţine seama de voinţa populară, a guverna prin consultare cu masele, a respecta această voinţă şi a selecta guvernanţii portivit exprimării acestei voinţe. Oare aşa se întâmplă în Răsărit, în U.R.S.S.?

Ne aflăm deci în faţa existenţei unui formidabil paradox istoric, vecin cu erezia logică că U.R.S.S. şi partidele comuniste ar fi “la stânga” dacă nu chiar la “extrema stângă” cu formaţiile anarhiste de tip maoist, în timp ce naţionalismul cu iubirea neamului de care aparţii, cu devotamentul faţă de tradiţiile şi datinele sale, cu folclorul şi patosul său inconfundabil, ar fi o manifestare politică “de dreapta”.

Cine întreţine aceste incontrolabile şi funeste confuzii?

Cine califică drept demnă de dispreţ o atitudine sentimentală faţă de amintirea părinţilor şi strămoşilor, care se înfioară plină de pietate la evocarea faptelor lor de vitejie în eforturile de a dăinui ca naţie prin vitregiile istoriei?

De ce sunt repugnabile pentru unii, acţiunile de a apăra şi cultiva un patrimoniu de cultură, civilizaţie şi spiritualitate specifică, care toate sunt în fond definitorii pentru personalitatea unui om adevărat?

Apatridul sau cosmopolitul care se declară ca atare, este de obicei un dezrădăcinat moral şi un afon intelectual. Este un “zoon” oarecare, care îşi duce viaţa în exclusiva respectare şi cultivare a funcţiilor fiziologice.

Iubirea de neam este un semn de înălţime morală.

Iubirea de neam, autentică, presupune un deplin respect pentru naţionalitatea altuia.

Neamurile au fost lăsate de Dumnezeu nu ca să se lupte între ele sau să se domine unele pe altele, ci pentru a arăta, tocmai, că nenumărate şi infinite sunt căile Domnului şi că Omul pentru a ajunge la un dialog cu Dumnezeirea, un dialog mântuitor, dătător de viaţă eternă, trebue să cerceteze o infinitate de mijloace, credinţă cărora li se cere o singură condiţie de fiinţare: să fie izvorîte dintr'o mare sete transcendentală, cu efort puternic de a se apropia de Divin.

Noi, creştinii, susţinem că Invăţătura lui Christos este cea mai sublimă expresie a acestui efort. Iubirea şi toleranţa christică sunt incontestabil cele mai înalte cuceriri ale culturii umane de pretutindeni şi de totdeauna. In temeiul acestei iubiri şi toleranţe apare imensă şi strălucită ecumenicitatea Bisericii lui Christos. In această ecumenicitate şi sub lumina şi acoperământul ei, trebue să se refacă unitatea întregii lumi, singura soluţie la gravele şi dramaticele probleme ale timpului prezent.

Numai recunoscând că lumea, toate popoarele, toate etniile constituie o singură unitate şi că problemele de viaţă şi de moarte care confruntă contemporaneitatea pot fi rezolvate numai global, numai cu competenţă economică şi tehnocratică, numai cu o sinceră efuziune umanistă se poate afla drumul viitorului. Acest drum este al unităţii lumii în cea mai mare diversitate etnologică.

Orice grup etnic, orice naţiune, are un drept sacru la fiinţare.

In actuala societate industrială modernă, a îngădui ori facilita omului să fie cât mai mult “la el acasă”, să aibă o continuitate de generaţii în aceleaşi localităţi, aşezări, străzi, etc., este unul din remediile posibile la impetuosul val de alienare adus de progresiva industrializare.

Această progresivă industrializare nu poate şi nu trebue să fie oprită, ea trebue să fie, însă, cât mai mult umanizată. Exigenţele strict şi specific economice şi industriale trebuesc conciliate cu exigenţele, specificităţii umane, variabile după popor, ţară şi moravuri.

Este un câmp imens de studiu pentru investigaţia sociologică şi politologică. Este o viziune mondialistă, aparent utopică, însă perfect raţională şi morală şi pe care viitorul cu siguranţă şi-o va însuşi. Trebue s'o impunem prin forţa dreptului internaţional, prin demascarea intereselor de castă, politicianiste oligarhice.

Să ne iubim naţia căreia aparţinem şi s'o apărăm de tiranie şi exploatare. Să respectăm celelalte naţionalităţi şi să luptăm pentru a făuri o lume nouă, prin cultivarea zeloasă a specificului naţional şi prin apărarea curajoasă şi dârză a drepturilor omului de pretutindeni.

Să reflectăm îndelung la toate câte se întâmplă în Răsăritul European subjugat, pentru a înţelege exact cinicul joc al convorbirilor dela Geneva. Cât va mai dura?

Din ţară:

MEMORIU

Acest memoriu îl fac în urma angajamentului ce mi-am luat la 10 Octombrie 1984 la ancheta din localul Miliţiei Generale a Capitalei în prezenţa a doi domni colonei, care au spus că se numesc Popescu şi Ionescu, ca în termen de 15 zile să arăt care a fost, este şi va fi întreaga mea activitate în legătură cu cele ce scriu împotriva a tot ce socotesc că nu corespunde adevărului istoric, a intereselor poporului român astăzi în suferinţă şi a învinuirilor care mi se aduc că aşi avea legătură cu posturi de radio străine, ostile ţării româneşti, fiind astfel pasibil de a fi încadrat în art. 14 din legea nr. 23.

Sunt Ion C. Brătianu, fiul cel mai mare al lui Constantin (Dinu) Brătianu, fostul preşedinte al Partidului Naţional Liberal, care împreună cu vărul meu Gheorghe Brătianu, cu Iuliu Maniu şi mulţi alţi fruntaşi politici, au fost lăsaţi să moară fără nici o îngrijire medicală, la penitenciarul din Sighet.

Eu personal, ca reţinut politic, nejudecat sau condamnat, am fost forţat să muncesc la piatră şi la pământ, în condiţii astăzi de neimaginat, la canalul Dunărea-Marea Neagră, apoi la Borzeşti, Oneşti şi Aiud, în total trei ani, după care am muncit timp de nouă ani ca muncitor agricol cu domiciliul obligatoriu în Bărăgan, plătit cu între 11.80 lei şi 25 lei pe zi. In tot acest timp am locuit în casele de chirpici acoperite cu stuf, cu pământ pe jos, rămase în urma deportaţilor politici din Banat, fără lumină electrică, cu fântâna în curte. Iarna ne încălzeam cu sobe oarbe în care ardeam ciocălei şi coceni, cu zăpada viscolită până la acoperiş. Când ploua, noroiul până la genunchi, şi vara nori de praf.

Menţionez toate acestea numai ca să dovedesc că ştiu ce este suferinţa şi la ce mă pot aştepta în caz de condamnare care numai nedreaptă poate fi, dacă pe toate le-am trăit fără condamnare şi ca să arăt celor care mă anchetează ca nu mă tem nici de ameninţări, nici de eventualele lor realizări.

La vârsta mea, am 76 de ani, când mai suferi şi de o boală incurabilă, cât îţi mai rămâne de trăit poate fi folosit la o activitate utilă şi constructivă în folosul celor ce muncesc, chiar şi cu riscul de a nu fi de acord cu măsurile ce se iau de către autorităţi. Este ceea ce am făcut de câte ori am constatat că nu se respectă adevărul istoric, că măsurile ce se iau nu corespund, după părerea mea, interesului poporului muncitor. Aşa voi proceda şi în viitor cu speranţa să nu se mai ivească niciodată ocazia.

In toate câte le-am scris n'am urmărit niciodată vreun interes personal, ci numai ce am considerat necesar şi util pentru toţi, cu riscul de a contrazice unele afirmaţii şi măsuri oficiale pe care le consider: incomplete, inexacte şi greşite.

Inţeleg că articolul Nr. 28 din Constituţie, care garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor şi a demonstraţiilor, tocmai la activităţi de felul celor pe care le am eu se referă, deşi eu nu am avut posibilitatea să profit de toate aceste garantate libertăţi.

Privitor la faptul că trei din scrisorile mele adresate ca întotdeauna Comitetului Central, Consiliului de Stat şi Institutului de studii isorice şi social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R., au fost difuzate de postul de radio “Europa Liberă”, am declarat că nu ştiu cum au ajuns a acolo.

Faptul în sine nu mă deranjează deloc. Mai întâi pentrucă nu consider că postul de radio “E.L.”, pe care-l ascult, desfăşoară o activitate duşmănoasă faţă de ţara românească. Nu difuzează informaţii inexacte sau cu caracter de instigare împotriva ordinii actuale în R.S.R., nici contrare intereselor celor ce muncesc. Tot ce am auzit eu, nu depăşeşte ceea ce se publică zilnic în presa de opoziţie din democraţiile occidentale. Toţi cei care susţin acuzaţiile ce se aduc postului de radio “E.L.”, întrebaţi de mine, mi-au afirmat că nu-l ascultă, ceea ce înseamnă că nu fac decât să repete o versiune care li s'a dictat.

Nu înţeleg cu ce supără faptul că au fost difuzate trei scrisori scrise de mine, pe lângă atâtea altele, în cadrul emisiunii “De vorbă cu ascultătorii”. Eu le consider:

1. O completare adevărată şi necesară la cele omise intenţionat de presa din ţară privitor la cum s'au produs în realitate evenimentele petrecute la 23 Aug. 1944.
2. O critică la modul cum nu-şi îndeplinesc obligaţiile specialiştii noştri, completată cu aprecierile filosofului chinez Lao-Tze asupra cum trebue să fie cel mai bun conducător, părere pe care o împărtăşesc şi eu.
3. O serie de nelămuriri ale mele asupra cărora am cerut explicaţii, care ca întotdeauna, au rămas fără răspuns şi probabil interpretate invers.

Deoarece la noi în ţară nu există posibilitatea de a publica o punere la punct, o critică obiectivă sau a cere o explicaţie, ceea ce este necesar, util, şi aş spune indispensabil într'o adevărată democraţie, consider trist şi supărător ca această misiune să fie lăsată pe seama unor posturi de radio străine.

Opoziţia este o frână în calea greşelilor, a abuzurilor şi a nedreptăţilor. Pentru o minte luminată, o critică obiectivă este oglinda în care să-ţi vezi greşelile, pentrucă toţi putem greşi, să le îndrepţi dacă se mai poate, şi dacă este prea târziu să nu le mai repeţi. O critică răuvoitoare sau neîntemeiată merită dispreţ sau un zâmbet de milă pentru cei informaţi.

In nici un caz măsuri represive împotriva criticii, care întotdeauna duc la totalitarism şi la dictatură. Regimurile care nu admit nici o critică, chiar dacă se auto-intitulează democraţii de tip nou, prezintă desigur avantaje pentru conducători care nu au nevoie să justifice în faţa opiniei publice nici o măsură oricât de impopulară ar fi, nefiind nimeni să-i contrazică. Sunt însă tocmai din această cauză expuşi unor greşeli ale căror consecinţe le simte poporul prin nevoi, lipsuri şi suferinţe.

Pentrucă, cu puţinele mele posibilităţi, am încercat de unul singur, aşa cum îmi dictează datoria de bun Român, să remediez câte ceva din aceste lipsuri, am fost convocat de mai multe ori de organele de securitate ale statului, chemate să asigure respectarea legilor, sper şi articolul Nr. 28 din Constituţie, care m'au sfătuit insistent şi nu fără ameninţări “Să-mi văd de treabă.”

Ca şi când n'ar fi treaba fiecăruia, ceea ce ne priveşte pe toţi!

Ion C. BRĂTIANU

Acesta este textul memoriului scris de mâna lui Ion (Oni) C. Brătianu, text care nu a fost transmis conspirativ ci adresat direct conducerii dela Bucureşti. El obligă la stimă şi reflecţie şi scuteşte de orice comentariu.

DIFICULTĂŢI DE TERMENI

Horia STAMATU

In articolul “RELIGIA ROMANILOR”, în care este efectiv vorba de “Români” şi de “Romani”, au apărut câteva regretabile greşeli de tipar. Astfel fraza următoare devine de neînţeles din cauza acestui fel de greşală de tipar: “Inseamnă că în lumea României Orientale, primii păgâni au fost ţăranii”. Aici este vorba de “ţăranii din lumea ROMANIEI orientale”, deci cu a nu cu â. Această greşală se repetă, şi este uşor de controlat unde se repetă, fără să mai repetăm şi noi.

Termenul “ROMANIE” este folosit de filologi, pentru zonele de limbi romanice, care sunt în Vestul şi Sud-Estul Europei, de-o parte în Franţa, Spania, Elveţia, iar de altă parte Tracia şi Dacia. Din “romania” de răsărit, sau Sud-Est nu a rămas decât limba română, împărţită în cele patru dialecte: daco-român, macedo-român, megleno-român şi istroromân. “Păgân” fără nicio apropiere cu ţăran, este ca în dialectul daco-roman şi în macedo-română. Deci este vorba de-o limbă cu formaţie unitară.

Propoziţia “aceste rele de acum omiecincisute de ani”, este o referinţă la secolul V, când au început migrările Slavilor spre Apus, iar cum suntem în secolul XX, se poate vorbi de un trecut aşa de lung. Astăzi încep să se arate nişte noi “roslerisme” dacă e voe să spunem aşa, în sensul că e vorba de un fel de teorie după care de prin secolul V începe o perioadă “slavă” a Daciei iar acea Dacie nu avea nimic cu “romanizarea”. Aşa se întâlnesc la un moment dat cele mai diverse excese, şi aceasta întotdeauna în paguba ROMANILOR ca unitate istorică, psihică şi spirituală cu origini precise în ţara de baştină. Dar încă odată: “romania” şi “România” sunt termeni bine deosebiţi. Mea culpa autorului pentrucă, luat de grija maşinei de scris, infernală invenţie, a scris uneori “România” în loc de “romania” însă revenind cu plaivasul, greşelile au fost corectate insuficient, pentrucă “romanie” în sensul filologic, se scrie cu minusculă, nu cu majusculă ca România.

ERRATUM

In articolul: “RELIGIA ROMANILOR” de Horia Stamatu, publicat în Cuvântul Românesc nr.109 din Mai 1985, s'au strecurat o serie de greşeli, a căror corectare o dăm în rândurile de mai jos:

La pag.8, col.II, în loc de “ca în toată România Vestică”, se va citi: “ca în toată romania vestică”.

La pag.8, col.III, în loc de “lumea României Occidentale”, se va citi “lumea romaniei occidentale”.

La pag.8, col.IV, în loc de “retragerea Românilor” se va citi: “retragerea Romanilor”.

La pag.8, col.IV, în loc de particular-istorică”, se va citi: “particular-istorică”.

La pag.8, col. IV, în loc de “precumpăitor”, se va citi: “precumpănitor”.

La pag.9, col.II, în loc de “Europa va fi creştină mai departe, deci şi în mileniul viitor, sau nu va mai fi deloc, devènind...”, se va citi: “Europa va fi creştină mai departe”, deci şi în mileniul viitor, “sau nu va mai fi deloc”, devenind...”.

POLITICA STATELOR UNITE FAŢĂ DE EUROPA

Mihai MĂRCULESCU

Este un lucru evident, că fără ajutorul economic, politic şi militar al Statelor Unite, de mult timp Europa occidentală şi-ar fi pierdut independenţa şi libertatea, în faţa atacurilor permanente ale Rusiei Sovietice, al cărei ţel este ocuparea întregului continent european.

Cum destinul lumii libere depinde de hotărîrile Statelor Unite, conducătorii ţărilor europene sunt obligaţi să cunoască adevăratele obiective ale geopoliticii Statelor Unite, pentru a evita repetarea greşelilor din trecut şi a deciziilor eronate. Misiunea acestor oameni politici este extrem de grea, deoarece politica Statelor Unite a fost considerată de multe ori contradictorie şi chiar de neînţeles pentru guvernele europene. Multe sunt exemplele care s'ar putea da. Am reţinut pe acelea pe care le-am socotit ca fiind mai elocvente, prin consecinţele pe care le-au avut.

- Să ne amintim cum Statele Unite promiseseră liberarea Europei de dictatura hitleristă, pentru a da putinţă popoarelor europene să-şi regăsească o viaţă liberă şi democratică, ceea ce nu le-a împiedicat la Yalta şi la Postdam să cedeze Europa de răsărit Rusiei Sovietice, iar Germania, ţara care se găseşte în centrul continentului, să fie împărţită între Aliaţi.

- După aceea, cum Statele Unite, după ce au contribuit prin hotărîrile luate la Yalta şi Postdam, la agravarea stării de haos economic şi politic, revin într'un elan de sinceră generozitate şi mărinimie, luând două mari decizii pentru salvarea Europei:

1. Punerea în aplicare a Planului Marshall (5 Iunie 1947) pentru a combate foametea, sărăcia şi dezesperarea în Europa şi ajutând la reclădirea oraşelor şi fabricilor distruse după urma războiului;

2. Semnarea Pactului Atlanticului de Nord (4 Aprilie 1949), la care vor adera 13 state, care va reprezenta o stavilă pusă politicii agresive a Rusiei Sovietice, în vederea (citez din Pactul Atlanticului) "salvării libertăţii popoarelor, a moştenirii comune şi a civilizaţiei lor bazate pe principiile de democraţie, de libertate individuală şi a regimului de drept."

- Dar contrazicerile politicii Statelor Unite continuă. Cu toate că nu s'au gândit în nici un moment să intervină militariceşte în apărarea drepturilor şi libertăţilor ţărilor europene asuprite de puterea sovietică, nici în 1953 cu ocazia revoltei lucrătorilor din Berlinul de Est, nici în 1956 cu ocazia revoltei poporului ungar, nici în 1968 în Cehoslovacia, sau în 1956, 1970 şi 1980 în Polonia, Statele Unite vor trimite trupele lor în Coreea şi Vietnam, pentru a apăra libertatea acestor popoare, împotriva agresiunii armatelor comuniste.

- După aceea, găsindu-se angajaţi în Coreea şi Vietnam şi putând oricând obţine o victorie rapidă şi definitivă prin superioritatea armamentului de care dispuneau, au preferat să se retragă şi să nu facă uz de această superioritate.

- In fine, voi încheia această scurtă listă, reamintind o altă inadvertenţă sau contrazicere în politica nord-americană. Am lăsat-o pentru la urmă, pentrucă este a tot vorbitoare. Evenimentul a avut loc în 1956, când Franţa şi Anglia - aliaţii Statelor Unite - au căutat să repună mâna pe Canalul de Suez, a cărui proprietate le fusese luată prin forţă de Nasser. N'au putut s'o facă, pentrucă au fost opriţi de ultimatumul Statelor Unite.

Care este adevărata explicaţie a evenimentelor mai sus amintite? Rămân ele în categoria simplelor contraziceri, rezultat al unei politici externe improvizate sau lipsite de continuitate, sau putem totuşi să le găsim o justificare logică?

Pentru a face un pas înainte în complexitatea politicii externe nord-americane, îmi propun să fac o rapidă incursiune în istoria Statelor Unite, oprindu-mă asupra:

- Politicii tradiţionale a Statelor Unite faţă de Europa;

- A geopoliticii Statelor Unite şi

- A conceptului moral al poporului nord-american.

Politica tradiţională a Statelor Unite datează în mod oficial din anul 1823, când Preşedintele James MONROE, al cărui nume a rămas ataşat doctrinei pe care el a enunţat-o şi în baza căreia America refuză şi interzice orice intervenţie europeană în lăuntrul continentului american, însă în acelaşi timp impune aceeaşi atitudine de respect şi de neintervenţie a Statelor Unite, în afacerile europene. Aici găsim origina Curentului izolaţionist, care a stăpânit de atunci poporul american şi care a stat la baza politicii lui externe. Este adevărat că Statele Unite în cele două războaie mondiale s'au alăturat aliaţilor lor europeni împotriva Germaniei, însă aceste intervenţii sunt socotite drept cazuri de forţă majoră: în primul război mondial, datorită atacurilor submarinelor germane împotriva vapoarelor de comerţ americane, iar în cel de al doilea război, atacului aviaţiei japoneze în contra flotei de război a Statelor Unite, staţionată la Pearl-Harbor. Curentul izolaţionist era însă atât de puternic şi stăpânea atât de mult viaţa politică nord-americană, încât după terminarea primului război mondial, Preşedintele Woodrow WILSON căutând să instituie pacea lumii pe faimoasele 14 puncte care au stat la baza Pactului Societăţii Naţiunilor, Congresul American a refuzat să ratifice Pactul Societăţii Naţiunilor, după cum refuzase înainte reprezentanţilor americani, dreptul de a participa la semnarea Tratatului dela Versailles, cu toate că la obţinerea victoriei aliate, intervenţia şi marile sacrificii ale armatei americane, au fost determinante. Izolaţionismul faţă de Europa, era unul din punctele cardinale ale politicii nord-americane şi constituie politica tradiţională a Statelor Unite.

Ajungem la Geopolitica Statelor Unite, care s'a formulat şi s'a constituit ca o consecinţă directă a politicii lor tradiţionale. Tinând în seamă atitudinea de izolare pe care şi-au impus-o faţă de problemele europene, Statele Unite au mutat centrul geopoliticii lor, în bazinul Pacificului, înconjurat de naţiuni dinamice şi lucrătoare şi care se identificau mult mai mult cu interesele acestei mari puteri, decât cu certurile, dezbinările nesfârşite şi repetatele războaie ale popoarelor europene.

Dacă după Pearl-Harbor, Statele Unite au declarat război puterilor Axei, trebue să ştim că până la 7 Decembrie 1941, trecuseră mai bine de doi ani dela începutul războiului, timp în care, la Vichy, Amiralul LEAHY, Ambasadorul Statelor Unite pe lângă Mareşalul Pétain, încheia un acord secret cu Statul Francez, prin care susţinea fără înconjur politica dusă de bătrânul Mareşal, spre marea satisfacţie a Guvernului German. In aceşti doi ani până la Pearl-Harbor, luptau oare Statele Unite la eliberarea Europei de armatele hitleriste? Aceeaşi lipsă de interes faţă de Europa o vom regăsi şi în timpul Conferinţelor dela Teheran, Yalta şi Postdam. La Teheran, unde s'a hotărît debarcarea trupelor aliate în Normandia, s'a pregătit în realitate abandonul Europei de răsărit Imperiului Sovietic, ceea ce s'a consfinţit după aceea, împreună cu împărţirea Germaniei, la Conferinţa dela Yalta. Tot la Yalta, pe baza unui acord secret, Aliaţii au cedat Rusiei în Extremul Orient, sudul insulelor Sakhalin, insulele Kurile, s'a hotărît închirierea bazei navale dela Port-Artur, internaţionalizarea portului comercial Dairen şi respectarea statu-quo-ului în Mongolia exterioară. Toate aceste concesiuni şi inestimabile daruri erau făcute Rusiei Sovietice într'un singur scop: pentru a hotărî Rusia să declare război Japoniei. Ceea ce preocupa în acele timpuri politica Guvernului dela Washington, era războiul în contra Japoniei, pentrucă în bazinul Pacificului se găsea atunci, cum se găseşte şi astăzi, centrul geopoliticii Statelor Unite. Acesta este un adevăr care s'a confirmat încă odată după război, prin intervenţia trupelor americane în Coreea şi Vietnam, adevăr pe care oamenii politici europeni trebue să-l aibă întotdeauna prezent, când analizează politica Statelor Unite.

In fine, ne găsim la cel de al treilea element, asupra căruia doresc să mă opresc. Mă refer la conceptul moral al poporului nord-american. Poporul american este convins că are o misiune morală internaţională de îndeplinit. Astăzi când Statele Unite au ajuns să fie cea mai puternică naţiune din lume, pentru îndeplinirea acestei misiuni, toate sacrificiile trebuesc făcute şi consimţite, chiar acelea care ar putea să aibă repercursiuni defavorabile asupra prestigiului militar al Statelor Unite. Dacă armatele americane n'au făcut uz de bomba atomică în Coreea, atunci când numai ei o aveau, iar în Vietnam n'au întrebuinţat toată puterea lor de distrugere pentru obţinerea victoriei, aceasta se datoreşte obsesiei în care trăiesc Americanii de a nu încălca morala internaţională, care formează principala lor raţiune de a fi şi a exista.

De asemenea, Statele Unite care sunt produsul unui război anticolonial, nu puteau permite Franţei şi Angliei în 1956, prin acţiunea militară dusă în contra Egiptului, ca să revină la procedee pe care morala americană le înfiera şi le condamna, cu toate că această hotărîre putea să favorizeze interesele Rusiei Sovietice.

Dacă această scurtă relatare a principiilor de bază ale politicii americane, care reflectează mult mai mult logica unei evoluţii decât contrazicerea, suntem obligaţi să ne întrebăm care este adevărata politică a Statelor Unite faţă de Europa? Este un răspuns greu de dat, din cauza complexităţii politicii americane. In ce măsură pot să fie influenţate şi determinate deciziile Statelor Unite de principiile de bază pe care le-am examinat, rămâne o problemă vitală pentru ţările europene, deoarece o interpretare care n'ar corespunde cu realitatea, mai ales în eventualitatea unei crize, poate avea consecinţe imprevizibile.

In linii generale, politica Statelor Unite este bazată pe angajamentele luate de a garanta libertatea ţărilor Europei occidentale în contra atacurilor militare ale Rusiei Sovietice, prin intermediul forţelor OTAN-ului. Un atac sovietic în contra Europei, va declanşa în mod automat intervenţia forţelor strategice aliate, într'o egală măsură, ca în cazul unui atac împotriva teritoriului american. Statele Unite nu pot ignora că o Europă anexată, sau supusă Rusiei Sovietice, înseamnă o rupere a actualului echilibru politic şi o ameninţare directă a securităţii americane. A apăra Europa înseamnă şi o garanţie de linişte şi de prosperitate dată întregului popor american.

Dar în acelaşi timp, Statele Unite sunt hotărîte a evita oricare conflict cu Rusia Sovietică, procupare de altfel împărtăşită şi de Moscova, ceea ce explică nesfârşitele negocieri ruso-americane. Chiar dacă rezultatele pozitive sunt rare şi greu de obţinut, existenţa negocierilor reprezintă pentru cele două mari puteri, un deosebit interes, prin menţinerea permanentă de contact asupra principalelor probleme, de care depinde pacea lumii.

In situaţia actuală, cum Europa nu-şi poate asigura apărarea prin propriile mijloace, securitatea Europei libere va depinde de hotărîrile Statelor Unite. Oare aceste hotărîri vor coincide întotdeauna cu interesele ţărilor europene? Este o problemă de o vădită actualitate, astăzi când Statele Unite au decis apărarea teritoriului lor, pe baza sistemului anti-satelit. Nu ne găsim în prezenţa unei noi atitudini izolaţioniste a politicii americane? Sunt tot atâtea preocupări ale guvernelor şi oamenilor politici europeni.

In fine, am ajuns la ultima parte a acestei expuneri şi care se referă la politica Statelor Unite faţă de Europa de Răsărit. Bazele acestei politici se găsesc consfinţite în Acordurile dela Yalta şi Postdam, care fac din Rusia Sovietică adevărata beneficiară a acestor acorduri şi puterea care va decide de soarta popoarelor din Europa orientală. Statele Unite sunt decise să onoreze şi să respecte în modul cel mai scrupulos aceste acorduri, precum şi noua ordine politică şi socială impuse acestor popoare de Rusia Sovietică.

In această ordine de idei, consider că este util a revela că acum zece ani, Departamentul de Stat a formulat aşa numita "doctrina Sonnenfeld", potrivit căreia, cum ţările est-europene nu se pot sustrage sferei de influenţă sovietice, cea mai bună soluţie ar fi asigurarea unor relaţii "mai organice" între aceste ţări şi Moscova. Această doctrină a fost formulată în apogeul destinderii în 1975, anul Acordurilor dela Helsinki. Dacă destinderea era atunci o realitate în relaţiile Est-Vest, pentru Washington consecinţele acesteia trebuiau să se răsfrângă şi în raporturile dintre Moscova şi sateliţii ei. Insă, epoca de destindere a trecut, iar anul trecut, în cadrul unei serii de emisiuni la postul de radio BBC, consacrate Acordurilor dela Yalta, acelaşi domn Helmut Sonnenfeld, fostul consilier al lui Henry Kissinger, a făcut deosebite eforturi pentru a da o nouă interpretare doctrinei care-i poartă numele. După Domnia-Sa "orice schimbare care va avea loc în Europa răsăriteană, vrând-nevrând, va trebui să se desfăşoare în cadrul de influenţă sovietică". Continuă Dl. Sonnenfeld: "S'ar părea că schimbările au fost blocate în Polonia. Dacă aşa stau lucrurile, cred că situaţia creată nu poate duce decât la o explozie. Prin urmare, rămân la părerea că o schimbare trebue să aibă loc şi că politica occidentală ar trebui să încurajeze schimbările care-şi au origina în chiar sistemele popoarelor respective. In acelaşi timp, fiţi conştienţi de faptul că tragedia acestei regiuni consistă în aceea că schimbările trebuesc să aibă loc în umbra puterii sovietice. Prin urmare, atunci când cineva promovează şi încurajează schimbările, el trebue să dea dovadă de prudenţă şi de spirit de răspundere". După cum vedem, ceea ce preocupă în mod deosebit pe Dl. Sonnenfeld este situaţia explosivă din Polonia, însă în acelaşi timp şi reacţia şi ajutorul eventual pe care guvernele occidentale ar putea să le dea mişcărilor de revoltă din ţările satelite, ceea ce trebueşte evitat. Acesta este de altfel şi punctul de vedere al Departamentului de Stat.

In concluzie, politica actuală a Statelor Unite faţă de Europa, se poate rezuma în următoarele două puncte:

1. Apărarea libertăţilor şi garantarea securităţii Europei occidentale împotriva atacurilor Rusiei şi blocului sovietic.
2. Respectarea orânduirilor stabilite la Yalta şi Postdam şi a drepturilor Rusiei Sovietice asupra ţărilor Est europene.

Ar fi de dorit, ca această dualitate în politica europeană a Statelor Unite, să nu se identifice la infinit cu ignorarea suferinţelor şi injustiţiilor care milioane de oameni le trăiesc zilnic, de când la Yalta şi la Postdam, Rusia Sovietică a devenit stăpâna Europei de răsărit. □

SOARTA CONDUCĂTORULUI

Alexie POENARU

La inceputul acestui an s'a publicat o carte intitulată "In serviciul Mareșalului", semnată Larry Watts, în colecția de "memorii și mărturii" a editurii JON DUMITRU, din München. Titlul are și un subtitlu: "Mareșalul Ion Antonescu văzut de un ofițer din cabinetul său militar ca urmare a întrevederilor avute cu Larry Watts".

Cum e cu Mareșalul "văzut din cabinet", "ca urmare a intrevederilor", să înțeleagă cine vrea, dar ce este cu această carte, cititorul înțelege, foarte clar, din pagina 58. Citám:

"O altă scenă, tot foarte importantă trăită de mine personal și care capătă toată semnificația, a fost aceea petrecută la centrala telefonică a Președenției. Mă aflam acolo pentru a urmări expedierea unor telegrame urgente. Deodată văd că telefonista de serviciu îmi face un semn, intizându-mi o cască de ascultare. Am pus imediat casca la ureche. Am auzit o voce ducând o conversație în limba germană. O voce pornea chiar din cabinetul Generalului și ea nu era alta decât a doctorului Fabricius, ministrul plenipotențiar al Reichului, cunoscuta figură politică amestecată atât de mult în toate evenimentele importante ale politicii românești din ultimii ani. La celălalt capăt al firului, vocea Fuehrerului. Vorbea Fabricius, care era angajat intr'o demonstrație amplă, cu mare debit de cuvinte, urmărind să convingă de ceva pe interlocutorul dela capătul celălalt al firului. Din puțina germană ce cunosc, am înțeles că Fabricius pleda cauza Generalului. Hitler răspundea monosilabic intretăiat, oarecum descumpănit. Convorbirea a decurs cam în acest fel:

-Mein Fuehrer, Domnul General Antonescu este silit să treacă la represalii împotriva legionarilor. Aceștia s'au dedat la acte teroriste in toată țara și în capitală...Orice împăcare este cu neputință.

Urmează o tăcere. Se aude vocea lui Hitler Perfect limpede și ezitantă:

-Bine, bine, dar cum rămâne cu ideologia lui Codreanu?

-Totul este neseriozitate, necinste și anarhie. Este necesar să se dea mână liberă Domnului General, singurul în măsură să instaureze ordinea în România. Domnia sa roagă să dați ordin ca unitățile aflate în țară să nu intervină sub nici o formă. Are nevoie de toată libertatea de acțiune.

Urmează iarăși o tăcere, după care vocea lui Hitler se aude din nou:

-Bine, bine. Să procedeze Antonescu cum crede de cuviință pentru a instaura ordinea în țară. Noi nu ne amestecăm. Comunică dispozițiunea mea în acest sens...

Ascultarăm cu emoție acest dialog de o așa mare importanță pentru cele ce vor urma. Generalul cerând și obținând aprobarea lui Hitler ca trupele germane să rămână neutre, obținuse de fapt câștig de cauză. In acel scurt timp, prin acea sumară convorbire telefonică, România își câștigase totala libertate de acțiune, nu numai pentru înăbușirea rebeliunii, ci și pentru tot restul guvernării Generalului".

Care "cauză", care "câștig", care "câștig de cauză"? In momentul în care un șef de guvern cere dela o putere străină libertatea de a-și prigoni și ucide niște compatrioți, in acest caz tineri, CAUZA NATIUNII LUI ESTE PIERDUTA. Cum a și fost. Dar: până azi, nimeni nu a știut că Antonescu a cerut binecuvântarea lui Hitler pentru lichidarea naționaliștilor români, pe care se știe că Hitler nu îi iubea. Se lucra însă în sensul lui Hitler care în general opera cu deviza imperialismului primitiv, adică "divide et impera".

Si oricât de strâmți în vederi erau hitleriștii, cum s'a văzut până la urmă, un lucru știau și ei: că pentru oricare naționaliști din lume, primează contra oricui interesele țării lor. Este însă imposibil de închipuit că Antonescu a lichidat voit pe cei cu formula "totul pentru țară", ca să se ajungă în 1944 la "totul pentru Soviete". Bazându-se pe o totală solidaritate internă, Antonescu ar fi putut opera o decroșare, naționaliștii din România nu ar fi fost contra lui de dragul străinului, așa cum au fost antinaționaliștii care și-au predat inamicului căpetenia operativă a armatei și pe urmă l-au asasinat printr'un proces leninist-stalinist.

Ofițerul cu "dublu cabinet", antonescian odată și comunist azi, se înflăcărează în cel mai pur stil al tiraniei de azi:

"Sigur, in primele momente nimeni nu putea aprecia la justa valoare importanța acelei convorbiri. Ea se va amplifica cu timpul, devenind un factor determinant în toate actele de guvernământ ale Generalului. România obținea printr'un singur gest, ceea ce azi constituie "CALUL DE BATAIE AL POLITICII NOASTRE: libertatea de acțiune, suveranitatea și neamestecul in trebile interne. Numai astfel a fost posibilă înăbușirea Rebeliunii". Dar: cum era să se amestece Germanii, care ceruseră lui Antonescu scoaterea din acțiunea politică a unui tineret ce le încurca socotelile imperialiste? Deci guvernul de atunci ar fi avut "libertatea" să execute ceea ce-i poruncea o putere străină. Dar culmea cinismului, tipic pentru propaganda comunistă, este reducerea la același numitor a regimului Antonescu și a regimului de azi, intrucât și unul și altul ar avea același "cal de bătaie".

Poate că singurul cal de bătaie comun ar fi neîmpăcata ură împotriva unui tineret de acum 50 de ani, dar încolo nu mai este nici urmă de cal de bătaie comun. Constrâns de niște circumstanțe cărora nu le-a făcut față cum trebuia, Antonescu a sacrificat tineretul naționalist, pe când comunismul sacrifică întreg neamul românesc pentru interesele Imperiului Roșu.

In timpul lui Antonescu nu a fost impusă României nici o ideologie, nu i-a fost impusă distrugerea societății, a tradiției, a culturii, a instituțiilor, a economiei, pe când dela prăbușirea României în 1944, nu se fac în România decât destrucții fundamentale, care după genocidul cultural indică o perspectivă a genocidului fizic.

Dar dacă nu există "cal de bătaie" comun, ar exista altceva și anume o înlănțuire isotrică între Ianuarie 1941 și August 1944: "Insuși actul dela 23 August, își are geneza în înfrângerea rebeliunii" (p. 129). Dar dacă în 1941 Antonescu a executat ceva ce i-s'a cerut, in 1944 nu s'a mai supus, și n'a avut nimic de-a face cu "actul dela 23 August." Sâmburele istoric al acestui "act" a fost arestarea lui Antonescu, predarea lui în mâinile comuniștilor conduși de trădătorul Bodnăraș, care la rândul lor l-au dat Sovietelor să-l închidă la Lubianca, și care după aceea l-au redat guvernului din România cu porunca să-l asasineze.

Deci sunt oarecari deosebiri: prin tragedia din 1941 era sacrificat un țap ispășitor, tineretul naționalist, pe când la 23 August s'a văzut că a fost sacrificat intregul popor care dăduse acest tineret.

Pentru prima oară ni-se spune fără ocol, că actul tragic din 1941 a făcut posibil pe acela din 1944. Cu alte cuvinte: lichidarea tineretului naționalist din România a făcut posibilă lichidarea României. Ceea ce ne obligă să deducem: tineretul român naționalist a fost distrus ca să se ajungă la situția de azi, iar în 1941 Antonescu ar fi jucat rolul unui instrument, fără să-și dea seama ce face.

Până acum nu a făcut nimeni această legătură între 1941 și 1944, deci să nu se spună că punem in discuție o teză interesată in favoarea victimelor din anul 1941 și următorii. Dar propaganda comunistă ne obligă să tragem niște concluzii. Fără să luăm partea nimănui, ne întrebăm: dacă din 1941 până în 1944, România nu era divizată, intre General, legionari, politicieni vechi și Rege, deci dacă toate aceste componente se uneau pentru a sluji din toate puterile niște interese ale neamului, care nu erau nici ideologice, nici partinice, nici personale, ar fi fost posibilă tragedia numită "actul dela 23 August",din care s'a născut direct ne-România de azi?

Credem că nu, deoarece "calul de bătaie" al prepușilor din țara de azi este clar: fără diviziunea tragică în care-a fost România, nu se ajungea la bolșevizarea și scoaterea ei din istorie prin transformarea unui stat suveran într'un satelit care e ceva între nici stat, nici colonie.

Dar ponegrirea postumă a lui Antonescu, sub pretextul că este lăudat, și a unui tineret de acum 50 de ani, sunt cu mult depășite ca neomenie, de o ticăloșenie nemai intâlnită până azi în scrisul românesc. Aceasta arată întreg tâlcul unor "interviewuri" la care ar răspunde un fantomatic "ofițer din două cabinete". Nerușinarea prin care se măsluiește istoria în această carte este până acum unică.

Citám: "Numai licihidând această Mișcare, ce se dovedise funestă, România a fost în stare să se strecoare, stăpână la ea acasă, atât în timpul Rebeliunii, cât și pe tot timpul războiului din Est. In timpul acestui război, ROMANIA A FURNIZAT CEL MAI MARE APORT MILITAR DIN TOT TRECUTUL EI DE STAT MODERN, creând totodată potențele unei degajări din conjunctura în care era dusă la început de interesele ei, pentru a intra într'o alta, opusă, dusă de aceleași interese."

Ce ni-se spune aici, "acoperit" cu sticla cea mai străvezie? Cheia este cuvântul "important". De ce a fost importantă această contribuție, mai importantă ca acelea din trecutele războaie ale României moderne, adică la 1877, la 1913 și la 1916, în războiul de Intregire a României? La cine se gândește acest personagiu cu dublu cabinet, la Români, sau la Soviete? Importanța unei contribuții militare se socotește după rezultate. Care au fost rezultatele "degajării"? România de azi. Această Românie - ne-Românie a fost obiectivul de război al lui Antonescu și al neamului românesc? Armata română a fost transformată într'o enormă patrulă de vârf a ocupării rapide a Europei de Sud-Est de către Soviete. Deci pentru Soviete contribuția a fost "importantă". Dar pentru democrațiile occidentale a fost foarte păgubitoare. Aceste democrații aveau intenția sinceră de a sprijini democrația în România, Jugo-Slavia, Ungaria, Ceho-Slo-Vacia, dar contribuția, "aportul militar" al României trădate de cei care l-au asasinat pe Antonescu, a fost exclusiv în favoarea bolșevismului imperialist al Sovietelor.

Felul acesta de amestecare a lucrurilor, pentru orbirea proștilor, nu reușește să orbească însă nici măcar pe câte un străin. Așa cum se vede din prefața lui Larry Watts: "Ultima precizare, dar nu cea mai lipsită de importanță: a trebuit să țin seama de faptul că, străin fiind, nu pot privi, oricât aș încerca acele evenimente la fel ca un Român". In speță este clar vorba de "Românii" care i-au ticluit răspunsurile întortochiate și niciodată la obiect, deși sunt cât se poate de clare. De aceea probabil, autorul nici nu se gândește să publice "interviewul" în limba engleză, ci a dat "copyright"-ul editurii românești din exil.

Din 192 de pagini, întrebările, scurte, puse cap la cap dacă ar acoperi cinci pagini. Iar toate celelalte 187 de pagini sunt umplute cu vrute și nevrute, ca să se demonstreze meritele lui Antonescu, pentru zisa Românie de azi, care ar avea "același cal de bătaie". Antonescu, asasinat mișelește este considerat până la urmă chiar autorul "actului dela 23 August". De aceea tânărul American, nu a putut să-i înțeleagă pe Români. Dar este vorba de niște Români aparte:1) cei care-au compus această plăsmuire și 2) aceia care au publicat-o, fără îndoială cu ajutorul unei cheltuieli destul de mari la scara posibilităților materiale din exil.

Dar aceștia nu sunt toți Românii, nici din țară nici din exil. In orice caz putem fi recunoscători tânărului cercetător care s'a spălat pe mâini de ceva ce i-apare în afară de disciplina istorică: "Cercetarea mea a fost făcută cu intenția de a scrie o istorie despre acea perioadă dar lucrând la acest proiect, mi-am dat seama că niciodată într'o istorie adevărată nu voi putea folosi adecuat materialul subiectiv foarte interesant conținut în aceste interviewuri".

Unde se înșeală, sau se face că se înșeală Larry Watts, vedem în ultimele rânduri ale scurtei prefețe: "Cartea este închinată în special acelora care au fost mândri de a fi Români sub conducerea Mareșalului Antonescu". Dar ce fel de mândrie este a celor care îl trădează pe Antonescu încă odată, când îi atribuie lui situația de azi a României?

In orice caz pentru cine iubește o limbă românească mai nobilă, această carte este bine venită, atât cu "calul de bătaie" cât și cu "chit că", iar peste toate atâtea altele și cu delicioasa "românizare" a termenului "repercusiune", transformat peste tot în "repercursiune". Fără îndoială autorii plastografiei sunt o sinistră "repercursiune" istorică. □

"Vă ordon treceţi Prutul"

22 Iunie 1941

REAGAN PROPULSEAZĂ OCCIDENTUL

—Niculae CIACHIR—

Părerea multor analiști politici este că Ronald Reagan se bucură de consensul principalilor conducători ai lumii libere. Când în Martie au început convorbirile dela Geneva pentru controlul înarmării, solidaritatea guvernelor aliate cu Statele Unite era mai mare decât oricând mai înainte. Dar care e cauza? Si cum poate fi valorificată această situație în cadrul convorbirilor americano-sovietice dela Geneva?

Cheia răspunsurilor o deține președintele american. Cu siguranță succesul său politic are o mare importanță. Masiva victorie a lui Reagan, la alegerile din Noembrie trecut, a impresionat puternic pe aliați pentrucă nu-i prevăzuseră amploarea. Acum știu că au de a face pe încă patru ani cu un președinte a cărui popularitate este neîndoielnică. Indiferent ce aliații pot gândi în intimitate, nu vor să i se opună în public. Pe drept cuvânt se poate spune că Regan e împăratul Occidentului.

Succesul economic are o importanță și mai mare. Redresarea americană a fost ca o locomotivă pentru restul lumii industrializate. Economiile Japoniei și Europei occidentale sunt în ascensiune, în mare măsură, din cauza exporturilor către Statele Unite. Japonia și Germania Federală, cu economii puternice, doresc să-și mențină accesul pe piața americană dar fără protecționism. Franța și Italia, cu economii mai slabe, înțeleg foarte clar necesitatea de a fi competitive pe piețele internaționale. De aici impulsul lui Mitterrand și al lui Craxi de a promova libera întreprindere menținând inflația în loc și limitând creșterile salariilor. In cursul aplicării acestei linii, ambii conducători socialiști au luat poziții net opuse celor ale partidelor comuniste din țările lor. Pe aceeași linie de acțiune, Brian Mulroney, primul ministru al Canadei, departe de a încerca să limiteze investițiile americane ca Pierre Trudeau, se străduiește actualmente să atragă capital american în Canada.

Si îndrăznețul progres tehnologic oferă multe explicații. Europenii înțeleg că rămân în urmă în revoluția postindustrială combinată cu prelucrarea datelor și cu telecomunicațiile rapide. Mulți fac investiții în America pentru a fi la pas cu progresul. Guvernele europene consideră inițiativa apărării strategice (așa-numitul război cosmic sau în limba engleză star wars) a președintelui american un proiect de miliarde de dolari care trebue să ducă la un anumit avans tehnologic.

Așa se face că au răspuns pozitiv la invitația americană de a participa la acest proiect de cercetare. Bettino Craxi, într'un interviu recent, a evocat imaginea oricărui copil italian care învață să lucreze la computer mulțumită plusului de progres provenit dela același proiect de cercetare.

Tacticile dure ale Sovieticilor au jucat și ele un rol. Sovieticii au amenințat pe față că dacă Statele Unite nu renunță la apărarea strategică spațială, nu vor exista perspective de înțelegere la Geneva atât privitor la rachetele cu rază intermediară de acțiune cât și in ce privește rachetele cu rază mare sau intercontinentale. Așa precum anul trecut guvernele occidentale au rezistat amenințărilor urmărind să nu permită montarea rachetelor americane, tot așa anul acesta au rămas solidare cu Statele Unite în ciuda tacticilor grosolane de intimidare ale Uniunii Sovietice. Este remarcabil că Craxi a susținut la Washington apărarea strategică spațială la numai câteva zile după vizita ministrului de externe sovietic Andrei Gromico la Roma.

In timp ce bilanțul economic al Americii e pozitiv până în prezent, succesul economiei Statelor Unite aruncă o umbră asupra viitorului. Creșterea valorii dolarului face ca Europenii și Japonezii să plătească prețuri mai ridicate pentru importurile de materii prime. In timp, aceste prețuri de cost inseamnă inflație. Modalitatea acceptată de a menține staționară inflația in prezent o reprezintă dobânzile ridicate. Dar dobânzile ridicate încetinesc expansiunea economică, iar încetinirea aceasta întreține șomajul.

In fine, guvernele nu sunt singurii participanți la politica alianței occidentale. Opozițiile participă și ele la viața politică. In Marea Britanie și Germania Federală partidele de opoziție sunt deja dispuse să adopte o atitudine neutră între Uniunea Sovietică și Statele Unite. După terminarea grevei minierilor din industria cărbunelui, opoziția laburistă din Anglia a ieșit înfrântă grav. A fost o victorie a doamnei Margaret Thatcher. In schimb în Germania occidentală, aripa stângă a social-democraților și partidul ecologic de nuanță marxistă câștigă popularitate.

In aceste condiții generale, Statele Unite pot să-și permită cu ușurință să reziste amenințărilor sovietice vizând apărarea strategică spațială. Amenințările au ca efect doar că cimentează unitatea alianței occidentale. □

Smerenie

Vreau să îmi dea odihna altarele lăsate
în Tara mea pe care o spurcă azi păcate,
de unde, Dumnezeul strămoșilor gonit,
El singur pe Golgotha acum s'a răstignit.

Să nu-mi lăsați țărâna uitată'n țări streine,
să'nlăture-Invierea blestemul de pe mine,
vecernia să îmi cheme în șoaptă amintirea
și-o Sfântă să închine'n priveghe mânăstirea.

Să-mi duceți ce-o rămâne din mine, cât o fi,
în giulgiu tors în duhul tăcutelor Marii
și unde a plâns Mama când m'au închis tâlharii
să m'așezați sub crucea pe care-o știu groparii
în cimitirul unde s'au prohodit de-a rândul
cei ce-și serviră Tara cu spada și cu gândul.

N'am altă rugăminte când trec acest hotar.
Nici sfeșnice de aur, nici preot prohodar
să-mi fie, după datini, Mitropolitul Tării,
că n'am fost bun de alta decât de dat pierzării,
fiindc'am iubit pământul acuma plin de bozii,
pe care-l stăpânīră din veac în veac Voevozii,
iar ctitorii din care eu însumi mi-am tras ființa
și-au pus la temelie de mânăstiri credința.

Radu BUDIȘTEANU

Alb întuneric

"Deci aci spune același lucru, că e și întuneric și lumină, că și vede și nu vede, că și cunoaște și nu cunoaște. Cum e deci întuneric această lumină?"

Muntele se urcă prin cuvinte,
dar am ajuns la capătul lor.
Cum să te cuget fără a muri
întuneric mai luminos ca lumina?

Soarele s'a făcut de nisip
și a nins pe cărări.
Cărările s'au prefăcut în pustiu
ca un vârtej de ape și noapte.
Rătăcesc prin soare,
beduin spre margini de cuvânt,
iar toate cuvintele sunt de nisip
când muntele începe
din trâmbița de îngeri.

Dar munte nu sunt vultur
ca să privesc în soare
cum cerbul în păduri și în izvor.
Is robul tău din ape
și m'a crescut pustiul.
Cum aș putea să curg
de-a'naltul prin tăcere?
Când s'o cobor
alunecă din mine,
când să o urc
îmi scapă din cuvânt,
când să o văd
îmi zboară mai departe.
Tu, munte,
ne'nceput de nici un cer,
iar cer
nepomenit de nici un soare,
iar soare răsărit în soare,
tăcerea
fără cuvânt cum aș putea s'o urc?
Alb întuneric mai luminos ca lumina!

Să vină ploaia-atunci
să-mi crească graiul unde sunt pustiu!
Cuvintele de iarbă
ar mai putea rosti
altfelul
oprind cărări și îndoieli
cu somnul verde'n geană.
Sub psalmul unui nor
semnează legământul vechi
că n'ai să-mi mai ucizi
nici iarba,
nici pustiul
și nici ochiul.

Pădurile în mine vor să intre
și la fereastră
ca fluturii de făclie.
Să nu mă stingă munte,
ai grijă de păduri!
Cuvintelor mă urc,
din sânul lor mă nasc
și altora le'nvăț
șiragul ce-a trecut prin moartea perlei.
Ai grijă de păduri și de pustiu,
tu, întuneric,
mai luminos ca lumina!

Dumitru ICHIM

RAPORTUL DINTRE "MAJORITATE" ŞI "MINORITATE" ÎN REGIMUL DEMOCRATIC

— D.C.AMZĂR —

In cartea sa "Puncte de vedere" (1984), p. 15, Eugen Popescu îşi încheie "Prefaţa" cu o rugăminte către cititori: "Dacă stimaţii mei cetitori nu vor fi de acord cu unele "puncte de vedere" ale mele, îi rog să reflecteze cum ar fi mai bine să fie".

Citindu-i articolul "Democraţie şi Totalitarism" din "Cuvântul Românesc" pe Martie 1985, pp.7/8, şi reflectând asupra "punctului" său "de vedere", conform rugăminţii menţionate, n'am fost "de acord" cu "punctul de vedere" din acest articol şi, în cele ce urmează, voi căuta să arăt, cum au stat lucrurile în realitatea politică la care se referă articolul: democraţia română dintre cele două războaie mondiale.

Dar înainte de a trece la examenul problemei, ţin să remarc faptul că E.P. procedează ca "bun democrat", atunci când admite discuţia şi eventuala corectare a "punctului" său "de vedere" în interesul adevărului.

E. Popescu pleacă dela noţiunile de bază "majoritate" şi "minoritate", dar nu distinge între majoritatea absolută (peste 50%) şi cea relativă (sub 50%) şi din această cauză ajunge la concluzia greşită că fosta noastră democraţie a fost "totalitară" în sensul că o "minoritate" ar fi impus voinţa ei "majorităţii" populaţiei (obţinând majoritatea necesară rămânerii la putere cu ajutorul unei "premii" de 10%, care revenea partidului dela guvern, în cazul când acesta nu obţinea majoritatea absolută de cel puţin 51%).

Mai întâi ce rost avea această premie, care, la prima vedere, face impresia unui privilegiu al guvernului. Premia avea o "raţiune de Stat", care asigura continuitatea unei evoluţii sociale şi economice in sensul unor reforme iniţiate de partidul respectiv, indiferent dacă el venise la putere pe baza unei majorităţi absolute sau a uneia relative, cu ajutorul unui alt partid, cu care formase un guvern "de coaliţie", realizând pe această cale o unitate de vederi şi un program comun de guvernământ. Democraţia, deşi devenită regim politic datorită Revoluţiei franceze, nu practică, în opera de guvernare, mijloace revoluţionare, ci procedează pe cale de reforme paşnice, care au nevoie de mai mult timp pentru a produce în societate schimbările votate de parlament cu o majoritate absolută. Se poate spune deci că premia de 10%, departe de a reprezenta un privilegiu, ceea ce nu-şi are locul în democraţie, era o măsură de prevedere politică înţeleaptă, deoarece contribuia la consolidarea ordinii sociale şi economice.

Astfel stând lucrurile, în regimul democratic totalitarismul nu e posibil, pentrucă guvernul nu reprezintă niciodată o minoritate, care să impună voinţa ei majorităţii poporului. Orice măsură de guvernare se ia în Parlament, în urma unor dezbateri, în care opoziţia are ocazia să ia atitudine, aducând corectări şi chiar îmbunătăţiri sau cel puţin criticând şi votând contra. Altele sunt cusururile care se pot reproşa, pe drept cuvânt, democraţiei noastre dintre cele două războaie mondiale: în primul rând demagogia electorală, apoi nepotismul şi faptul de a fi rezolvat numai pe jumătate problema ţărănească şi problemele ridicate de tineretul intelectual, toate acestea fiind practici folosite de toate partidele, la guvern sau în opoziţie.

O altă notă specifică a democraţiei româneşti în timpul unui secol de guvernare (1848-1948) a fost caracterul ei autoritar, dar acesta n'a fost un cusur, ci mai de grabă o calitate care a folosit intereselor naţionale, spre deosebire de autoritarismul regal, care, lipsit total de autoritate, i-a adus sfârşitul, păgubind enorm ţării şi neamului.

De altfel, a reproşa democraţiei române că a fost totalitară, nu e numai o greşală, ci şi un anacronism, dat fiind că noţiunea "totalitarism" s'a ivit abia după apariţia celor două "mişcări" politice de dreapta: fascismul (1922-1943) şi naţional-socialismul (1929-1945), cărora li s'a aplicat pe bun drept acest predicat. Caracterul lor totalitar a constat în faptul că 1. interzicând partidele democrate, fiecare s'a proclamat "partid unic" - ceea ce înseamnă contradicţie în termeni şi 2. ridicând pretenţia de a reprezenta şi reglementa viaţa materială şi spirituală a intregului corp social şi naţional, indiferent de clasă şi confesiune, dar 3. exceptând rasa: naţional-socialismul principial, fascismul către sfârşit, sub influenţa Reichului al III-lea în timpul războiului.

O circumstanţă atenuantă pentru cele două mişcări totalitare de dreapta - cărora le-au urmat apoi altele de mai mică importanţă - în cadrul democraţiei europene a fost faptul că ele au fost precedate de totalitarismul de stânga al comunismului rusesc instalat la putere prin revoluţia bolşevică din Octombrie 1917, care a suprimat toate partidele democrate, proclamându-se "partid unic" cu competenţă absolută şi exclusivă în toate domeniile, inclusiv cel spiritual, instituind chiar o "religie" fără Dumnezeu.

Adevărata "democraţie totalitară" este ceea ce, după al doilea război mondial, cu ocazia expansiunii imperialiste a Uniunii Sovietice, de altfel nu fără concursul generos al puterilor occidentale, asupra popoarelor din Tările Baltice inclusiv Finlanda, din Europa Centrală inclusiv România şi din Balcani, s'a numit "democraţie populară." In acest soi de "democraţie" poporul, "după Constituţie", e considerat "suveran" şi, în această calitate, dă delegaţie partidului comunist, care, la rândul lui, rămas singur după suprimarea celorlalte partide din fosta democraţie liberală, conduce ca "partid unic", destinele poporului "suveran" pe toate planurile de activitate. In această "democraţie" politbiroul proclamă şi "suveranul" aclamă. In democraţia populară, deci totalitară, poporul-suveran e pus de fapt sub tutela partidului unic, aşa dar: după Constituţie suveran, dar în realitatea politică minor. Partidul însuşi stă sub tutela politbiroului, ale cărui dispoziţii sunt aprobate în congresele partidului prin aclamaţie şi "fără discuţie", iar guvernului îi revine onoarea să le execute administrativ, sub supravegherea organelor chemate să asigure ordinea şi stabilitatea regimului.

In această "democraţie" puterea emană, după Constituţie, dela popor, aşa cum în teocraţia antică emana dela Dumnezeu, iar împăratul sau regele se întitula filius dei, mai târziu chiar deus, şi era "locţiitorul lui Dumnezeu" pe pământ, în timp ce, în "democraţia populară" şi totodată "totalitară", conducătorului poporul-suveran, după Constituţie, dar pus sub tutelă în realitatea constituţională, i-a acordat titlul de "cel mai iubit fiu al poporului".

Democraţia de pe continentul nostru, sub aspectul ei radical şi totalitar, îşi are origina în revoluţia franceză (clubul Jacobinilor, 1792) şi în "Comuna dela Paris" (1871). Totalitarismul, atât cel de stânga cât şi cel de dreapta - ambele reprezentând un mesianism intramundan -au o rădăcină comună: scientismul pozitivist: credinţa sau convingerea că spiritul e numai o emanaţie a materiei şi că legile naturii sunt valabile şi pentru viaţa spirituală (ereditatea, influenţa mediului, selecţiunea naturală, etc.). Primul pas în această direcţie l-a făcut Immanuel Kant în "Critica raţiunii practice", 1788, în care a avut ambiţia să întemeieze o etică ştiinţifică bazată pe "imperativul categoric" considerat "ca şi când" (în original: als ob!) ar fi o lege a naturii.

Dar Kant ştia că legile spiritului nu sunt identice cu legile naturii, de aceea a crezut că rezolvă dificultatea recomandând ca imperativul categoric să fie urmat cu necesitatea cu care respectăm o lege a naturii, dacă nu vrem să riscăm consecinţele fatale ale călcării ei. Cel care a fost o adevărată victimă a identificării legilor spiritului cu cele ale naturii - identitate curentă pentru scientismul secolului al XIX-lea - a fost Karl Marx - spre nenorocirea multor generaţii... Generalizând valabilitatea generală a legilor materiei asupra spiritului, el a putut să explice istoria monocauzal: prin "lupta de clasă", care rezultă inevitabil din contradicţia dintre interesele materiale ale clasei conducătoare, care nu produce nimic, şi interesele claselor muncitoare şi singurele producătoare de valori economice, deci materiale, din care trăiesc nu numai muncitorii înşişi, ci şi exploatatorii lor: feudalii din evul mediu şi capitaliştii epocii moderne şi contemporane.

Această situaţie nu poate fi schimbată în bine decât cu ajutorul unei forţe tot materiale pe baza legilor naturii: revoluţia concepută ca o catastrofă: furtună, inundaţie, incendiu, care "pârjoleşte" tot ce-i stă în cale, aşa cum se'ntâmplă în natură, căci peste şi'n afară de natură, nu mai există nimic. Iată adevărul general-valabil, care pentru Marx şi toţi comuniştii din lume, este şi singurul absolut-valabil. Din el derivă nu numai morala, ci şi religia general-valabilă. Iar Statul, deşi sortit pierii, rămâne până atunci atotputernic, dar numai indirect, căci, corect, atotputernicia este atributul "celui mai iubit fiu al poporului", care e şi singurul atotştiutor. Pentru cine nu urmează dispoziţiile şi sfaturile "înţeleptului" infailibil dela conducere nu există milă şi iertare, aşa cum cel care calcă legile naturii suferă, dacă nu imediat, mai curând sau mai târziu consecinţele, dat fiind că natura nu cunoaşte nici milă nici iertare. □

PRIVIRI ASUPRA TRECUTULUI ROMÂNESC

— Nicoară BELDICEANU —

Articolul Dlui M. Eliade, apărut în "Cuvântul Românesc" din Iulie 1984, plin de observaţii juste, lasă totuşi în umbră unele aspecte ale trecutului românesc privind numai prin prizma politicului. Rândurile au calitatea de a ridica probleme esenţiale. Mărturisesc, de altfel, că împărtăşesc, cu unele rezerve, cele scrise de autor. Dar să intrăm în miezul subiectului.

Citatul din Heredot asupra importanţei numerice a Tracilor apare adesea sub pana românească. Dar se trece cu vederea că lipsa unei amprente împărăteşti trace asupra antichităţii. mărturiseşte, -ipso facto- o neputinţă politico-ostăşească a neamurilor tracice. Nu trebue uitat că în lumea antică o mână de Macedoneni a distruş Persia achemenidă, că Ilirii lipsiţi de unitate, învinşi după îndelungate lupte de puterea romană, au ajuns odată latinizaţi, să dea o serie de împăraţi romani, iar sub Otomani, slavizaţi sau nu, mă refer la Albanezi, printre cei mai aprigi cuceritori şi pricepuţi administratori ai semilunei. De Tracii n'au reuşit, vina o poartă, ne repetăm, lipsa unui potenţial politico-militar. Dacii sunt o excepţie între seminţiile tracice. Creşterea lor n'a fost zăgăzuită decât de forţa romană atrasă de poziţia geografică şi bogăţia pământului şi subsolului. Aceşti ultimi factori vor fi în cursul veacurilor aprigi duşmani ai dezvoltării meleagurilor carpato-dunărene. Inainte de a trece la un alt aspect, credem nedreaptă uitarea rolului unor mituri trace în lumea helenistică.

Ne-a scos din istorie Imperiul otoman? Neîndoios că ivirea Otomanilor, urmare a destrămării bizantine, a fost o nenorocire pentru lumea românească. Aceasta a sângerat în scurgerea veacurilor îngreunând pătrunderea turcească spre miază-noapte şi soare-apune. Dar nu trebue uitat că alte imperialisme au jinduit la pământurile noastre căutându-şi calea Tarigradului, a mărilor calde. Prezenţa otomană a ajuns scut împotriva poftelor nesăţioase ale Habsburgilor şi Moscovei. Amintim că Tara leşească a fost sfârtecată, anihilată politic de Casa de Austria, de Romanovi şi de Prusieni. Oltenia n'a fost redobândită decât datorită Porţii, iar numai hainirea unui fanariot a dus la smulgerea olaturilor româneşti dintre Prut şi Nistru. Mai înainte Habsburgii n'au sălăşluit Bucovina decât datorită încolţirii Porţii de către Moscova. Este sigur că fără suzeranitatea Porţii, domniile româneşti erau pierdute în hăul celor două imperialisme atât de nefaste neamului nostru. Să fim limpezi, nu suntem apărători ai sultanilor, dar nedorita lor prezenţă a fost pavăză atunci când Viena şi Moscova vroiau să-şi alipească lumea dintre Baltică, Pontul Euxin şi Mediterană. Se vorbeşte mult de Dimitrie Cantemir, dar este dat uitării fratele lui, Antioh, care a fost mult mai conştient de pericolul muscălesc şi de rolul Otomanilor întru apărarea Moldovei. Se uită prea uşor că suntem singurul neam din spaţiul amintit, care a reuşit să-şi păstreze fiinţa statală în pofida terorii lui Clio. Dacă se poate vorbi de scoaterea din istorie a unor popoare, nu este de trecut cu vederea că Bulgaria şi ţările sârbeşti au dispărut pentru veacuri în împărăţia otomană, ceea ce nu este cazul principatelor. Un amănunt, sursele otomane nu pomenesc nici măcar termenul de Bulgaria.

Atunci când ne aplecăm asupra trecutului românesc să nu închidem ochii asupra vremurilor fanariote. Poarta ne-a ajutat să ne menţinem domniile, dar impunerea la începutul sec. XVIII a principilor fanarioţi a stricat lumea românească, mai precis păturile conducătoare. Fanarioţii, slujitori ai Porţii pentru a nu spune slugi, ai căror strămoşi au preferat turbanul Profetului tiarei papale şi s'au încovoiat cu umilinţă după 1453 în faţa padişahilor întrebuinţând toate matrapazlâcurile, toate josniciile şi hicleniile pentru a se înfrupta din bunurile principatelor, au fost o adevărată plagă. Fanarul a introdus la noi lipsa de caracter, înşelătoria, josnicia, laşitatea, într'un cuvânt o totală imoralitate în viaţa publică. Să nu se replice că Fanarioţii ne-au deschis calea culturii franceze sau germane. Germanii şi Ruşii şi întreg restul omenirii n'au avut nevoie de Istanbulul fanariot pentru a fi profund influenţaţi de cultura franceză. Fanarioţii au împlântat, pentru a folosi o noţiune actuală, prima "nomenclatură" în ţara noastră, cu mult înainte ca Moscova să fi adus o nouă şi mai cruntă perioadă neofanariotă.

Stăruim asupra unui aspect dat total uitării de articolul sursă acestor rânduri: rolul românesc în susţinerea Ortodoxiei. Din primele veacuri ale descălecatului, domniile româneşti au dăruit cu evalvie mânăstirile ortodoxe. N'a fost patriarhie care să nu se bucure de daniile voevozilor. Tiparniţele din Moldova şi Tara Românească au revărsat Sfintele Scripturi în diverse graiuri în toate lăcaşurile Răsăritului. Iar în 1642 "Mărturisirea ortodoxă" înfăţişată sinodului dela Iaşi a devenit carte de căpătâi întregii Ortodoxii. Amintim că o teză de doctorat susţinută la Sorbona în 1979 de Dl.P Năsturel subliniază rolul Românilor întru sprijinirea Sf. Munte.

Rezumăm: trecutul n'a fost milostiv pentru Români, dar n'am dispărut din istorie. Aşezaţi la încrucişare de drumuri şi în viforul veacurilor, ne-am salvat statul, caz unic în lumea poftită de Poartă, Moscova şi Viena. Dacă ceva poate fi imputat sultanilor, în afară de expansiunea lor nefastă pentru noi, este impunerea domniei şi "nomenclaturii" fanariote. Nu este de uitat, privind timpurile trecute, că veacuri, prin sudoarea ţăranilor români, a strălucit spiritualitatea creştinătăţii răsăritene. Dacă bilanţul nu este luminos privit după calapoade apusene, nu trebue totuşi înnegrit peste măsură, trecut cu vederea, ceea ce este întru favoarea perenităţii a ceea ce este românesc. □

PERSPECTIVE ȘI CONFRUNTĂRI

UNIVERSALITATE ŞI PROVINCIALISM

—Basarab NICOLESCU—

Mateiu Ion Caragiale începe romanul său "Craii de Curtea-Veche" cu un citat din Raymond Poincaré: "Que voulez-vous, nous sommes ici aux portes de l'Orient, ou tout est pris à la légère...". Redutabile și în același timp minunat de evocatoare cuvinte, ambigue și în același timp pline de sens. Ambiguitatea fundamentală a afirmației lui Raymond Poincaré se regăsește prezentă în încercarea de a descifra semnificația istoriei noastre oscilând continuu între universalitate și provincialism.

Care este sensul adevărat al "lejerității": o pasivă iresponsabilitate față de realitatea istorică sau, dimpotrivă, recunoașterea existenței unui plan superior față de care faptele lumești sunt în mod necesar dedramatizate, reduse la justa lor proporție? Cufundarea într'un pitoresc balcanic de bâlci sau încălțarea spirituală a Isarlîkului barbian? Inchiderea în spațiul sclerozant al unei imaginarii istorii sau deschiderea spre realitățile prezentului, plasate într'o perspectivă "ascensională"? Nu pot decât aproba afirmația făcută de curând de Horia Stamatu în aceeași rubrică "Perspective și confruntări": Al doilea sprijin al ideii românești în contextul civilizației europene, a fost un anume sens ascensional, nu extensiv, în desvoltarea cugetării și sensibilității românești, pe care o găsim mai întâi în folclorul nostru" ("Rostul "istoriei" la Români, Cuvântul Românesc, no. 105, Ianuarie 1985).

Intrebările formulate sunt cu atât mai acute cu cât suntem martorii "celei mai violente desacralizări din istorie", de care vorbea Horia Stamatu în articolul său.

Dar sensul "ascensional" trebue el însuși elucidat. Adoptarea unei atitudini pur mistice, fundate pe un dispreț al realității istorice și pe credința unei "misiuni" care oricum se va îndeplini, ar fi echivalentă unei demisii și unei evaziuni fataliste. Intr'un text capital, "Prière de Jésus et experience du Saint-Esprit" (ed. Desclée De Brouwer, Paris, 1981), Dumitru Stăniloaie, considerat astăzi în Occident ca cel mai mare teolog ortodox scrie: Sfântul a triumfat asupra timpului fiind totuși din plin prezent în timp". Dubla natură a omului este aici transparentă: omul aparține unui spațiu și unui timp dar finalitatea sa este în afara spațiului și timpului. Evoluția sa spirituală determină victoria asupra timpului, dar această victorie este imposibilă fără participarea sa activă la realitățile timpului. In acceptarea acestei contradicții rezidă toată dimensiunea veritabil umană. Cunoașterea și înțelegerea realităților timpului, determinând acțiunea eficace asupra acestor realități, sunt condiții necesare ale împlinirii sensului "ascensional", pentru ruperea "blestemului" de care pare a fi urgisită istoria noastră.

Afirmația că realitatea istorică a epocii noastre este din ce în ce mai "complexă" este desigur un truism dar care merită repetat căci "semnele" decisive ale acestei "complexități" sunt, voit sau nevoit, ocultate. Specialiștii din diverse domenii subliniază interdependența, interacțiunea din ce în ce mai pronunțată (de exemplu pe plan economic) între diferitele națiuni ale lumii. In mod ciudat, această "neseparabilitate" din ce în ce mai evidentă este asemănătoare "neseparabilității" ce domnește la scara infinitului mic, la scara fenomenelor cuantice. Dar dacă particulele cuantice se supun în mod armonios legii naturale a "neseparabilității", diferitele țări ale lumii luptă înverșunat împotriva ei, acumulând imense mijloace spre o distrugere reciprocă, ce va fi în fond, în cele din urmă, o autodistrugere a întregii specii umane.

Dar să înlăturăm pentru moment ipoteza pesimistă a auto-distrugerii. In acest caz tendința spre "universalitate" va fi din ce în ce mai pronunțată, chiar dacă felul în care această "universalitate" se va realiza în mod efectiv este astăzi aproape imposibil de imaginat. Luând din nou ca exemplu lumea fenomenelor cuantice, această "universalitate" nu ar presupune nicidecum o disoluție a omenirii într'o amorfă "unitate", ci o realizare, pe plan mondial, a vechiului precept tradițional "unitate prin diversitate și diversitate prin unitate". Cred că în acest fel putem interpreta cuvintele lui Horia Stamatu despre existența unui curent "din ce în ce mai accentuat al unui ecumenism de proporții mondiale", în care spiritualitatea românească poate juca un rol privilegiat.

Pe planul exilului românesc, această participare activă la "universalitate" nu va însemna în nici un fel asimilarea totală la o cultură străină firei noastre, ci dimpotrivă afirmarea, pe plan universal a personalității intime a propriei noastre culturi, prin cooperarea armonioasă cu tot ceea ce este astăzi modern (în bunul sens al cuvântului) și rezistent în timp.

In acest context putem înțelege rolul pe care îl poate juca știința în viitor. "Stiința presimte "cauzele" divine care structurează o materie care este în ea însăși fără nici o consistență-scrie Olivier Clément în prefața la cartea citată a lui Dumitru Stăniloaie. Dar aceste "cauze" nu devin inteligibile din plin decât în contemplarea Sensului. Lumea este un discurs mut, la limită absurd, căruia omul nu poate să-i descifreze sensul ultim decât recunoscându-l ca dar și cuvânt al Logosului, Rațiunii și Sensului. Mistica, departe de a respinge sau de a diminua raționalitatea o salvează și îi deschide orizonturi infinite".

Dialogul constructiv între Stiință și Tradiție este, după părerea mea, un eveniment care poate avea consecințe capitale.

Societatea de astăzi confundă știința și tehnologia. Ideile contemporane economice, sociale și politice sunt bazate pe știința secolului al XIX-lea, într'un decalaj ce conduce la suferință și distrugere. Natura ne oferă modele de înțelepciune dar, pentru a fi recunoscute ca atare, "contemplarea Sensului" de care vorbea Olivier Clément este indispensabilă. Considerată ca o "muscă fără aripi" de unii istorici, știința modernă ne poate oferi un instrument prețios pentru pătrunderea în universalitate. "Dacă natura posedă o conformitate generală în raport cu spiritul omului-scrie Dumitru Stăniloaie, acest fapt demonstrează că ea a fost creată ca un domeniu deschis intervenției libertății, ca un domeniu al dialogului între oameni".

Nu cred că este întâmplător faptul că pe firmamentul tentativelor de dialog între știință și artă, între știință și spiritualitate strălucesc nume ca Pius Servien, Matila Ghyka și Stefan Lupașcu. Sensul "ascensional" în cunoaștere este o constantă profund incrustată în natura spiritualității românești. Prin participarea activă la modernitate și la universalitate spiritualitatea românească își poate revela, cred, adevărata dimensiune, iar impactul pentru o construcție viitoare poate fi considerabil.

Această construcție nu poate veni, desigur, fără o înțelegere deplină a trecutului. Dar prezentul este cel puțin tot atât de important ca și trecutul. Descifrarea locului și rolului spiritualității românești în contextul complex contemporan nu poate fi făcută prin efortul solitar al istoricilor sau filosofilor, oricât de mare ar fi competența lor. Intr'o carte recentă, "Nous, la particule et le monde" (ed. Le Mail, Paris, 1985) susțin ideea că numai un efort transdisciplinar, reunind competențe deosebite din toate domeniile, poate să ne conducă la descifrarea enigmei "realității". Cred că această idee se aplică de asemenea "realității românești". Artiști, poeți, oameni de știință, filosofi, istorici, economiști, sociologi etc. pot împreună încerca să înțeleagă și lumea în care ne aflăm și rostul nostru propriu. □

Florica BAȚU

Rana luminii

rana zăpezii apasă privirea
au mai rămas întrebări...
mai dor tăinuiri...

marea
se sbate
să scape
de lună,
luna chemând
mai adânc...mai adânc...
peștii se sbat
să tacă'n adâncuri,
mai naște-o nervură...în alge...în cerc
lună chemând se ridică în alge
meduze o strâng...o sărută...o strâng
imaginea lunii se sparge de pietre
mai naște o rază
din piatră,
țipând,

imagini de raze se sparg printre solzii
bătrânului pește, adânc înnoptând
și lună o chiamă...și luna o chiamă...

Canada, 1975,

Din "Oglinzi"
ediția autorului

Alexandru LUNGU

Anume

un fluture răstignit
pe tăgada surâsului
gura mea pe care
au sorbit-o până la istov cuvintele

întotdeauna
trebue să rostesc
un cuvânt anume
lăsându-mi cerul gurii jupuit
pe dinăuntru
de neiertarea sunetelor
pentruca iarba să crească
pentruca puii de lebădă
să poată ieși
din găoacea lor de lumină turbure
am rostit cândva
cuvântul tăcere

dar cuvintele
care mi-au sorbit gura
nu se mai întorc niciodată

iar mâinile îmi rămân îngropate
în viorile ninse din ultima iarnă
mare se sbate să scape, puțin...
peștii se sbat
să rămână în valuri,
peștii mai mici...tot mai mici...tot mai mici...
Pește bătrân,
înnoptează în sine
Lună-i se sparge, în solzi picurând
și nu știu...și nu știu...

Germania de Vest, 1983

Din "Clavicula mundi"
SEMN, editură proprie

Daniel BOC

Învioșire

Duhului pre sine juruit
colindător deodată s'a oprit
a privit în jos
a privit în sus
mai avea de mers cale
atâta pe cât străbătuse
a luat măsură pentru cruce
a respirat adânc și
s'a aruncat în golul scării
cu floarea la butonieră
cu colacul sub căpățână
mijlociu și miez
de nucă tare în
tot anul la mulți ani
veniră colindătorii
sărutând poalele știrii
două ori întru trei veri
de trei ori pe două ierni
sănătosul sănătos
dat în vestea lui Christos!

Paris 1984,

Din "Neume"
-Eternul anterior-

HYPERION

Centrul de promovare a cărții românești

Nicholas CATANOY

Zamolxe
(fragment)

Mă'mpărtășesc cu câte-un strop
din tot ce crește și se pierde.

Lucian Blaga

Din lut și teamă
zămislit,
nu's chip cioplit
nici sfânt pescar.

Ciudat,
un altul m'a croit
cu-asemănarea Lui
și-a Lui vedere
o caut acum,
dar ia-L de unde nu-i.

Si tot ce-i mort
și tot ce-i viu
e străveziu ca mâna Lui,
dar mie,
o peșteră mi-a dat
și un toiag de-al Lui,
șoptindu-mi:

Tu, - ești dac.
Fii fulger. Fii izvor.
....
Tânjind la ornicul
curat,
în mine, greul
profeției și limita ființei
mereu se zbat,
în ciuda eternelor migrări
și-a zodiacului
cu false-asigurări.
....
Luând sfatul sângelui
'mperechiat,
de ciută, pentru naiade,
de lup,
pentru vecinul deochiat,
....
Mă'mpărtășesc cu câte-
un strop,
din tot ce crește și
se pierde.
....
Din lut și teamă
zămislit,
nu's chip cioplit
nici sfânt pescar.

Canada, 1970.

Dumitru ICHIM

Epilog

Nu știi cumva unde Pasărea Domnului și-a mutat cuibul? Am adormit cu lanțurile pe suflet și când m'am trezit cuibul era gol, cântecul plecat, zborul numai prin aduceri aminte. Mi-i frică de somn fără aripa de sus, mi-i groază de trezire fără cercurile ei.

*

Țărm. De aici iconarii ar putea să-i fure Celui Preaînalt culorile. Icoană, și iarnă în părțile mele. Crinul de Bună Vestire, și iarnă prin livezile mele. Muntele cel cu um bra deasă, și-i iarnă prin toate zodiile mele.

*

Primăvara Pasărea Domnului își dregea cuibul. Noaptea se rotea de nouă ori împrejurul lunii pline; de nouă ori pentru cele nouă planete, de nouă ori pentru nouă trepte. Apoi venea în cuib... Când se depărta din nou mă urcam în copacul vecin cu sinele meu și mă uitam la astrul albăstrui din cuib. Ipostazul celor nouă zboruri.

*

A înflorit liliacul, floare care se pune în sicriu împrumutând călătorului drum violet peste ape, floare pe care femeile însărcinate o poartă în brâu.

*

Inainte de a semăna părintele își petrecea mâna prin grâne în formă de cruce.

*

Mă uit la cuibul gol. Poate că Pasărea Domnului mă așteaptă în alt eu, că trebuie să urc cele nouă trepte ale Cuvântului de pe munte. Numai așa trebuie să fie. Oare zborul se învață altfel?

*

Inainte de a mă naște Ai-Mei au avut o covată de frământat pâinea. Pentru mine au făcut-o leagăn. Crescusem și-mi plăcea să mă urc în covată și cu piciorul stâng să mă legăn. Intr'o zi am găsit covata spartă în două.

*

Inainte de a semăna părintele își petrecea mâna prin grâne în form ă de cruce, ca și cum ar fi șoptit boabelor taina semnului de zbor.

Din "Sub umbra Sfinxului"

12 Iunie, Inălțarea Domnului, 1975
Kitchener, Ontario, Canada

Mihai PUPĂZAN

Crăciun

La masa cea mare
de sărbătoare
masă întinsă
de in curat

din cele patimi
un dar de lacrimi
lacrima Sarei
a adunat

albă de nea
lacrima gândului
la plânsetul Pruncului
s'a adunat

pe albul de in
între pâine și vin

Lungul de-a lungul
apei
prea galben
mereu prea călare
locul rămas
prea gol se umple
de-aceeași leșie
a vieții de mâine
aceeași apă

Ingerul rupsese de mult
a patra pecete
așteptând

Din "ETHOS" 5, 1984

Alexandru GREGORIAN

Pui de înger

In icoana mea de sus
pui de înger doarme dus.
Cu har alb învolburat,
doarme'n aripi veșmântat.

Leagănă-mi-l, lună, lin,
fă-i din raze baldachin.
Adumbrește-l, stea-lalea
și dă-i lumina s'o bea.

Visule, dă-l în scrânciob;
eu îi cânt, tu fie-i rob.

Din Volumul
"In creștetul luminii".

11 Iunie 1983
Casa Luz

SUB SEMNUL POEZIEI

Horia STAMATU

Cine reduce "istoria" la "politică" face o gravă eroare. Istoria este fundamental "logos" (dela "légo", a aduna, a lega, a pune împreună). Dar astăzi politica este tot mai departe de "logos", și tot mai aproape de "explozia atomică". Dar logosul birue, pentrucă el "leagă", pe când explozia atomică este descompunerea care descompune. In lipsa logosului, politica nu mai are de apărat nimic decât pe ea însăși, adică nu e decât o persistență a forței care constrânge, însă nu leagă. Ceea ce se petrece la orice popor cu stat, cu politică dar fără Humusul spiritual care dă o reală consistență istorică.

Diaspora, indiferent a cărui neam, este incapabilă de politică, în lipsă de stat și teritoriu, dar în expresia pe care ea o dă spiritului se confundă cu însăși politica ei, pentrucă numai "logosul" leagă o diasporă, așa cum leagă orice neam, în orice condiții. Fără el neamul se descompune.

In poezie spiritul făcut cultură este în primul rând cultura limbii, iar aceasta se împlinește cu maximum de concentrare în poezie.

Există diaspore care dau dovadă de multă energie politică, dar de niciuna culturală. Bine înțeles ne referim la ceea ce este azi în stare de "diaspora", adică fără stat și teritoriu. Probabil că Românii și Polonezii au astăzi diasporele (în realitate anacronice prin forță), cele mai bogate în viața de creație spirituală.

Cum am spus logosul se încarnează în cultură în primul rând prin limbă, iar viața acesteia se bucură de o permanentă primenire și fructificare prin poezie. Noi nu avem o poezie "definitivă" analoagă celei a Bibliei, dar nu mai puțin am trăit cu o dublă cultură a limbii, în poezia care era cântecul popular, și în textele sacre, a căror traducere în limba română a dat cea de-a treia renaștere românească, adică liberarea de o limbă moartă. In marile culturi ale Europei, ceea ce a fost la noi a treia renaștere, ieșirea din limba moartă, s'a petrecut cu patru secole mai înainte.

Dacă nu chiar cinci. Renașterea Occidentului a inceput cu "poezia rătăcitoare" dela un capăt al lui la altul.

Noi Românii suntem în exil cu o poezie rătăcitoare, dar diferită. Poezia exilului nostru este la cea mai înaltă expresie, când ajunge la contingențele ei naturale cu "oracolul", "profeția" și "apocalipsa". Aceste contingențe se amintesc în poeziile puse la un loc în aceste pagini. Ca la Alexandru Lungu, la Daniel Boc, la Nicolae Catanoi, la Mihai Pupăzan, sau direct sub semnul dialogului misterios dintre noi și Dumnezeire, ca la Dumitru Ichim. La acestea se adaugă și căutarea unei intimități cosmice, dincolo de granițele planetare, în intuiția limită a singurătății absolute, ca la Florica Bațu. Este foarte sensibil un dor inițiatic de recuperare a izvoarelor, a încrederii în revelația originară.

Dar altfel ce rost ar mai avea poetul? Să agite vorbe, ca să agite mase?

Vorbind despre "oficiul poetului", un mare poet german dela începutul declinului acestei modernități pe care o înmormântăm azi, ne amintește exemplar care sunt temeiurile poeziei, adresându-se celor ce îndeplinesc acest "oficiu": "de ce oare, poete, vei fi ascultat profeții Orientului, și imnurile Helenilor, și mai de curând tunetul?".

Intr'adevăr acestea răsună în cea mai mare parte a poeziei românești din exil, și în raza lor luptă poeții, cum spune Dumitru Ichim, pentru întoarcerea "logosului" la el acasă, aceasta fiind ultima speranță a popoarelor amenințate cu dizolvarea, de a-și veni din nou în fire. Limba română este ca toate limbile și ea "casa Logosului". In toate limbile, prin poeții lor, logosul este la el acasă.

Avem în fața noastră câțiva dintre poeții exilului cu personalitate literară prea definită și cu o complexitate a gândirii poetice (există și aceasta), prea amplă, pentru a fixa pe fiecare cu câte un ac, cum se face la colecțiile de fluturi. Deschiderea aripilor poeților sunt altceva decât fluturări...

Când puterea lumii nu mai are nimic de-a face cu poezia, cu poeții, când este deci ruptă de "cuvânt" din putere a lumii se transformă în agent al neantului. Cu poezia, minoritară sau nu, în cantitate și lectori, începe orice neam și cu pierderea ei se termină. De aceea azi poeții luptă pentru readucerea logosului la el acasă, adică la refacerea a ceea ce "leagă" în ce e mai adânc în ființa neamului nostru. Din harul profetic al poeziei, începe în exil să însuflețească și o proză care trece dincolo de "înregistrările realității". Istoria este în mit, mitul în cuvânt, și cel mai adânc operează în cuvânt poezia. Genocidul nu este doar masacrarea unor corpuri vii, ci este și vitriolarea miturilor unui neam, și chiar ale unei lumi. □

EVANGHELIA EXILULUI (Iunie 1985)

LEGĂMÂNTUL PRIMĂVERII

Sergiu GROSSU

In complicatul proces de configurare spirituală a omului, privirea își are rostul bine stabilit, după cum ne putem da seama ascultând sau citind "Evangheliile" lunii. "Când au văzut noroadele lucrul acesta, s'au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu...", raportează evanghelistul Matei, descriindu-ne vindecarea unui slăbănog." Si tot el, relatându-ne o altă vindecare miraculoasă (a celor doi orbi care-I strigau lui Isus: "Ai milă de noi, Fiul lui David!"), notează că "Isus S'a atins de ochii lor și li s'au deschis ochii."

Firește, nu intră în discuție privirea fizică, vederea obișnuită, trupească; după cum nu despre ochiul trupului vorbește Domnul în predica de pe munte: "Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric" (Matei, 6.22-23). Ci la mijloc este vederea spirituală, privirea sufletului, ochiul lăuntric al minții și al inimii, acele minunate, imateriale antene ale ființei noastre morale, prin intermediul cărora luăm contact cu lumea înconjurătoare, pipăindu-i piscurile sau adâncimile, frumusețile sau sluțeniile, izvoarele purificatoare sau băltoacele întinate, mârșave, degradante.

Sensibilitatea privirii, capacitatea sa radioscopică, de penetrație, variază dela om la om, fiind într'o vădită concordanță cu etapa evolutivă a vieții spirituale. Dacă privim în jurul nostru, în ambianța imediată, și mult mai departe chiar, în culisele istoriei acestui veac ticălos și nedrept; dacă privim "la tot ce se face sub soare" prin prizma veșniciei, rămânem încredințați -ca și Ecleziastul - că "totul este deșertăciune și goană după vânt", că mai sănătos și mai logic este să privim, cu sporită atenție, la lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, decât la "lucrările neroditoare ale întunericului", ca să folosim cuvintele Ap. Pavel și tragem concluzia aceasta entuziastă: "Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine" (Psalm 34.5).

Dimpotrivă, dacă privim prin "pofta ochilor" la derutantele lumini ale lumii, la toate împărățiile păcatului și la strălucirea lor ucigașă, pe care Ispititorul ni le arată, ca odinioară lui Isus, de pe muntele tentației; dacă privim prin această diabolică "poftă a ochilor" - atât de mult osândită de Sf. Ioan, în întâia sa epistolă - în agitata lume a ambițiilor politice de ieftine și derizorii orizonturi naționale, de care se face vinovat în fața lui Dumnezeu exilul românesc, reedităm neascultarea primei perechi de oameni, pierzându-ne paradisul promis din cauza culpabilității noastre optice.

Noi păcătuim cu privirea, prin urmare, când la baza acestei priviri stă pofta care aprinde instinctul, ca anticipare a oricărui act vinovat. Zăcămintele interioare ale păcatului (gândurile rele, desfrânarea, furtișagurile, lăcomiile, înșelăciunile, răutatea, hula, trufia, nebunia, denunțate de Mântuitorul) țâșnesc în afară, se răsfrâng prin privire, modificându-i, astfel, mecanismul normal, deteriorându-i perspicacitatea. Si invers, privirea duce la păcat, îl pregătește, atunci când capătă durată, consumând o intenție, când se oprește cu apetit asupra excitantului extern. Conștient de primejdia unei atari priviri, lipsită de transparența purității creștine, Iov se destăinuie: "Făcusem un legământ cu ochii mei și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare."

A privi înseamnă a experimenta, a verifica un dat, o realitate, un fapt. Experiența privirii îl va face pe Ioan evanghelistul să afirme divinitatea lui Isus: "Si eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu." Insuși Mântuitorul recomandă ucenicilor Săi experiența privirii, când li se adresează: "Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți..." Fără această experiență mistică, fără această privire a ochilor din lăuntru nu poate avea loc subtilul proces de transformare a sufletului omenesc. Fiindcă privirea proprie, experimentală, determină pocăința omului, zguduitoarea sa trezire din păcat. "Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă", mărturisește Iov.

Felul trăirii noastre în Domnul atârnă de perfectibilitatea privirii, mai bine zis de tehnica utilizării ei permanente, în conformitate cu învățătura biblică, în care ni se vorbește de ochii "topiți spre cer" sau de privirile ațintite la "Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus." Elihu, în convorbirea sa cu Iov, exclamă: "Uită-te la ceruri și privește!" Iar Elifaz din Teman va adăuga: "Nu este Dumnezeu sus în ceruri? Privește vârful stelelor, ce înalt este!" Deoarece privind spre Dumnezeu, spre lucrurile de sus, spre splendoarea universului creat de El, ne putem da seama pe ce treaptă de decădere ne aflăm. Privind spre ceruri, spre "vârful stelelor", ajungem să ne cunoaștem așa cum suntem, păcătoși și nevrednici, superficiali și nestatornici în hotărîrile noastre, pentru a cădea în genunchi, cu lacrimi de vinovăție recunoscută, implorând iertarea Creatorului și îndurarea Sa nelimitată.

"Ochii tăi să privească drept" - iată regula obligatorie care fixează privirii direcția sa de acționare (Proverbe, 4. 25).

Nu cu ocolișuri, cu răstălmăciri, cu șovăieli. Ci drept, cinstit, eroic. In toate împrejurările. Față de toți semenii noștri deștărați, adeseori împovărați de necazurile luptei pentru existență sau măcinați de dorul brazdei natale. In relațiile noastre cu Românii din diasporă să nu stăruim cu privirea asupra aspectelor negative, dubioase, să nu ne lăsăm furați de aparența lucrurilor, ci să trecem dincolo de strălucirile de suprafață, căutând să descoperim, cu ochii altruismului și ai comprehensiunii creștine, pe "omul ascuns al inimii", respectiv ceea ce este autentic, profund și specific omului. Să evităm extravaganțele, acrobațiile de bâlci, pseudo-luminile unui patriotism axat pe apetitul parvenirii, cunoscut fiind că "Domnul nu se uită la ceea ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Samuel, 16.7).

Pentruca exilul să capete contur și credibilitate istorică, se impune tuturor celor ce se frământă să organizeze uniuni, asociații și comitete de salvare națională, să-și adâncească privirile nu în statute sau programe politice perisabile, ci în comandamentele Evangheliei lui Hristos. Fiindcă, ni se atrage atenția, numai "cine își va adânci privirile în legea desăvârșită care este legea slobozeniei, și va stărui în ea nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor, va fi fericit în lucrarea lui" (Iacov, 1.25).

Dacă mai suntem încă preocupați de ideea mântuirii noastre veșnice, dacă ne mai considerăm fii ai Bisericii, creștini botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, trebue să știm că avem obligația să privim încontinuu spre ceruri, alimentându-ne privirile dela sursa Luminii și a Puterii, dela Acela ce se recomandă astfel: "Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții." Această privire analitică, stăruitoare, activă, ne va umple de miracole și uimiri, modelându-ne sufletul și sfințindu-ne idealurile. Căci întreaga noastră transformare spirituală nu poate avea loc decât privind la Isus, după cum ne revelează Apostolul Neamurilor: "Noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului."

OAMENI CARE AU FOST

MARIA MOREANU

(A tăcut o voce)

Printre numeroasele știri triste ce-mi parvin din România, este aceea prin care mi-se comunică decesul uneia dintre marile cântărețe care ne-au delectat pe cei pe care muzica de operă ne fascinează și nu numai pe noi.

Două motive m'au determinat să aștern pe hârtie aceste rânduri.

In primul rând faptul că am cunoscut-o personal și am fost prezent la mai toate spectacolele în care a intervenit, până la sfârșitul anului 1947 când am fost nevoit să părăsesc țara.

In al doilea rând, pentrucă - afară de dragostea pentru muzică - ceva comun ne leagă de când am făcut ochi în această lume: ca și mine, Maria Moreanu s'a născut la Ploiești (tot acolo, deci, unde cu vreo 30-40 de ani mai înainte o altă renumită cântăreață - Elena Drăgulinescu Stinghe - văzuse lumina zilei).

Maria Moreanu a studiat la Conservatorul din București, pe care l-a absolvit în anul 1936. Un an mai târziu debutează pe scena Operei, sub bagheta lui Ion Nonna Otescu, în rolul Charlottei din "Werther". In ziarul "Rampa" din 26 Mai 1937 apărea următoarea cronică:

"O apariție cuceritoare, demnă să fie iubită de Werther...O interpretă care întrunește calități de grație, tinerețe, frumusețe și feminitate sensitivă, Maria Moreanu, în rolul eroinei, a adus pe scenă un val de tinerețe captivantă, mai ales în jocul de scenă, armonii de atitudini și mișcări. A conturat superior figura Charlottei, așa cum Goethe ne-o înfățișează. Voce bine șlefuită, cu flexibilitate și rezistență, timbru sonor și cald, Maria Moreanu nu a cântat ca o simplă începătoare..."

Iar în ziarul "Curentul", criticul muzical Emanoil Ciomac scria: "Ca ferestruicile deschise pe unde intră un aer inviorător într'o cameră cu atmosferă viciată ni se par debuturile fericite, atât de sporadice, vai!, ale unor elemente tinere sau noi. Dintre acestea trebue să semnalăm numai decât pe Maria Moreanu, care în rolul Charlottei din "Werther" și-a dovedit splendidele mijloace vocale de mezzosoprană, cu un registru egal, intens, cu un vădit bun gust în cânt și dicțiune, cu o ținută de scenă excelentă, ajutată de un mare agrement fizic.

E o emoție continuă în glasul ei, care întotdeauna părea că poate da mai mult decât consimte să dea. E ca o rezervă aristocratică a unei naturi bogate".

De atunci cariera ei, are o ascensiune vertiginoasă, La Viena, în 1937, obține "Medalia de aur" la primul Concurs internațional de canto. In același an este angajată la Opera Română, unde i se prilejuiește o apariție magnifică în rolul Amneris din "Aida". După succesul repurtat în acest rol, este considerată aptă a înfrunta dificilul personaj al Carmencitei. Dela prima ei apariție în "Carmen", tânăra artistă a biruit și s'a impus tuturor. Avea numai 24 de ani! Cu acea ocazie, Emanoil Ciomac scria:

"Reprezentarea operei "Carmen" de G. Bizet, ne-a adus un motiv de mare bucurie artistică: o adevărată creație a d-nei Moreanu în rolul titular. Mijloacele bogate, vibrante, ale vocii - în toate registrele - absoluta stăpânire a rolului, jocul expresiv și comunicativ i-au dat prilejul obținerii unui mare succes".

Răsunetul succeselor artistei trec granițele țării și iat-o pe Maria Moreanu în "Carmen", în luna Mai 1942, pe scena Operei din Viena. Iată ce scria presa vieneză (criticul Otto Repp) cu acea ocazie:

"Ceea ce a putut realiza în acest rol desăvârșita artistă ca expresivitate, mimică, precum și ca manieră de a cânta și fraza, este foarte greu de spus. Ea a pătruns în cele mai profunde adâncimi ale stărilor psihologice din rol...Cochetăria, pasiunea, frica și dârzenia apar cu atât mai puternice în structura sufletească a realizării rolului, cu cât se manifestă mai ales în jocul brațelor, al mâinilor, ca și în mimică în momentele culminante ale jocului..."

După triumful din "Carmen", Maria Moreanu cântă la Viena - unde amintirile lăsate de un alt Român, marele tenor Traian Grozăvescu, erau încă vii - în "Trubadurul" de G. Verdi. Iată ce scria Dr. Anton Wuerz a doua zi după spectacol:

"Cât de important și de deosebit devine rolul țigăncii Azucena când este realizat perfect s'a simțit aseară, la spectacolul cu Maria Moreanu. Am rămas mai întâi surprinși de amploarea și căldura vocii artistei. Apoi, de pasionata și de riguroasa artă a interpretării sale vocale și scenice..."

Klemens Kraus, renumitul dirijor și director general al Operei din München, care a asistat la această reprezentație, a invitat-o să interpreteze rolul Azucenei și pe scena Operei din capitala Bavariei, propunându-i un angajament permanent. Situația internațională de atunci nu i-a permis, însă, să accepte, astfel că a revenit în țară unde și-a desfătat compatrioții cu spectacole de neuitat.

Retrăgându-se de pe scenă când era încă în depline facultăți vocale, Maria Moreanu, împreună cu cel care, după ce îi fusese un neprețuit partener pe scenă, avea să-i devină partener și în viața particulară, tenorul Emil Marinescu, se dedică predării artei cântului.

Maria Moreanu a făcut parte din acele cântărețe-actrițe care au adus pe scenă o profundă umanitate. A fost înzestrată cu acea putere de a emana prin misterioasele vibrații ale vocii acel fluid magnetic- esența însăși a propriului său suflet - care reușea să electrizeze publicul spectator.

Marcel NICOLAU

FARA ARMÂNEASCĂ

IRADEAUA IMPERIALĂ

1905-1985 80 de ani dela

MAGNA CARTA LIBERTATUM A AROMÂNILOR

—Vasile TEGA—

Se împlinesc 80 de ani dela obținerea Iradelei Imperiale din 9/22 Mai 1905, prin care Aromânii din cadrul Imperiului Otoman sunt recunoscuți ca națiune distinctă, consfințindu-se deci în mod solemn autonomia lor culturală și religioasă.

Până la acea dată, Aromânii -ca de altfel toți creștinii din Peninsula Balcanică- erau înglobați de Turci în noțiunea de "Rum Milleti" și se găseau sub oblăduirea Patriarhului Ecumenic din Constantinopol, care -în virtutea privilegiilor acordate de Sultanul Mohamed al II-lea Cuceritorul -a ajuns un fel de stat în stat în Turcia.

Speculând sentimentele profund religioase și atașamentul față de Biserica Ortodoxă a populației aromâne, Patriarhia și clerul grec, au încercat prin tot felul de șiretlicuri și profeții mincinoase, a roade rădăcina sănătoasă, otrăvind sufletele Aromânilor. Călugărul Cosma Etolianul (proclamat în Aprilie 1961 de Patriarhia Constantinopolului ca "Sfânt Universal al Ortodoxiei) spunea: "trebue să vă rugați lui Dumnezeu numai în limba greacă, cea română fiind folosită de Dumnezeu numai când vorbește cu dracul".

Cu nouăsprezece secole în urmă, Apostolul Pavel predica în Macedonia că omul a fost creat după chipul și asemănarea Domnului. In aceeași Macedonie, șefii spirituali ai Greciei *pretind în schimb* că omul a fost creat după imaginea lor și prin urmare trebue să posede limba și conștiința greacă.

Istoricul englez H. N. Brailsford, în celebra sa lucrare "Macedonia: Its races and their future", vorbind despre rolul jucat de Patriarhie în acțiunea de deznaționalizare a Aromânilor, scrie: "Patriarhul s'a arătat, ca de abicei mai mult grec decât creștin", în timp ce Ion Brătianu, într'o declarație făcută săptămânalului berlinez "Politische Korrespondenz" și reprodusă în ziarul "Independance Roumaine" din 16 Noembrie 1904, spunea: "Patriarhul însuși face dovadă că așa zisa dogmă bisericească și legea canonică sunt numai pretexte. Preocuparea sa principală este să servească cauza grecească."

Odată cu înființarea primelor școli române în Macedonia în 1864, prigoana împotriva Aromânilor devine și mai aprigă, prin intrarea în acțiune a bandelor de antarți greci, instruiți, înarmați și finanțați de guvernul din Atena.

In ciuda tuturor acestor greutăți, nimic nu a mai putut frâna acțiunea de redeșteptare națională, astfel încât, așa cum spune Brailsford, citat mai înainte, "comună după comună a acceptat o școală românească, astfel că, la finele secolului, peste o sută de școli văzură lumina zilei în cele mai importante centre aromânești, precum și numeroase biserici."

Intre timp, tensiunea între Aromâni și Greci creștea pe zi ce trece și așa cum spune Brailsford, "în luna Mai 1905, chestiunea aromânească a intrat într'o fază critică. Valiul din Ianina, care era sub influență grecească, a violat pe de o parte imunitatea consulatului român, iar pe de altă parte a brutalizat, arestat și întemnițat un grup de Aromâni, împreună cu învățătorii din comuna lor și un inspector școlar. A urmat un violent conflict diplomatic, care s'a soldat cu victoria deplină a României."

Iată câteva amănunte privind acest conflict, care a avut drept urmare "smulgerea" Iradelei, document ce -pe drept cuvânt- poate fi considerat ca MAGNA CARTA LIBERTATUM A AROMANILOR.

In luna Aprilie 1905, Nicolae Tacit, inspector general al școlilor române din Macedonia, se află în interes de serviciu la Băiasa, unde de mai mulți ani majoritatea populației cerea insistent deschiderea unei biserici românești. Eforturile lor însă erau zădărnicite de împotrivirea clerului grec local, precum și a Mitropolitului din Ianina.

Exasperați în fața acestei opoziții înverșunate, fruntașii aromâni locali, împreună cu cei trei institutori și N. Tacit, au hotărît să treacă la acțiune. Cum se găseau în preajma Paștilor, au crezut că-i nimerit ca prima slujbă în românește să coincidă -în mod simbolic- cu slujba Invierii. Pentru prima oară, în frumoasa biserică Sf. Atanasie, s'a auzit "Hristos a Inviat" în loc de "Hristos anesti". Ce a urmat în sfântul locaș este ușor de imaginat. O încăierare generală între Aromâni și Grecomani, care s'a soldat cu arestarea celor cinci șefi ai Partidului Aromân, a celor trei învățători și a lui N. Tacit, toți acuzați de a fi pus la cale "o răzmeriță împotriva Imperiului Otoman".

Guvernul din București nu putea rămâne indiferent în fața acestei situații. Trebue subliniat că cele două mari partide politice din țară -liberal și conservator- adoptaseră o poziție identică în ceea ce privește sprijinul și mijloacele ce urmau a fi folosite în vederea obținerii autonomiei culturale și bisericești a Aromânilor.

Astfel, Tache Ionescu publică în ziarul Conservatorul din 21 Martie 1903 un articol intitulat "Chestiunea Balcanilor" unde printre altele spune:

"Fără îndoială, nici un om politic român nu aspiră să anexeze Macedonia, nici să întemeieze acolo un stat românesc. Se ține totuși ca naționalitatea Românilor din Macedonia să fie prezervată, ca noul regim, oricare ar fi el, să dea Românilor din Macedonia cel puțin ceea ce au astăzi, chezășia că vor putea să-și cultive limba maternă în toată libertatea".

După ce A. Pădeanu, consulul nostru general la Ianina, informează guvernul dela București și pe Alexandru Em. Lahovary, ministrul României pe lângă Poartă, despre evenimentele din Băiasa, mașina diplomatică se pune în funcțiune.

Generalul I. Lahovary, Ministrul de externe, are numeroase întrevederi cu ambasadorii dela București ai țărilor prietene. Marchese Incisa, ambasadorul Italiei este primit în audiență de Regele Carol, în timp ce ambasadorul aceleeași țări la Constantinopol, înaintează o "Notă" guvernului turc prin care "sprijină doleanțele Românilor". Această acțiune diplomatică culminează prin audiența pe care o are ambasadorul german Baronul Marschall la Sultanul Abdul Hamid la 6/19 Mai. Intre timp, Alexandru Lahovary primește instrucțiuni din București de a adresa guvernului turc un ultimatum, care expira la 10/23 Mai 1905 și prin care -printre altele- se cerea ca "Aromânii să fie recunoscuți ca naționalitate distinctă, având drepturi egale cu celelalte naționalități nemusulmane".

Rezultatele acestor presiuni nu au întârziat să se arate. Astfel, la 7/20 Mai, agențiile de presă anunțau din Constantinopol că Poarta "a dat satisfacție Legației Române, asupra următoarelor puncte:

1. Explicație între Valiul din Ianina și consulul României în cursul căreia primul declara că nici el și nici Guvernul Imperial nu sunt animați de sentimente ostile față de Aromâni.
2. Recunoașterea dreptului Aromânilor de a avea muhtari (primari) proprii în localitățile unde majoritatea populației este aromână.
3. Recunoașterea inspectorilor de școli românești de către Poartă, cu condiția ca ei să fie supuși otomani.
4. Recunoașterea dreptului Aromânilor de a avea biserici și școli în limba română.

Pe de altă parte, cu o zi înainte de expirarea ultimatumului, deci la 9/22 Mai 1905, Sultanul Abdul Hamid semnează IRADEAUA (Decret) care dă forță de lege celor de mai sus având următorul conținut:

"MAJESTATEA SA IMPERIALA SULTANUL CARE, IN SENTIMENTELE SALE DE INALTA JUSTITIE SI IN GRIJA SA PARINTEASCA PENTRU POPOARELE SALE, EXTINDE BINEFACERILE SALE LA TOTI SUPUSII SAI FIDELI FARA DISTINCTIE DE RASA SAU RELIGIE, LUAND IN CONSIDERARE PLANGERILE SUPUSE IN ULTIMUL TIMP LA PICIOARELE TRONULUI IMPERIAL DE CATRE SUPUSII SAI AROMANI, A BINEVOIT SA ORDONE CA IN VIRTUTEA DREPTURILOR CIVILE DE CARE EI SE BUCURA CU ACELASI TITLU CA SI CEILALTI SUPUSI NEMUSULMANI, COMUNITATILE LOR SA ALEAGA PRIMARI IN CONFORMITATE CU LEGILE IN VIGOARE: CA DUPA FELUL CUM SE PROCEDEAZA PENTRU CELELALTE COMUNITATI MEMBRII AROMANI SA FIE DE ASEMENEA ADMISI CONFORM REGULEI, IN CONSILIILE DE ADMINISTRATIE SI CA INLESNIRI SA FIE ACORDATE DE CATRE AUTORITATILE IMPERIALE PROFESORILOR NUMITI DE COMUNITATILE IN CAUZA PENTRU INSPECTAREA SCOLILOR LOR SI PENTRU INDEPLINIREA FORMALITATILOR CERUTE DE LEGILE IMPERIALE IN VEDEREA DESCHIDERII DE NOI ASEZAMINTE SCOLARE".

Presa vremii relatează cu lux de amănunte "entuziasmul indescriptibil provocat de Iradea în toate provinciile locuite de Români". Societățile culturale din Regat și Transilvania, au întâmpinat evenimentul prin serbări populare la care au participat un număr impresionant de persoane. Guvernul Român, pentru a sublinia acest susces diplomatic deosebit, a hotărît baterea unei serii de medalii comemorative cu efigia tuturor membrilor cabinetului, precum și a ambasadorilor țării în diverse capitale europene, care au jucat un rol deosebit în această acțiune. Printre aceștia figura bineînțeles și destoinicul sol al țării noastre la Constantinopol, Alexandru Em. Lahovary.

Vorbind de dificultățile întâmpinate în îndeplinirea misiunii sale, acesta spunea: "Am avut de luptat cu Patriarhia, cu bancherii greci, influenți pe lângă Poartă, cu anumite intrigi rusești, suscitate de Slavii din Balcani; datorită totuși energiei politice a guvernului nostru, am izbutit să ni se recunoască în mod formal dreptul de a avea școli, biserici, ba chiar funcționari administrativi în comunele cu majoritate macedo-română."

Despre acest eveniment, hebdomadarul londonez "The Spectator" publica un editorial pe prima pagină la 27 Mai 1905 din care cităm:

"O afacere care, săptămâna trecută, a amenințat să provoace o explozie în Orientul Apropiat a fost din fericire, tranșată"...."Regele Carol al României, în calitatea sa de protector natural al tuturor Aromânilor, a protestat pe lângă Sultan, dar considerând că demersurile sale au fost tratate cu indiferență, i-a adresat un ultimatum. Valiul din Ianina trebue destituit înainte de 23 Mai, iar Aromânilor trebue să li se acorde toate privilegiile de care se bucură celelalte comunități creștine din Turcia, în caz contrar România va rupe toate relațiile cu Constantinopolul, gest care ar fi condus la o alianță cu Bulgaria și deci la război. Sultanul -neputând face apel la Rusia- a consultat Germania, care sfătuindu-l să mențină pacea în Balcani, s'a văzut silit la 22 Mai să cedeze. O iradea a fost semnată, acordând Aromânilor privilegiile cerute și e dela sine înțeles că Valiul de Ianina va fi transferat, transfer însoțit bineînțeles de o promovare... Incidentul este închis, dar atitudinea fermă a României, al cărei Monarh înțelege într'adevăr afacerile Orientului Apropiat, indică o nouă tendință a acestuia de a se îndepărta de Rusia".

Care a fost reacția Patriarhiei și a Atenei în aceste circumstanțe?

"Patriarhul grec a protestat - scrie H.N. Braisford- așa cum a făcut întotdeauna ori de câte ori o națiune balcanică și-a câștigat dreptul de a se ruga în propria limbă...Violența criminală a bandelor grecești a făcut restul."

"Episcopii greci din Monastir, Katerina, Grebena, Drama și Kozani -spune N. Iorga- care se temeau să nu-și piardă credincioșii, organizară bande de tâlhari, care pedepsiră crud pe Români pentrucă voiseră să-și păstreze naționalitatea prin mijlocul bisericii și școlii".

Afirmațiile lui Iorga sunt confirmate și de publicația bulgară contemporană (Balkania, 1910), care printre altele afirmă: "Este imposibil a enumera sutele de atrocități comise sub îndrumarea episcopilor greci. In bisericile române, toate cărțile bisericești erau arse în prezența episcopilor greci. Dar aceasta nu era decât una din nenorocirile cele mai mici. In 1905, comuna Avdela, unde s'a născut eroul național Apostol Mărgărit, a fost incediată. O sută treizeci și trei de case,opt prăvălii, o biserică și școala, toate au fost distruse. Totul a fost transformat în cenușe. După cum în regiunea Kastoria, Mitropolitul Ghermanos Karavanghelis a condus activitatea sa diabolică împotriva Bulgarilor, același lucru l-a făcut Mitropolitul din Grebena Agathanghelos împotriva Aromânilor."

Din datele oficiale conținute în Cartea Verde a Guvernului Român, rezultă că în 1905, au fost asasinați 23 de fruntași Aromâni, 7 alții au fost grav răniți, 13 școli românești incendiate.

Au trecut de atunci 80 de ani. Care este situația actuală a Aromânilor din Macedonia? Ce s'a ales din drepturile obținute cu atâtea sacrificii acum 80 de ani? Voi lăsa să răspundă la aceste întrebări un străin. Este vorba de un francez, Michel de Ventalière, care a publicat în Bulletin d'Europe, din Aprilie 1969, un articol intitulat "Du Marché Commun a l'Europe", unde afirmă că "o minoritate românească din Grecia este supusă încă unui regim de lichidare spirituală, tot atât de sistematic ca în secolele trecute și că Românii din Grecia nu au dreptul să asculte slujba în propria lor limbă în bisericile lor."

In numărul trecut al Cuvântului Românesc, am publicat o fotocopie a cotidianului grecesc Stohos, prin care îi îndemna pe Greci, să interzică limba aromână, ori unde ar auzi-o în Grecia. Suntem în posesia altor elemente recente de genocid cultural la care este supusă populația aromână din Grecia. Asociația "ARMANAMEA" întocmește toate datele privitoare la un protest internațional în legătură cu soarta Aromânilor din Balcani.

La 80 de ani dela prima recunoaștere Imperială a națiunii aromâne ca etnie distinctă în Peninsula Balcanică, Armânamea trăiește, Armânamea va trăi. ARMANLU NU CHIARI! □

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEACĂ" SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:
ZAHU PANĂ
133 BENNETT AVE, YONKERS, N.Y. U.S.A. 10701

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

PREGĂTIRE LUNGĂ PENTRU O VIZITĂ ȘCHIOPĂTATĂ

Niculiță are un of la inimioară: să fie considerat în Apus ca o trufanda-democrată crescută în pepiniera din Kremlin.

A încercat, cu ani în urmă, în Statele Unite, dar a rămas cu meridianele încâlcite. In timp ce pe străzi era huiduit de Români și Unguri, într'o odaie de hotel din New York, Pacepa, un popă, două cuconițe și un director de pamflete, îl asigurau de dragoste și loialitate.

Eșecul nu i-a înroșit obrazul, deoarece își mizase speranțele pe vizita ce era programată ulterior în Canada.

Dar vizita, plănuită acum 5 ani s'a amânat pe aeroportul din București. Izbucnise greva muncitorilor din Polonia și din Canada primise știrea că-l așteaptă Românii, cu brațele încleștate, mai abitir decât la New York.

Pentru a nu da și a treia oară cu vizita 'n gard, tov. Indrumător și-a făcut bagajele din timp.

A luat ca birjar pe paharnicul Viorel Cândea dela "Cântarea Fiului", iar dirijorul birjar al propagandei și-a desfăcut taraba culturală având ca motto, Canadienii trebuesc reeducați.

Dar în Canada nu există nici Pitești, nici Aiud și nici bătăușii securității. Reeducarea trebuia făcută cu dolari, cu burse, cu hârtie velină lacrimogenă și cu alte mizilicuri patriotice.

Au apărut ziare învelite în tricolor, au apărut reviste cu dor de mamă și izvoare, organizații, programe la radio, la televizor, am avut conferințe, șezători, prelegeri, și alegeri de președinți și alte funcții vitale pentru pace și oftat. Toată activitatea fiind, bineînțeles, culturală, neutră și mută. Teroarea, cultul personalității și mizeria din țară nu trebuesc amestecate cu Miorița, că seacă Delta Dunării.

"Tribuna României" a **publicat în nr.284 din 15 Ian. 1985 (înainte de vizita oficială), un interviu cu unul din patrioți - ad-hoc - care se** altoiește cu românism făcând anual vizite în țară și băi la Covasna.

"In Canada există o mare simpatie pentru poporul român, o sinceră admirație ...pentru fermitatea cu care-și apăra independența și lupta pentru pace...."

Se confundă România cu tovarășul conducător: România este independentă doar în discursuri, și lupta ei pentru pace servește interesele imperiului moscovit...

Cu Savanta la braț și'n brațe, cu "marea simpatie" în buzunar, cu bucătarul după el și 80 de securiști antrenați să fâlfâie stegulețe, tov. Secretar General, a pus piciorul pe pământul canadian așteptând "o sinceră admirație".

Dar în loc de "simpatie" și "admirație" profetizată de reprezentanții pe hârtie ai grupului național, Românii-Canadieni i-au spus "Fiului Iubit" ceea ce un popor cu călușul în gură nu poate să-i spună.

Au spus-o tare, i-au spus-o în față, și au spus-o ca să audă toată lumea: "Ceaușescu este un criminal!"

Iar "Fiul Iubit" și-a băgat capul între umeri de parcă ar fi fost o broască țestoasă.

UNII SAR PESTE ȘA!

Hitler a omorît 6 milioane de Evrei, spun Evreii.

Hitler a omorît doar 3 milioane de Evrei, spun alții.

Asta nu înseamnă că Hitler e pe jumătate **vinovat pentrucă în loc de** 6 milioane a omorît numai 3 milioane.

Hitler este tot atât de vinovat dacă s'ar fi omorît un milion, un sfert de milion, sau chiar o duzină.

A fost poliția germană care a făcut arestările, judecătorii germani care au închis ochii, au fost trenurile statului care au dus pe deținuți la lagărele deja construite de inginerii și arhitecții germani, iar execuția deținuților s'a făcut din ordinul dictatorului suprem, așa cum se întâmplă azi în Rusia, România și celelalte țări comuniste.

Dar, pe cealaltă față a monezii, dacă unii sunt de părere că Hitler a omorît mai puțin de 6 milioane de Evrei, dă-le voie să se bucure de libertatea de a fi greșiți.

E mai bine să tolerezi greșelile decât, sub platoșa de "anti-Hitler", să te porți ca Hitler.

OBICEIURI... RESERISTE!

A sosit pe aeroport către seară. Venise în vizită să-și vadă copiii. Târziu, obosită de drum, copiii i-au arătat patul și i-au spus să se pregătească de culcare.

Iar mama, care plecase din țară în toiul iernii, și-a scos pantofii, și-a pus paltonul pe ea și s'a băgat sub plapună.

Puterea obișnuinței.

Așa se doarme iarna în România!

DESAMĂGIRE...

"Am stat la trei metri depărtare de preș. Ceaușescu", îmi telefonează un prieten din Canada.

Ce m'a impresionat a fost trupul gârbovit în contrast cu fotografiile din ziarele și revistele ce apar în țară. Ceaușescu arată ca Cernenko după ce s'a întâlnit cu Brejnev și Andropov.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

ANUNȚ EDITORIAL

In curând va apare
"BĂIATUL DRUMULUI"
(Amintiri din copilărie)
de Vasile Posteucă

Cei ce doresc să obțină cartea să se adreseze redacției.

A APĂRUT

POEMELE POETULUI TÂNĂR

(Premiul Fundațiilor Regale și al Societății Scriitorilor Români, 1935, ediția II facsimilară) cu anexe cuprinzând criticile literare despre carte.
Un volum de 100 de pagini, tiraj limitat, 200 de exemplare. Prețul $ 10.00 (Zece) US

Adresa: Stefan Baciu
University of Hawaii, Moore Hall 488
Honolulu-Hawaii 96822, USA

CĂSĂTORII

* Tânără romancă, apariție foarte plăcută, cu aspect de adolescentă, ochi albaștri și păr castaniu, zveltă și înaltă (1,73 m), cu o educație serioasă, solidă, cu gusturi și înclinații pentru muzică clasică, istorie, politică, dorește cunoștința unui Român, în vârstă de 35-45 de ani, cu calități asemănătoare, în vederea căsătoriei. Răspunsuri serioase, cu fotografie și amănunte pe adresa redacției, "Pentru Yvonne".

* Doresc corespondență cu doamnă absolut singură, fără copii sau alte obligații, indiferent de naționalitate ori religie, care să vorbească însă și limba română. Prefer să aibă etatea între 45-55 de ani, nefumătoare, și antialcoolică. Aceasta, în vederea căsătoriei, cu intelectual canadian, născut în România, ortodox, nefumător și antialcoolic; de asemenea, absolut singur. Răspunsurile numai însoțite de fotografii, rog a fi trimise pe adresa: Pană Dumitru, P.O.Box. 76734, Station "S", Vancouver, V5R 5S7, B.C., Canada.

* Doamnă, 62 ani, drăguță, calină, cu mult "suflet", energică, gospodină, perfect sănătoasă, dorește o căsătorie -bazată pe mult respect- cu un domn gentil, în vârstă de peste 72-75 ani de orice naționalitate (să știe puțină franceză), ce are nevoie de o companie în viață, ajutor sau îngrijire. Răspunsuri numai serioase (cu fotografie) la Mme. V. Weitman (pour son amie), 5, rue Victor Massé, 75009, Paris, France.

* Român, originar din Transilvania, doresc să cunosc o fată între 28-33 de ani, cu care să încep o corespondență pentru realizarea unor planuri de viitor. Răspunsuri serioase la adresa: A.T., 4631 Manett, Dallas 75204, USA.

* Tânără romancă (32 ani), intelectuală, bine educată, drăguță, stabilită în Germania Federală, dorește căsătorie cu domn român, intelectual (max. 35 ani), întreprinzător, cu situație, din California sau Florida, ori din Australia. Numai scrisorile însoțite de fotografie recentă vor primi răspuns. Scrieți la: Anne Preusser, Nassauer Str. 23, D6257 Huenfelden-2, W. Germany.

*** Român, om bun, înțelegător și inteligent, de profesie strungar, apariție fizică foarte plăcută, 38 de ani, saten, ochi albaștri, 1,77 m înălțime, 80 kg., distractiv, nebăutor și nefumător, doresc să cunosc o doamnă sau domnișoară cu calități asemănătoare, etate până la 36 de ani, pentru întemeierea unei căsătorii trainice, sincere și fericite. Persoanele interesate sunt rugate a se adresa, adăugând o fotografie și data nașterii, pe următoarea adresă: Matei Tudorel, Hotel Cairo City, 42 Marni St., Vathis-Sqare, Athens (108), Greece.**

* Intelectuală, drăguță, brunetă, 38 ani, are nevoie de un bărbat sincer, onest, bună stare, pentru a întemeia o familie. Fotografie recentă, vă rog. Adresa: E.G., 447 King St. #3, F'ton, N.B., E3B 1E5, Canada.

SĂPTĂMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE

Săptămâna Națiunilor Captive va fi comemorată anul acesta între 14 și 21 Iulie la Washington și în multe din marile orașe americane și canadiene.

In ziua de 15 Iulie va avea loc la Casa Albă ceremonia proclamării de către Presedintele Reagan a acestei săptămâni.

Aceasta este săptămâna în care se amintește în mod deosebit lumii libere de suferințele popoarelor robite de comunismul tiran și absurd și de lupta continuă a acestora pentru supraviețuire și eliberare.

Participând în număr cât mai mare la manifestările și activitățile din această săptămână, Românii ar afirma din nou cu tărie dorința lor de eliberare a poporului din țară de comunismul care la ora actuală dărâmă biserici și monumente istorice.

Pregătiri sunt în curs și informații se pot căpăta dela organizatorii locali.

In New York se pot obține informații detaliate dela Dr. Alexandru Bratu, tel. (718) 641-5008, 104-55 107 Str. Richmond Hill, NY 11417, iar în Washington dela Dl. Aristide Nicolae, 1516 A. Str.NE, Washington, DC. 20002, tel. (202) 544-2822.

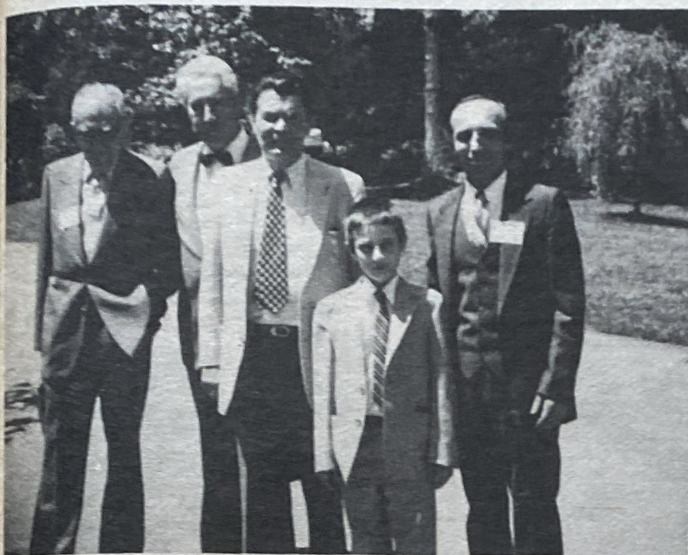
CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* AURELIAN STRUGARIU din Austria sau RFG, este rugat să-i scrie lui Erast Călinescu, 7320 Harley Ave., apt.37, Montreal Que., H4B 1L4, Canada.

* D-na Elena Frimu născută Imbrescu, caută pe foștii prieteni Dl. BILL GUTULESCU și Dl. EMIL ZAH, ambii din Călărași-Ialomița, cu domiciliul în Canada. Răspundeți la C.P. 179, Station "A", Ottawa, Ontario, KIN 8V2.

* Fam. Myint Swe (Rodica și Sui din Bucuresti, Str. Căderea Bastiliei nr.48), actualmente domiciliați stabil în RFG, 5000 Köln 1, Brusseler Str.53, Tel.(0221)527473, doresc să ia contactul cu Radu V. Metea sau familia lui.

CONGRESUL ACADEMIEI ROMÂNO-AMERICANE

Poetul N.PETRA, scriitorul Eugen POPESCU, Prof. Dr. George PALADE laureat al Premiului Nobel,Julian ICHIM și poetul Dumitru ICHIM.

Intre 2-4 Mai 1985 a avut loc cel de al X-lea Congres anual al Academiei Româno-Americane de Stiințe și Arte (A.R.A.) care s'a ținut în cadrul Universității California din Berkeley U.S.A.

Cu această ocazie s'au sărbătorit 10 ani dela întemeierea acestei organizații culturale.

Mesaje salutând acest eveniment s'au primit dela Mircea Eliade, P.S. Episcop Nathaniel, George Deukmejian, guvernatorul statului California, Const. Vișoianu, Regele Mihai, Principesa Margareta, Traian Lascu, președintele organizației culturale a institutului de cercetări "Romanian American Heritage Centre", Ionel Jianu, Mon. Octavian Bârlea și alții.

Au fost acordate diplome de onoare din partea A.R.A. la diferite personalități de cultură și artă din exil.

Sedința inaugurală a fost prezidată de Prof. Maria Manoliu Manea, președinta Academiei, organizator local fiind Prof. Paola Timiraș, șefa Catedrei de Fiziologie dela Universitatea Berkeley, California.

Au fost înregistrate peste 70 de comunicări organizate pe următoarele secții: Istorie, Literatură, Matematică, Lingvistică, Stiință și Tehnologie, Artă și Folclor, Stiințe Politice și Economie, Cultură și Civilizație Românească în exil, Filosofie și Teologie precum și o secție de Biogeneză condusă de Prof. Dr. George Palade, laureat al Premiului Nobel.

Cele trei zile au fost insuficiente pentru prezentarea tuturor comunicărilor, de aceea unele dintre ele au fost susținute concomitent în patru săli de cursuri.

O prezentare chiar sumară a conținutului lucrărilor e aproape imposibilă din cauza varietății de teme și discipline.

In zilele Congresului am remarcat printre cei prezenți pe: Prof. Dr. George Palade, Yale University, Nicolas Timiras, Berkeley University, L.M. Arcade (Paris) Sanda Stolojan, Stefan Issarescu, Mircea Ionnițiu, George Duca, Hoover Institute, Nicolette Frank, Geneva - Elveția, Eugen, Popescu, San Diego, Eugenia Ușeriu, Library of Congress, Nicolae Petra, Mexico, Eugen Stoia, Adriana Călinescu, M. Fotino, University of Colorado, Boris Rubinsky, University of California, Dr. Cornel H. Petrassevich, Philadelphia, Dr. Miron Butariu, Dr. Sorin Issvoran, Ion Cepoi, Los Angeles, Paul Teodorescu, Stefan Teodoru, Ion Rațiu, Anglia, G. Făgărășanu, Elveția, A. Bratu, New York, Mihai Korne, Franța, Ion Manea, University of California, Ladis Kristof, Portland University, Constantin Corduneanu, University of Texas, Matei Călinescu, University of Indiana, Alexandra Gruzinska, Arizona State University, Ion Negoițescu, Germania, Dr. Emil Vicaș, Canada, Pr. Dr. Dumitru Ichim, Canada, Florean Onitza, Serban Sturdza, Germania, și alții. De asemenea au susținut lucrări și unii profesori dela universitățile americane familiarizați cu cultura și istoria românească.

Comitetul local organizator a fost format din: Frances BLOLAND, Jack KIRSCH, Boris RUBINSKY, Elena STAMATESCU, Ruggero STEFANINI, Paola S. TIMIRAS.

Dela "Europa Liberă" au participat: Vlad GEORGESCU, Nestor RATESH, Liviu FLODA, Ion MANEA, iar dela "Vocea Americii" - Judith BUNCHER și Elena LAZAR.

Joi seara a fost consacrată actorului JEAN NEGULESCU. A rulat filmul "How to marry a millionaire".

Vineri s'a făcut o vizită la Departamentul de Matematică al Universității, iar seara a avut loc un program de dansuri populare românești, organizat de Sunni S. BLOLAND (Universitatea din California) cu ansamblul "ZAVRTI" (coregraf Bob Fraley) și "Fuge imaginea" (coregraf Maimon Miller).

Sâmbătă a avut loc o masă rotundă cu temele: "România 1985", iar după masă - "Soarta intelectualilor români", la care au participat: L.M. ARCADE, MATEI CALINESCU, ANDREI CODRESCU, ION NEGOITESCU, VIRGIL NEMOIANU, DANIEL CHIROT, VLAD GEORGESCU, KENNETH T. JOWITT, ANDREW JANOS, MARIA MANOLIU-MANEA.

Printre alte discuții ce au avut loc la Adunarea Generală a ARA, a fost fixarea locului și datei Congresului pentru anul viitor și organizarea Institutului de Cercetări de pe lângă Academia Româno-Americană.

După închiderea Congresului, familia N. Timiraș a oferit tuturor participanților o recepție la reședința lor.

Corespondent

ASPECT DIN SALILE DE CONFERINTE

Despre propaganda maghiară:

PENTRU SFINŢENIA ADEVĂRULUI...

—Ilie OLTEANU—

Preocupat cum sunt de probleme spirituale, aş fi fost bucuros să fiu scutit să mai trebuiască să spun un cuvânt şi despre politica lumească. Dar neadevărurile propagandei maghiare din străinătate prea întrec orice măsură ca să le trec, pur şi simplu, cu vederea. Adică fraţii mei, Maghiarii, (pentru mine toţi trebuesc consideraţi fraţi, chiar dacă se comportă ca duşmani ai frăţiei şi ai adevărului) vor o libertate pe calapod elveţian pentru semenii lor din Transilvania NUMAI, şi invinovăţesc de lipsa acestui fel de libertăţi (aproape absolute) NUMAI regimul actual din România. Deşi sunt perfect conştienţi că regimul actual din România nu se deosebeşte cu nimic de regimul din Rusia Sovietică sau din orice stat de dincolo de Cortina de Fier, inclusiv Ungaria. Ei nesocotesc--voit-- acest adevăr şi fac vinovat de lipsa de libertate elveţiană numai şi numai regimul actual din România. De ani şi ani ei bat această monedă falsă, pe care o vor recunoscută autentică.

Pentru cei care cunosc istoria (mai ales istoria maghiară) pare curios (ca să nu întrebuinţăm un termen mai aspru), că epigonii asupritorilor de totdeauna (care au fost Maghiarii) cer acum libertate absolută numai pentru semenii lor din Transilvania (nu şi pentru Maghiarii din Ungaria sau pentru toate neamurile de dincolo de Cortina de Fier).

In legătură cu istoria maghiară, sunt FAPTE din trecut, pe care am vrea să le iertăm, să nu le mai împrospătăm memoriei omenirii de astăzi. Dar (absolut împotriva voinţei noastre) propaganda maghiară NE SILESTE să o facem:

1/. Câtă vreme au fost stăpâni, Maghiarii au oprimat alte neamuri, iar cei mai cumplit asupriţi au fost totdeauna Românii. Incât, pentru acest trecut vinovat, Maghiarii nu pot invoca nici un fel de drepturi;

2/. Maghiarii nu au fost interesaţi pentru libertatea altora, numai pentru libertatea lor. Până şi în 1848, când au luptat pentru libertate, sloganul lor adoptat a fost acesta "Eljen a MAGYAR szabadsag" ("trăiască libertatea MAGHIARA!");

3/. Opresiunea lor nu a fost numai în vremuri depărtate, ci şi destul de aproape de zilele noastre: a rămas de pomină (toată lumea civilizată s'a scandalizat!) felul, în care au "tratat" pe Românii care au "îndrăznit" să înainteze împăratului Austro-Ungariei Memorandul prin care protestau împotriva asupririlor maghiare; TOTI semnatarii Memorandului au fost întemniţaţi de autoritatea maghiară;

4/. In anul 1918 au forţat pe toţi învăţătorii şcolilor elementare confesionale româneşti să asculte în Cluj îndoctrinarea maghiară, pentruca să înlocuiască şcolile confesionale româneşti pentru copii, cu şcoli de stat maghiare. Dacă nu au desfiinţat aceste şcoli confesionale a fost numai pentrucă nu au mai putut-o face: au pierdut războiul din 1914-1918;

5/. In 1940, când Hitler şi Mussolini au rupt Transilvania în două alocând jumătate Ungariei, Maghiarii au ucis şi schingiuit mulţi Români fără apărare. Intrebăm: nu este oare adevăr istoric, că fostul ministru de externe al României de atunci (Mihai Antonescu) a protestat către fostul ministru de externe al Reichului nu numai împotriva acestor orori, ci şi pentrucă Maghiarii au înjugat în jug (în locul boilor) tineri Români să are cu plugul?

Nu poate fi uitată deosebirea între ceea ce urmăreau Maghiarii (libertate numai pentru ei, nu şi pentru alte neamuri) şi între hotărîrile Românilor la Alba Iulia în 1 Decembrie 1918, când prin aceste hotărîri, s'a cerut libertate egală pentru toate neamurile din România Mare. Poate, nu vor fi fost adoptate aceste hotărîri întocmai, dar să ascultăm pe un Maghiar, care afirmă -public- că în ţările vecine Ungariei (deci şi în România) minorităţile erau mai bine tratate decât erau Maghiarii în Ungaria. Si nu un Maghiar oarecare, ci însuşi preşedintele Uniunii Revizioniste Maghiare (Francisc Herzeg). Iată cuvintele lui adresate Clubului Ziariştilor din Budapesta, reproduse în "Pesti Hirlap":

"Ce fel pe Maghiari suntem noi când dăm vecinilor noştri asemenea exemple de presiune a cetăţenilor noştri? Maghiarii, care trăiesc în statele succesoare pot fi amuţiţi (li se poate astupa gura) cu această remarcă: Ce vreţi? Maghiarii din Ungaria au mai puţine drepturi şi libertăţi decât aveţi voi. Cum putem pretinde noi, Maghiarii, să fim apărătorii minorităţilor maghiare din statele vecine, când noi refuzăm să dăm populaţiei noastre drepturile şi libertatea?"

Impotriva propagandei maghiare din străinătate se cuvine să înregistrăm realitatea actuală din România actuală:

1/. Din totalul teatrelor şi instituţiilor muzicale, 14 se manifestă în limbile naţionalităţilor respective, dintre care însă 6 teatre, teatre de copii, şi una operă în limba maghiară;

2/. Sunt 720 de companii teatrale, 350 de coruri, 460 de ansambluri de dans, 230 de grupuri muzicale, TOATE IN LIMBA MAGHIARA;

3/. La radio, 2300 de ore iar la televiziune 156 de ore în limba maghiară;

4/. 32 de publicaţii (una zilnică), 10 gazete provinciale, 11 politice, 3 pentru copii, plus alte 7 publicaţii în limba maghiară;

5/. Dintre cărţi,390 cu o ediţie de 3,600,000 sunt în limba maghiară;

6/. Cursuri în limba maghiară sunt ţinute la 20 de facultăţi, iar la universitatea din Cluj din 207 cursuri, 77 sunt în limba maghiară;

7/. Institutul de teatre "Szentgyorgyi Istvan" din Târgu Mureş funcţionează numai în limba maghiară;

8/. Guvernul României actuale acordă sprijin financiar publicaţiilor în limba maghiară. In 1975 bună oară, a contribuit cu 15,000,000 lei.

Acestea sunt FAPTE, pe lângă multe altele.

Când a contribuit vreun guvern maghiar la cheltuielile vreunei publicaţii româneşti, pe vremea stăpânirii maghiare? Au fost vreodată cursuri în limba română la oricare din universităţile maghiare? NICIODATA.

ALTCEVA: CUM A FOST POSIBIL CA IN NEFERICITA REZOLUTIE 147 DIN 22 MARTIE 1983, (POATE, CEA MAI NEFERICITA REZOLUTIE ADOPTATA VREODATA DE CONGRESUL AMERICAN) SA SE AFIRME (PE LANGA ALTE NEADEVARURI STRIGATOARE LA CER), CA IN TRANSILVANIA AR FI 2,500,000 DE MAGHIARI, CAND IN INTREAGA ROMANIE NU SUNT DECAT 1,7000,000 DE MAGHIARI? SI CUM A FOST POSIBIL CA IN ACEEASI REZOLUTIE NEFERICITA SA FI FOST INTRODUS NEADEVARUL CA TRANSILVANIA AR FI FACUT PARTE DIN UNGARIA TIMP DE O MIE DE ANI, CAND ISTORIA DOVEDESTE PRECIS CA TRANSILVANIA A FOST ANEXATA UNGARIEI NUMAI DUPA 1867 SI IARASI, CUM A FOST POSIBIL CA IN ACEA NEFERICITA REZOLUTIE SA NU SE SPUNA NICI MACAR UN SINGUR CUVANT DESPRE MARELE NEINDOIELNIC ADEVAR STIUT SI RECUNOSCUT DE TOTI CA MAJORITATEA POPULATIEI IN TRANSILVANIA AU FOST TOTDEAUNA SI SUNT SI ASTAZI ROMANII? NEADEVARURILE DIN NEFERICITA REZOLUTIE 147 STRIGA LA CER CA NISTE RANI NEMERITATE FACUTE NEAMULUI ROMANESC!

Cel mai corect răspuns propagandei maghiare din străinătate, este acesta: SA DOVEDEASCA IN CE MASURA AR FI DEZAVANTAJATI MAGHIARII DE ROMANI SAU DE ALTE NATIONALITATI DIN ROMANIA DE ASTAZI! ACEASTA DOVADA NU O POATE FACE! De aceea, propaganda maghiară din străinătate RECURGE LA NEADEVARURI. Aceasta e ESENTA PROBLEMEI

Orice schimbare în spre mai bine (până la libertatea aproape absolută) Occidentalii ar fi prea bucuroşi să se facă pentru toţi, dar o asemenea schimbare nu depinde în principal de Occidentali, CI NUMAI DE MOSCOVA. Acest fapt trebue să îl recunoască toată lumea iubitoare de adevăr, iar Occidentalii (oricare ar fi ei) să nu mai dea crezare (nici să mai dea atenţie) neadevărurilor propagandei maghiare din străinătate.

Hotărîrile dela Teheran şi Yalta, oricât de aspru criticate, au o condiţie ESENTIALA, ACCEPTATA SI SEMNATA DE TOTI AUTORII ACELOR HOTARIRI: alegeri LIBERE în TOATE ţările ocupate la sfârşitul războiului al doilea mondial de către armatele anglo-americano-ruse. Adică, TOATE popoarele din acele ţări să îşi aleagă după voia lor (numai după a lor bună voie!) conducerea dorită. Dar această condiţie ESENTIALA (semnată şi de Sovietici!) a fost complect nesocotită de Stalin şi de urmaşii lui, ca şi când nu ar exista, ca şi când nu ar constitui o obligaţie absolută. Pentru respectul adevărului, deci (fapt, pe care să "binevoiască" să îl recunoască şi fraţii maghiari din străinătate, autori ai propagandei neadevărurilor), să nu uităm, că ORICE schimbare în spre mai bine (până la libertatea aproape absolută) DEPINDE NUMAI SI NUMAI DE MOSCOVA, în toate ţările de dincolo de Cortina de Fier. Aici e MAREA greşeală (nu-i putem zice decât voită) a propagandei maghiare din străinătate. Neadevărurile propagandei maghiare din străinătate trebue să inducă pe TOTI OCCIDENTALII să le respingă, ţinând absolut seama, pentru totdeauna, că orice schimbare în spre mai bine (până la libertatea aproape absolută!) în acele ţări depinde numai şi numai de Moscova. Că, dacă vor o asemenea schimbare, propaganda maghiară din străinătate să nu o ceară guvernelor ţărilor satelite Moscovei, ci conducătorilor actuali ai Sovietelor dela Moscova.

Oricât de lipsită de seriozitate însă, propaganda maghiară din străinătate IMPUNE INTREGULUI EXIL DE PRETUTINDENI SA SE UNEASCA INTR'UN SINGUR GLAS întru apărarea vetrei românismului (care a fost şi rămas TRANSILVANIA), şi pentru o schimbare în spre mai bine a tuturor, inclusiv a Maghiarilor din Ungaria actuală.

Repetăm: ne e lehamite şi ne-a fost de-a binelea lehamite să mai pomenim ororile suferite în trecut dela Maghiari (vechi şi chiar mult apropiate zilelor noastre). Am pomenit numai ceea ce constituie adevăr istoric, bine cunoscut de cei care cunosc istoria maghiară. Si am făcut-o numai forţaţi de propaganda maghiară din străinătate.

Ar fi vremea însă să ne trezim la realitate. Invităm şi pe fraţii maghiari să o facă. Realiatea, care ne spune lămurit: în loc de a răspândi neadevăruri şi a asmuţi ura (ceea ce îi determină pe unii Maghiari să facă propaganda, pe care o fac, e ura împotriva Românilor şi scopul lor --ascuns deocamdată-- să realipească Transilvania Ungariei) să ne iubim unul pe altul (să ne aducem aminte, că suntem creştini) şi să ne dăm, în sfârşit, seama, că neamurile toate (şi cel românesc şi cel maghiar) sunt vlăstare ale aceluiaşi trunchiu: NEAMUL OMENESC.

Si să ne întipărim bine de tot în minte, că nu e posibil să iubeşti, cu adevărat, neamul propriu decât iubind --la fel-- TOATE celelalte neamuri ■

DEMISIA AMBASADORULUI AMERICAN LA BUCUREŞTI

—Miriam TEODORESCU—

La numai o lună dela demonstraţiile Românilor canadieni, care au avut loc în timpul vizitei lui N. Ceauşescu în Canada, demonstraţii ce au început să deschidă ochii adormiţi ai Americii de Nord, iată că un alt eveniment, mult mai pregnant, aduce alte dovezi şi noi elemente în precizarea adevăratei politici atât interne, cât şi externe, duse de panglicarul Nicolae Ceauşescu.

Este vorba de demisia Ambasadorului American dela Bucureşti la 9 Mai 1985 descrisă de ziarul "Scînteia" ca o "vizită de rămas bun, cu ocazia încheierii misiunii sale în România", cu care prilej "a avut loc o convorbire care s-a desfăşurat într-o atmosferă cordială". Ca de obicei, presa comunistă a încercat şi de această dată să arunce praf în ochii populaţiei României.

Marioneta Moscovei a fost demascată de fostul ambasador al USA la Bucureşti, David Fuderburk. S'a terminat cu şmecheriile lui N. Ceauşescu, care nu de mult stârneau admiraţia Occidentului, pentru curajul lui nemaipomenit de a fi "independent".

Intr'un lung interviu acordat de fosul ambasador D. Funderburk ziaristului Bradley Graham dela Washington Post la 15 Mai a.c., el denunţă cu multa autoritate şi veracitate şmecheriile dictatorului roşu, care în mod vădit a "înşelat buna credinţă a USA, pozând în "independent", în timp ce trecea Moscovei articole de tehnologie înaintată" şi "viola fără nici o reticenţă cele mai elementare drepturi umane".

In timpul celor 3 ani şi jumătate, cât timp a fost reprezentantul USA în România, D. Funderburk a înţeles nu numai dublul joc al Secretarului General al PCR, dar şi faptul că personalităţi de bază din Departamentul de Stat al USA se încăpăţânează să nu ia în considerare rapoartele competente ale Ambasadorului USA la Bucureşti asupra "adevăratei stări de lucruri din România". Astfel sunt citate rapoarte ale Serviciilor de Contra inteligenţă care arată prin date concrete duplicitatea lui Ceauşescu şi "pătrunderea în mai mare măsură a agenţilor sovietici în România, sub scutul aşa zisei "independenţe". Mai mult, "membri ai Ambasadei Americane din Bucureşti care şi-au exprimat cu tărie aceste păreri, au fost "mutaţi în altă parte, ca să nu poată pune într'o lumină proastă "independenţa".

Intre numeroasele cazuri este citat acela de "Mini-Mariel", cum îl numeşte pe drept cuvânt ambasadorul. Se ştie că acum câţiva ani Castro a expulzat din Cuba peste 120.000 de oameni, pe care i-a concentrat în portul cuban Mariel, de unde Statele Unite, din motive de umanitate i-a transportat ca "refugiaţi". S'a constatat apoi că o foarte mare majoritate din aceştia erau criminali de rând, indezirabili , oameni care nu puteau să se încadreze în legile de emigrare americană. Ceauşescu a făcut la fel. "Sute de oameni cărora li s'a dat permisiunea să plece, au inundat ambasada americană. După cercetare, s'a constatat că cei mai mulţi nu intrau în nici o categorie pentru emigrare. S'a creat o grabă dilemă, confuzie.

Mai mult, autorităţile au permis la câteva sute să manifesteze în faţa ambasadei" - lucru aproape incredibil, care dovedeşte însă complicitatea. Este semnificativ că presa exilului românesc a denunţat de multă vreme această manevră, care a fost creată special ca să arunce vina pe guvernul american, pe de o parte, iar pe de altă parte să descurajeze pe cei ce voiau să plece.

Demisia Ambasadorului American la Bucureşti, precum şi interviul acestuia dat presei americane a avut o influenţă radicală în atitudinea Conferinţei de Securitate şi Cooperare în Europa, ce are loc la Ottawa cu praticiparea a 35 de naţiuni, în scopul de a verifica îndeplinirea Acordului drepturilor omului dela Helsinki, 1975.

Ambasadorul American la Conferinţă, Richard Schiffer a acuzat pentru prima oară guvernul român de nerespectarea drepturilor omului. □

ÎN AUDIENȚĂ LA OTTAWA

—— Mihaela MOISIN ——

Fiind în Ottawa, cu ocazia demonstrației organizate de Consiliul Național Român contra vizitei lui N. Ceaușescu în Canada, împreună cu Dl. G. Bălașu, Luni 15 Aprilie 1985, am fost primiți în audiență de Directorul Secției de Programe pentru Țările Est-Europene din cadrul Departamentului Afacerilor Externe al guvernului canadian.

Această secție se ocupă cu reunificarea familiilor tuturor cetățenilor cu statut de "landed immigrant" din țările Europei de Est, în Canada.

Intâlnirea noastră cu Dl. Director Gordon Whitehead și asistenta dumnealui, Dna Antoinette DeKir a fost dorită în aceeași măsură de ambele părți. In ce ne privește - reprezentanții Consiliului Național Român și membrii Comitetului de Primire a Refugiaților Români din Hamilton, întâlnirea a avut ca scop principal înmânarea unei liste de Români ce au cerut reunificarea cu familiile lor în Canada, sau aprobarea de vizite a rudelor din România în Canada.

Din punctul de vedere al Secției de Programe pentru Țările Est-Europene, Dl. Director G. Whitehead și-a exprimat bucuria de a fi în contact cu reprezentanții Comitetului de Primire a Refugiaților Români din Hamilton, în același timp și reprezentanți ai celui mai răspândit ziar românesc în lumea liberă, Cuvântul Românesc.

Intâlnirea a fost fructuoasă și în câteva cuvinte vom reda cele discutate în timpul acestei întâlniri, la cererea reprezentanților Ministerului de Externe.,

Dl. Whitehead a deschis discuția prin a arăta că: "România este una dintre țările cu care se lucrează "în general ușor și cu rezultate bune, în ce privește reîntregirea familiilor". La această afirmație, Dl. George Bălașu a arătat că afirmația Dlui Whitehead este probabil bazată pe faptul că foarte puțini Români fiind în situația de a-și întregi familia în Canada au cunoștințe despre existența acestui oficiu din partea guvernului canadian care se ocupă și ajută la reîntregirea familiilor. Ca atare, evident, numărul cazurilor care ajung în atenția guvernului canadian este redus și din nou evident, rezolvarea acestora este în proporție mai mare decât la celelalte țări europene, unde activitatea comunităților respective în a-și sprijini compatrioții în problemele de reîntregire este mai mare, deci numărul cazurilor prezentate la guvernul canadian este mai mare și deci, numărul cazurilor rezolvate, mai mic.

După această clarificare, Dl. Whitehead a prezentat sistemul de lucru al acestui oficiu, arătând că se procedează astfel:

La cererea scrisă sau telefonică pentru ajutor în reîntregirea familiei respective, oficiul trimite o serie de formulare persoanei solicitante, pentru a fi completate și returnate cu cât mai multe informații posibile, relativ la:

- date despre garantor (persoana care garantează familia din România);
- motivul de garantare;
- felul în care garantorul a părăsit România și situația în care se află acesta față de statul român;
- date despre persoana (persoanele) garantată (e);
- situația și poziția, locul de muncă și profesia persoanelor garantate;
- data la care garantorul a solicitat viza de intrare în Canada pentru familia sa;
- data la care familia a primit viza de intrare în Canada;
- data la care familia garantorului domiciliind în România a depus cererea de pașaport;
- de câte ori familia garantorului, domiciliind în România a fost refuzată;
- data ultimei intervenții făcute la Serviciul Pașapoarte în România.

In acest moment, Dl. G. Bălașu a explicat că cea mai grea condiție de îndeplinit dintre acelea cerute pentru întregirea familiilor, mai exact pentru aprobarea pașaportului de către guvernul român, este clarificarea situației garantorului față de statul român.

Această clarificare se poate realiza în două feluri și anume: primul, pe care il recomandăm, este cererea de renunțare la cetățenia română, și al doilea - cererea de aprobare a șederii în străinătate, care riscant, imoral și lipsit de loialitate față de țara care a acordat azilul, în speță Canada.

Indiferent de calea pe care garantorul o va alege, aceasta costă bani: cererea de renunțare la cetățenia română costă în jur de$350 iar cererea de a domicilia în străinătate cu pașaport român - aproximativ $100.

Marea majoritate a emigranților români care-și cer reîntregirea familiei, se găsesc într'o situație materială dificilă și din dorința de a-și vedea familia cât mai repede ieșită din iadul comunist, o alege pe a doua. In acest fel, garantorul, cu sau fără bună știință, acceptând situația de domiciliat în străinătate cu pașaport român, de fapt acceptă completarea chestionarelor ambasadei române, prin care dă informații complete guvernului comunist român în ce privește situația sa financiară, locul de muncă în Canada, etc., și devine astfel un potențial informator sau chiar un viitor spion. Pentrucă în momentul în care ai devenit cetățean român cu domiciliul stabil în străinătate, cu aprobarea guvernului român, trebue să-ți vizezi pașaportul în fiecare an, completând o cerere informatoare de fiecare dată.

Deși toate aceste clarificări au prezentat interes pentru oficialitățile canadiene, ele nu constituie una din preocupările guvernului canadian, dar au venit ca o explicație a greutăților întâmpinate de garantor în a-și reuni familia.

Mai mult decât atât, în documentele de uz intern pe care Dl. Whitehead ni le-a pus la dispoziție, sunt explicate aceste forme de rezolvare a situației față de statul român, din care reproducem alăturat o parte în limba engleză.

Numai după ce formularele garantorului către acest oficiu sunt completate și trimise, după ce familia română a primit "viza promisă" canadiană și garantorul și-a depus cererea de rezolvare a situației față de guvernul român, acesta are un dosar, cu un număr, la acest oficiu, și din acest moment încep intervențiile guvernului canadian către guvernul român. Nu înainte.

Intervenția guvernului canadian pe lângă guvernul român are ca procedură de bază întocmirea unor liste care se prezintă o dată la șase luni, în principiu, și în plus cu ocazia oricărui eveniment politic sau economic, cu participarea celor două țări. Ca de exemplu, vizita lui N. Ceaușescu în Canada. Dl. Whitehead a prezentat acestuia o listă suplimentară de familii pentru reîntregire.

In același timp Dl. Whitehead ne-a informat că, chiar cu o zi înaintea sosirii lui N. Ceaușescu în Canada, guvernul canadian a primit o listă de familii române cărora tocmai li se aprobase cererea de pașaport, cu această ocazie.

Din acest motiv, este bine ca cei ce doresc să-și reunifice familiile, să fie la curent cu toate evenimentele politice și economice ce au loc între cele două țări, să profite de ele, în sensul că la fiecare ocazie de acest gen, o nouă serie de aprobări este dată.

Sperăm ca publicând spicuiri din audiența ce a avut loc la Oficiul de Programe pentru Țările Est-Europene, să putem informa pe cei interesați în întregirea familiilor lor și în felul acesta de a-i ajuta. Considerăm că cea mai simplă metodă în acest sens este ca cei interesați să se adreseze în scris sau telefonic, direct Dnei Antoinette DeKir la adresa sau telefonul de mai jos:

USSR and Eastern Europe,
Programs Division, Department of External Affairs,
Ottawa, K1A 0G2,
Attn.
Mrs. Antoinette DeKir,
Tel. (613) 993-5226.

In cazul în care există emigranți români care au totuși nevoie de ajutorul nostru, aceștia se pot adresa la redacția ziarului.

De asemenea sperăm ca și alte organizații românești să ia legătura cu acest oficiu din Ottawa, în ideea ajutorării celor interesați în reîntregirea familiilor.

REGULARIZING STATUS

18. Even though individuals have taken up permanent residence in Canada and may have acquired Canadian citizenship, they may, and often do, retain the citizenship of the country of birth or of former residence and continue to be subject to the laws of that country. One of the major obstacles to the reunification of families is the "illegal emigrant" status, under the laws of the country of origin of the sponsor in Canada. In order to remove the obstacle, the sponsor must apply to the Embassy or Consulate in Canada of the country of origin ot "regularize" his/her status. It is of course his/her sole responsibility to decide whether to proceed in this way.

19. An application to regularize status may, depending upon the circumstance of the particular case, involve:

a) applying for a consular or emigrant passport, which permits continuing or permanent residence outside the country concerned. (N.B. however, a person who was admitted to Canada under "Convention Refugee" status and has not yet become a citizen of Canada, should not apply for such a passport as such action could adversely affect his her refugee status).

or

b) applying to renounce the citizenship of the country of origin (such permission may be refused if the individual has not yet acquired Canadian citizenship). Formal renunciation cannot be achived by a unilateral declaration by the individual of a wish to renounce citizenship, but must be officially approved by the authorities of the country concerned.

c) applying for a pardon or personal amnesty. This would depend upon whether a penalty has been imposed for illegal emigration. (Usually applications for passport or renunciation will not be approved until a pardon or amnesty has been granted).

20. Until the sponsor has "regularized" his her status, applications by family members for exit documents are likely to be refused and any representations by the Canadian Government would almost certainly prove ineffective.

(Unclassified) Department of External Affairs
Pgs 9 & 10 MEMORANDUM

ANUNȚ IMPORTANT

Asociația prin corespondență "Pro Basarabia și Bucovina" anunță un concurs pentru cea mai bună lucrare artistică-documentară despre aceste două ținuturi românești: roman, nuvelă, povestire, piesă, scenariu, versuri, desene. Manuscrisele nu trebue să depășească 75 de pagini dactilografiate la două intervale.

Lucrările premiate vor fi tiparite către cea de a 70 aniversare a Unirii Basarabiei cu România pe spesele Editurii Nistru. Din tirajul de 500 de exemplare se vor da în mod gratuit: premiantului întâi -100 de exemplare, premiantului doi -75 de exemplare, premiantului trei -50 de exemplare și premiantului cu mențiune -25 de exemplare.

Ultimul termen de prezentare a manuscriselor este fixat pentru data de 31 Decembrie 1986, data atestată de ștampila poștei. Manuscrisele, în două exemplare, se trimit pe adresa:

LOUPAN NICOLAS
Boite Postale 1007, B, 1000 Bruxelles, Belgia

Asociația prin corespondență PRO BASARABIA SI BUCOVINA roagă, din considerente de solidaritate românească în problema integrității neamului, să binevoiți a susține acțiunile ei prin aderare, completând și expediind acest formular pe adresa: Nicolas Loupan, Boite Postale 1007, 1000 Bruxelles 1, Belgique.

CERERE DE ADERARE

Subsemnatul (a) .... domiciliat (ă)

....

tel. .... născut (ă) în anul................ de profesie ....

doresc să devin membru (activ, susținător) al Asociației prin corespondență "Pro Basarabia și Bucovina".

.... 19 ... Drept care semnez ....

Notă: ☐ Numele meu poate fi dat publicității ☐ Numele meu nu poate fi dat publicității

Ion SFÂRÂILĂ din Curtici

Inainte

Dupa

Acest tânăr român, despre care s'a făcut destulă vâlvă, a ajuns în sfârșit în lagărul de refugiați din Traiskirchen, Austria.

In momentul de față, se reface de vreo două săptămâni în spitalul din Baden, în urma binefacerilor din pușcăriile românești! Până acum a fost supus la două operații, a treia va fi, poate, necesară.

Numele lui ne este cunoscut în special din emisiunile postului "Europa Liberă", unde a izbutit - dibaci și aproape de necrezut - să trimită diferite scrisori și să-și spună suferința.

Cum aceste "strigăte scrise" nu erau anonime, ci semnate cu numele lui real, este lesne de imaginat ce urmări au avut pentru el!

N'a cedat nici chinurilor nici altor metode și aproape un an de zile (!) nu a ieșit din greva foamei! Ca să nu moară (fiindu-i cazul cunoscut în Apus) a fost hrănit cu tot felul de sisteme, între altele cu tuburi. Are la el două fotografii (alăturate) : una "normală", alta după ieșirea din pușcărie "în chip de stafie!"

In urma felului său hotărît, a fost lăsat în cele din urmă să plece, ca să nu se facă prea mult caz în străinătate cu el! Până la urmă a reușit să reziste și să nu divulge prin ce căi a izbutit cu strecurarea scrisorilor.

O "nostimadă" ca epilog: când a fost eliberat din închisoare a fost "rugat" de direcție să mai rămână vreo zece zile ca să se refacă, pentru a nu apărea în felul acesta de quasi-schelet! Răspunsul a fost, de fapt, logic: "de ce nu m'ați refăcut până acum, nu a ajuns un an de zile?".

Grozăviile trăite și diverse alte amănunte, precum știri, o să vrea să vi le relateze, rugându-vă să-i primiți colaborarea. Are multe de spus, încolo nu mai are decât un zâmbet slab și, parcă fericit...

Sport

* Joi 23 Mai a.c. s'a disputat etapa a 31-a a campionatului de fotbal Divizia "A". După această etapă, campionatul s'a întrerupt pentru a facilita pregătirea echipei naționale în vederea jocului cu Finlanda dela 6 Iunie a.c. In clasament continuă să conducă Steaua, care și-a mărit avantajul la 5 puncte și practic este noua campioană deoarece mai sunt numai 3 etape de jucat. Dinamo și Sportul Studențesc luptă pentru ocuparea locului doi, iar U. Craiova are asigurat locul patru. Surpriza etapei a înregistrat-o Poli. Iasi, echipă fără șanse de salvare dela retrogradare care a învins la Baia Mare. F.C.Baia Mare a dominat autoritar, dar Poli. Iași a înscris pe contraatac. Această înfrângere i-a pus pe băimăreni cu un picior în "B". O altă echipă, Chimia Rm. Vâlcea, care la un moment dat părea salvată, a pierdut un punct mare acasă, în jocul cu F.C. Argeș, devenind astfel candidată la retrogradare. De altfel, oricare dintre ultimile 4-5 echipe pot retrograda și numai jocurile etapei a 34-a vor clarifica situația.

REZULTATE TEHNICE ETAPA A 28-A

Sportul studențesc	–	„Poli" Timișoara	5–1 (2–0)
Corvinul	–	Steaua	2–1 (1–0)
F.C. Olt	–	F.C. Bihor	1–1 (1–0)
S.C. Bacău	–	Dinamo	3–0 (0–0)
A.S.A. Tg. Mureș	–	F.C. Argeș	0–0
Rapid	–	Politehnica Iași	3–1 (1–1)
Gloria Buzău	–	F.C. Baia Mare	2–0 (0–0)
F.C.M. Brașov	–	Chimia	3–0 (1–0)
Jiul Petroșani	–	Univ. Craiova	4–3 (2–3)

REZULTATE TEHNICE ETAPA A 29-A

Gloria Buzău	–	F.C. Bihor	3–0 (1–0)
F.C. Olt	–	„Poli" Timișoara	3–1 (2–0)
F.C.M. Brașov	–	A.S.A. Tg. Mureș	1–0 (0–0)
Politehnica Iași	–	Corvinul	4–0 (4–0)
Sportul studențesc	–	Rapid	2–2 (1–1)
F.C. Baia Mare	–	Chimia Rm. V.	0–1 (0–0)
Jiul Petroșani	–	S.C. Bacău	2–2 (1–0)
Dinamo	–	Steaua	0–0
Univ. Craiova	–	F.C. Argeș	2–1 (2–1)

REZULTATE TEHNICE ETAPA A 30-A

S.C. Bacău	–	F.C.M. Brașov	2–0 (1–0)
F.C. Argeș	–	Sportul stud.	2–1 (1–1)
F.C. Bihor	–	Politehnica Iași	3–0 (0–0)
A.S.A. Tg. Mureș	–	Rapid	2–0 (1–0)
Chimia Rm. Vilcea	–	Univ. Craiova	1–0 (0–0)
Steaua	–	F.C. Olt	3–0 (2–0)
Corvinul Hunedoara	–	F.C. Baia Mare	1–3 (0–1)
„Poli" Timișoara	–	Gloria Buzău	3–1 (2–0)
Dinamo	–	Jiul Petrosani	3–1 (1–0)

REZULTATELE TEHNICE ETAPA A 31-A

„Poli" Timișoara	–	Steaua	1–1 (1–1)
A.S.A. Tg. Mureș	–	F.C. Olt	6–1 (5–0)
Sportul studențesc	–	S.C. Bacău	5–1 (2–0)
F.C. Baia Mare	–	Politehnica Iași	0–1 (0–1)
Jiul Petroșani	–	Gloria Buzău	2–1 (2–0)
Rapid	–	Corvinul	1–0 (1–0)
F.C. Bihor	–	Univ. Craiova	2–0 (1–0)
F.C.M. Brașov	–	Dinamo	2–0 (0–0)
Chimia Rm. Vilcea	–	F.C. Argeș	0–0

CLASAMENTUL

1. STEAUA	31	22	7	2	66–17	51
2. Dinamo	31	18	10	3	53–29	46
3. Sportul stud.	31	18	8	5	66–27	44
4. Univ. Craiova	31	15	5	11	54–42	35
5. A.S.A. Tg. Mureș	31	12	7	12	30–27	31
6. F.C. Bihor	31	13	4	14	37–39	30
7. Gloria Buzău	31	11	8	12	46–48	30
8. „Poli" Timișoara	31	11	8	12	32–46	30
9. Rapid	31	10	9	12	35–37	29
10. Corvinul	31	13	2	16	47–50	28
11. F.C.M. Brașov	31	12	4	15	31–38	28
12. F.C. Olt	31	12	4	15	32–48	28
13. F.C. Argeș	31	10	7	14	40–35	27
14. Jiul	31	11	5	15	35–51	27
15. Chimia Rm. V.	31	10	6	15	24–47	26
16. S.C. Bacău	31	9	6	16	32–40	24
17. F.C. Baia Mare	31	10	4	17	27–42	24
18. Politehnica Iași	31	6	8	17	31–55	20

ROMANIA - ANGLIA 0 - 0

* Deși încheiată cu un rezultat nul, partida de fotbal dintre echipele României și Angliei a dat loc la o dispută dârză în care echipa română a făcut o partidă bună și numai ratările incredibile ale lui Cămătaru și Hagi au privat-o dela victorie. Englezii au ratat și ei câteva ocazii favorabile prin Robson (min.17) bară și Mariner (min.72) care șutează peste poarta goală. Cel mai bun jucător din echipa română a fost Cămătaru. Următorul meci al echipei române este la 6 Iunie a.c., în deplasare, cu Finlanda. A arbitrat foarte bine E.C. Guruceta din Spania. Formațiile echipelor:

ROMANIA: LUNG — NEGRILĂ, Iorgulescu (min. 39 Iovan), ȘTEFĂNESCU, UNGUREANU — Rednic, Klein, Bölöni, HAGI — Coraș (min. 78 Lăcătuș), CĂMĂTARU.

ANGLIA: SHILTON — Anderson, WRIGHT, BUTCHER, Sansom — STEVEN, WILKINS, Robson, Barnes (min. 73 Wadle) — Francis, Mariner (min. 84 Lineker).

Cămătaru suteează... portarul Shilton este bătut.... dar mingea trece pe lângă bară.

* In cele 3 serii ale Diviziei "B" de fotbal s'au disputat 28 de etape. In seria întâia, Petrolul Ploeiști se menține în frunte cu un avans de 4 puncte, față de Dunărea CSV, care mai are șanse, cel puțin teoretice, la primul loc. Dinamo Victoria București și U. Cluj, cu avantaje de 7 și respectiv 8 puncte, pot fi considerate virtuale câștigătoare ale seriilor și practic promovate în Divizia "A". In rest, numai lupta pentru evitarea retrogradării pare mai interesantă.

CLASAMENTUL SERIA I

1. PETROLUL	28	21	5	2	59-18	47
2. Dunărea CSU	28	20	3	5	50-20	43
3. Oțelul Gl.	28	12	7	9	51-23	31
4. Met. Plopeni	28	13	3	12	44-43	29
5. FC Constanța	27	11	6	10	40-32	28
6. CSM Suceava	28	12	4	12	43-43	28
7. Ol. Rm. Sărat	28	12	4	12	34-37	28
8. AS Mizil	28	12	4	12	46-52	28
9. CFR Pașcani	28	13	2	13	33-40	28
10. Progr. Brăila	28	'3	1	14	38-39	27
11. Chim. Fălt	28	12	3	13	33-40	27
12. Met. Mangalia	28	11	3	14	33-38	25
13. CS Botoșani	28	10	5	13	31-42	25
14. FEPA '74	28	10	4	14	27-42	24
15. Partizanul	28	11	1	16	31-43	23
16. Ceahlăul P.N.	27	8	6	13	32-43	22
17. Prahova CSU	28	8	5	15	24-36	21
18. Unirea D.	28	6	6	16	29-47	18

REZULTATE TEHNICE

Olimpia Rm.Sărat	-	Dunărea CSU Gal.	4-1 (1-0)
CFR Pașcani	-	Prahova CSU Ploiești	1-0 (1-0)
Petr. Ploiești	-	FCM Prog. Brăila	2-0 (2-0)
Chim. Fălticeni	-	Unirea Din. Focșani	2-1 (1-0)
Oțelul Galați	-	Metalul Plopeni	4-0 (2-0)
C.S.Botoșani	-	Metalul Mangalia	2-0 (1-0)
CSM Suceava	-	Partizanul Bacău	2-0 (0-0)
FEPA '74 Bârlad	-	AS Mizil	1-1 (0-0)
FC Constanța	-	Ceahlăul Ptr. Neamț	amânat

CLASAMENTUL SERIA A II-A

1. DINAMO V.	28	16	10	2	55-28	42
2. Șoimii Sibiu	28	16	3	9	48-27	35
3. Automatica	28	12	5	11	34-30	29
4. Progresul V.	28	12	5	11	40-39	29
5. Mec. fină St.	28	13	3	12	38-39	29
6. Chim. Tirn.	28	13	3	12	40-42	29
7. CS T-viște *	28	13	5	10	40-29	28
8. Tractorul	28	11	6	11	38-34	28
9. Carpați M	28	12	3	13	40-35	27
10. Aluminiu	28	11	5	12	35-34	27
11. Flacăra M.	28	10	7	11	40-39	27
12. Gaz metan	28	11	5	12	30-38	27
13. IMASA	28	9	9	10	29-37	27
14. CSM Dr T S	28	11	3	14	32-39	25
15. Metalul Buc.	28	8	9	11	34-48	25
16. Autobuzul	28	8	8	12	32-37	24
17. Unirea Alex.	28	7	10	11	30-41	24
18. Min. Motru	28	6	7	15	18-37	19

* Echipă penalizată cu 3 puncte

REZULTATE TEHNICE

Autobuzul Buc.	-	Unirea Alex.	1-1 (1-1)
Gaz Met. Mediaș	-	IP Alum. Slatina	2-1 (1-1)
Din. Vict. Buc.	-	Flac. Auto. Moreni	4-4 (1-3)
Soimii IPA Sibiu	-	Prog. Vulc. Buc.	1-0 (0-0)
Chim. Târnăveni	-	Automat. Buc.	2-0 (0-0)
Carpați Mârșa	-	IMASA Sf. Ghe.	2-0 (1-0)
Minerul Motru	-	CSM Dr. Tr. Sev.	1-2 (1-2)
Tract. Brașov	-	Metalul Buc.	2-0 (1-0)
Mec. Fină Șt.Buc.	-	CS Târgoviște	1-0 (0-0)

CLASAMENTUL SERIA A III-A

1. „U" CJ-NAP	28	18	8	2	59-17	44
2. Gloria B-ța	28	15	6	7	48-20	36
3. CSM Reșița	28	12	6	10	30-28	30
4. Strungul Arad	28	14	2	12	34-37	30
5. Armăt. Zalău	28	13	3	12	42-34	29
6. Aurul Brad	28	12	5	11	32-28	29
7. Min. Lupeni	28	12	4	12	41-48	28
8. Olimpia S.M.	28	10	7	11	43-35	27
10. Min. Cavnic	28	12	3	13	57-53	27
11. Mureșul Deva	28	9	9	10	35-31	27
12. Av. Reghin	28	11	5	12	32-32	27
13. FCM UTA	28	12	3	13	37-41	27
14. Unirea A.I.	28	12	3	13	33-49	27
15. Met. Cugir	28	9	6	13	31-35	24
16. Sticla Turda	28	9	6	13	24-46	24
17. Gl. Reșița	28	10	2	16	27-57	22
18. Ind. sîrmei	28	7	5	16	26-45	19

REZULTATE TEHNICE

Sticla Ar. Turda	-	Aurul Brad	2-1 (0-1)
Avântul Reghin	-	Un. Alba Iulia	4-1 (0-0)
U Cluj-Napoca	-	FCM UT Arad	4-1 (2-1)
CFR Timișoara	-	Mur.Expl.Deva	2-1 (2-0)
Strungul Arad	-	Gloria Reșița	2-1 (1-1)
CSM Reșița	-	Minerul Lupeni	2-0 (2-0)
Olimpia S. Mare	-	Armătura Zalău	1-0 (0-0)
Gloria Bistrița	-	Metalurg. Cugir	1-0 (0-0)
Minerul Cavnic	-	Ind.Srm.Cp.Turzii	3-0 (2-0)

La închiderea ediției:

FINLANDA - ROMANIA 1-1

ȘTIRI SPORTIVE PE SCURT

* La Campionatele europene de lupte greco-romane, disputate la Leipzig (R.D.G.) la sfârșitul lunii Aprilie a.c., luptătorii români au obținut rezultate valoroase, astfel: Stefan Rusu (74 kg.) medalia de aur și titlul de campion european; Nicolae Zamfir (57 kg.) - medalia de argint; Stefan Negrișan (68 kg.); Ilie Matei (90 kg.) medalii de argint; Sorin Herțea (82 kg.) medalie de bronz. In clasamentul pe națiuni România s'a clasat pe locul doi, după echipa sovietică.

••

* Tot la Leipzig s'au disputat și Campionatele europene de lupte libere. Deși nu au repetat succesul dela lupte clasice, Românii au reușit să câștige două medalii prin Alin Păcuraru (48 kg.), bronz și Iulian Râșnoveanu (90 kg.) - argint.

Stefan Rusu — Ilie Serban

••

* Sportivii români au obținut câteva rezultate remarcabile și la Campionatele europene de judo, disputate în Norvegia (Mai, a.c.). Astfel, Ilie Serban (65 kg.) a cucerit medalia de aur și titlul de campion european, iar Ghe. Dani (60 kg.) a cucerit medalia de argint. Aceasta a fost cea mai bună comportare a Românilor într'o competiție continentală de judo.

••

* La 5 Mai a.c., într'o partidă contând pentru Campionatul european de rugby (F.I.R.A.), disputată la Bârlad, România a învins Tunisia cu 30-3.

••

* La Campionatele europene de gimnastică disputate la începutul lunii Mai a.c. la Helsinki (Finlanda), echipa feminină a României a avut o comportare sub așteptări, reușind să câștige numai două medalii, prin Ecaterina Szabo - argint la sărituri și Daniela Silvaș - bronz la sol.

••

Nicu Vlad

* La Katowice (Polonia), în cadrul Campionatelor europene de haltere, sportivii români au avut o comportare excelentă, reușind să cucerească 6 medalii. Nicu Vlad (cat. 100 kg.) a reușit să cucerească medalia de aur la smuls (185 kg.), o medalie de argint la aruncat (215 kg.) și medalia de aur pe total (400 kg.).

Teodor Iacob (cat.52 kg.) a câștigat o medalie de argint la smuls (105 kg.) și una de bronz la total (225 kg.), iar Const. Chiru (cat.60 kg.) o medalie de bronz la smuls (120 kg.). De menționat că Nicu Vlad este primul Român care câștigă o medalie de aur la un campionat european.

••

* Echipa feminină de popice (junioare) a României a reușit să cucerească titlul de campioană mondială la cea de a doua ediție a campionatelor mondiale rezervate juniorilor, care s'au disputat la sfârșitul lunii Mai la Frankfurt Main (RFG). Punctajul realizat de echipa română, 2338 pd., reprezintă un nou record mondial. Echipa de băieți s'a clasat pe locul trei, cucerind medalia de bronz.

Campioanele mondiale, împreună cu antrenorul T. Buzea.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

CRONICA RADIO

IARNA LUI CEAUȘESCU

Alături de inundații, cutremure, secete, năvălirile barbare, ciuma lui Caragea, și alte catastroafe, înscriem acuma pe răboj:

Iarna lui Ceaușescu!

O iarnă unde a domnit foamea, frigul și întunericul.

Au murit prin spitale, la sânul sec al mamei, cei noi născuți deoarece n'a fost căldură destulă ca să le protejeze trupurile plăpânde.

Au înghețat oamenii prin case deoarece n'au avut lemne să-și aprindă soba.

Au murit cei bătrâni așteptând Salvarea....Dacă treci de o anumită vârstă cei dela Salvare îți spun să aștepți, dar moartea nu așteaptă.

Un pensionar mai puțin înseamnă o economie în bugetul statului, și'n RSR se face multă economie.

Iarna lui Ceaușescu va fi amintită de funcționarii care au stat cu paltoanele în spate și-și scoteau mănușile doar când trebuiau să bată la mașina de scris sau să facă un număr de telefon.

Iarna lui Ceaușescu va rămâne în memoria copiilor zgribuliți care-și forțau ochii să descifreze buchiile la opaița unui bec de 15w.

Cozile (cu tropăielile ca să nu-ți înghețe picioarele), gropile, gunoaiele, cartiere dărâmate, întunericul, apa caldă la blocuri două ore pe săptămână, murdăria, păduchii și laudele interminabile din presă, radio și televizor adresate "Fiului Iubit"...așa va rămâne încrustată în istorie:

IARNA LUI CEAUSESCU!

NOII NĂSCUȚI NU MAI MOR ÎN RSR!

Pentru a se pune capăt numărului mare de prunci, care mor în primele trei săptămâni, guvernul a găsit formula legală prin care se interzice moartea.

Ideea poartă sigiliul genialității ceaușiste.

Ca să înregistrezi moartea unui copil, trebue mai întâi să-l înregistrezi că s'a născut.

Dar dacă nu-l înregistrezi că s'a născut, atunci el nu poate să moară pentrucă n'a fost (oficial) născut.

Acum, când se naște un copil, părinții nu-l mai înregistrează imediat. Ei trebue să aștepte 3 săptămâni ca să se convingă dacă au sau nu moștenitor.

Si pentrucă este ilegal să nu-ți declari imediat surplusul familiei, se oferă cetățenilor o grațiere: Ei fac cerere, și se admite pe loc, că au întârziat cu declarația de naștere a noului prunc.

Dacă noul născut supraviețuiește infecțiilor din spital, frigului, lipsei de un eventual tratament de urgență, lipsei de medicamente, dacă mama are putere ca să-l alăpteze, atunci pruncul se poate socoti campion de rezistență și părinții îl pot înregistra că...s'a născut!

In RSR se nasc copiii cu trei săptămâni vechime!

SAVANTA MOLECULĂ

"In tot ce s'a realizat în școala noastră se regăsește pregnant îndrumarea sistematică și permanentă, de înaltă competență științifică, primită din partea tovarășei academician, doctor, inginer Elena Ceaușescu, eminent om de știință de renume mondial."

Rândurile de mai sus publicate și semnate de Tache Voicu, Rectorul Institutului Politehnic din București!

Cu cât tov. Tache ridică prestigiul savantei Lenuța, cu atât coboară prestigiul Institutului Politehnic din București.

DECIZIA E A NOASTRĂ RĂSPUNDEREA E A VOASTRĂ

Pentru economie și confuzie guvernul a pus în cârca întreprinderilor anumite responsabilități ce sunt complet în afara sferei de specialitate a întreprinderii.

Intreprinderile acum trebue să aibă grijă de creșe și școli (pe care trebue să le patroneze)...de repararea și întreținerea străzilor din vecinătate (cine stabilește vecinătatea?) să se ocupe de cantine, de nefamiliști și de terenurile agricole. Intreprinderea trebue să furnizeze mână de lucru, materiale celor dela C.A.P. și I.A.S.

Confuzia dă ocazie regimului să-și aleagă țapii ispășitori.

CASTELUL DELA BRAN VIITOAREA VICTIMĂ?

Castelul dela Bran a fost închis pentru "restaurare". Publicul nu-l mai poate vizita. In castel se află inima Reginei Maria (după ce-a fost adusă dela Balcic, N.R.).

Restaurările, renovările, reparațiile care au ca scop să oprească vizita publicului, sunt primele măsuri pe care le ia guvernul când vrea să achiziționeze o nouă proprietate și s'o pună la dispoziție "Fiului Iubit".

Lângă castel se află un muzeu de Artă Populară" și un cimitir. De asemenea tot acolo se găsește un epitaf muntenesc brodat din secolul al XVI-lea.

ȘI MORȚII AȘTEAPTĂ

Din cauza numărului mare de morți din iarna aceasta, a prețurilor mari ce se cer pentru un lot de veci, rudele preferă crematoriul pentrucă-i mai ieftin.

Dar și la crematoriul este coadă. Mortul trebue să aștepte câte 10-15 zile până-i vine rândul.

OAMENII NOI...

La Intreprinderea de recuperare a fierului vechi din Năsăud, cei dela conducere au început să mute fierul dintr'un loc în altul și până la urmă și-au mutat 320 de mii în buzunarele proprii. Au fost prinși și condamnați. (Flacăra, nr. 9, Martie 1985).

La Suraia, (jud. Vrancea), motoarele Diesel serveau în același timp și automobilele statului și ale particularilor. Numai că în automobilele oficiale erau înscrise ca fiind în circulație prin autentificarea unor acte fictive. Au fost găsiți și condamnați 11 inși dela "Service-Suraia". (Flacăra nr. 13 din 29 Martie.)

Un covrigar din Craiova, responsabilul Unității nr. 1, a încercat să vândă 14 kg. de zahăr și patru pachete de drojdie (In RSR 4 pachete de drojdie și 14 kg. de zahăr amenință alimentarea întregii populații, N.R). Anchetatorii au aflat la domiciliu, pe lângă covrigi, zahăr și drojdie, vreo 2 milioane de lei, ascunși în saltea, și vreun kilogram de bijuterii și monede de aur...In RSR și covrigarii sunt milionari!

MUNCITORII SE ÎNDÂRJESC

Aflăm indirect că la Timișoara muncitorii au declarat o grevă. Ei au protestat contra foamei, frigului și condiițiilor de muncă.

Sefii muncitorilor au fost arestați, dar muncitorii nu s'au întors la lucru decât după eliberarea șefilor lor.

Dacă știrea se confirmă, asta înseamnă o victorie, încă minusculă, pentru muncitorii din Timișoara.

RSR FACE PROGRESE: GHEȚĂRIILE NATURALE

S'au luat măsuri ca pentru la vară, în zonele turistice din vecinătatea Bucureștiului, să se amenajeze unele gospodării-anexe.

Printre aceste anexe se cuprinde și "amenajarea în cadrul tuturor întreprinderilor de alimentație publică din capitală a unor ghețării naturale."

Din cauza iernei grele straturile de ghiață au atins o jumătate de metru.

Ce nu se spune în ziare este faptul că ghiața din lacuri cu apă poluată, va fi o primejdie pentru sănătatea cetățeanului care în timpul verii va întrebuința această ghiață murdară.

Atragem atenția celor care mai intenționează să viziteze la vară R.S.R.

LEGALIZAREA MITEI

"Dacă lucrătorul vamal a primit anumite obiecte drept cadou în timpul serviciului, în mod organizat, el a acționat licit." Aceasta-i explicația juridică în acord cu decizia nr. 84, 1977.

Ca mita, bacșișul, șperțul, oferta pe sub masă, mișcatul din urechi, etc. să fie "licit" trebue ca persoana care a primit banii sau cadourile, să le predea statului, mai exact (citâm din "Revista Română de Drept").

"...cu condiția ca după terminarea serviciului, să le predea unității vamale respective..."

Călătorilor, ce vizitați mâine România, fiți mândri: perechea de ciorapi ce-o dați vameșului, va ajunge să acopere piciorușele tovarășei academiciene.

Priviți, comparați și judecați:

UNDE-ȘI ȚINE ACADEMICIANCA MÂINILE...

Tov Elena Ceaușescu alături de Guvernatorul General al Canadei, Jeanne Sauve. (Foto: Informația Bucureștiului)

Din cele 150.000 de locuințe, plănuite pentru 1984, s'au realizat 132.000, confirmă oficialitățile, dar cifra adevărată e mult mai redusă, spun acei care cunosc manipularea statisticilor în RSR.

■■

Agenția germană D.P.A., afirmă că în 1984 RSR a achitat $1 miliard din datorii și a plătit 700 milioane dobânzi pentru restul împrumuturilor. La anul, RSR va plăti $1.5 miliarde din capital și $600 milioane dobânzi. In 1985 țara va plăti $2.1 miliarde, mai mult decât în 1984 ($1.7 Miliarde). Deci mizeria în țară va fi și mai mare.

■■

S'a mărit numărul funcționarilor din ministere și întreprinderile consacrate armamentului, precizează un decret al Consiliului de stat ce-a fost publicat în Buletinul Oficial 1, nr. 6, a.c. Oficial se spune că RSR cheltuiește doar 12 miliarde lei pentru armamanet care ar însemna 3,4% din bugetul Statului. Cifrele oficiale arată că în 1984 numărul salariaților a fost cu **15.000 mai puțin decât în 1983. Dela 7.615.000 la 7.600.000.**

■■

România a acordat împrumuturi țărilor din lumea a treia în valoare de circa $2-$3 miliarde. Aceste țări însă nu-și pot plăti datoriile, așa că, (în acord cu ziarul financiar Times-Ian.) această sumă trebue socotită ca o pierdere pentru RSR.

■■

Planul prevedea 29 milioane de tone de cereale pentru 1984, dar s'au realizat numai 23,6 milioane de tone. Cea mai mare parte a cerealelor a fost expediată în Rusia pentru plata petrolului necesar industriei chimice. In 1983-84 RSR a importat 11.5 milioane de tone de petrol.

■■

Din numărul propus de 195.000 de autoturisme, s'au fabricat doar 107.000. Lipsa de benzină, greutatea de a găsi piese de schimb, restricțiile impuse proprietarilor de mașini, a micșorat numărul celor care vor să cumpere autoturisme.

■■

Se construiește o linie de înaltă tensiune dela Nistru și până la Dunăre. Linia de 750KV va continua spre Bulgaria care va primi energie dela URSS.

■■

In regiunea Vrancea, în ziua de 26 Martie, ora 9:03, s'a produs un cutremur ce-a înregistrat 4.2 pe scara Richter. Cutremurul a fost simțit în orașele Bârlad și Focșani. Nu s'au înregistrat pagube.

■■

Gazul metan este amestecat cu aer...pentru economie.

■■

In "Noul Atlas Enciclopedic al Lumii" scos de editura Calman-Levy, pe harta care arată regimurile politice, RSR este socotită că are un regim "despotic" și e în aceeași categorie cu Albania, Libia, Iranul și Zairul. Celelalte țări satelite, inclusiv Rusia, sunt catalogate ca țări cu un regim birocratic, pe bază de partid unic.

■■

Unii vizitatori afirmă că Albanezii mănâncă mai bine decât Românii. In ce privește alimentarea cetățeanului, RSR este la coada țărilor europene.

■■

Bucureștiul a anulat turneul plănuit de Filarmonica Israeliană. Motivul: nu sunt săli de concert libere. De asemenea Bucureștiul refuză să primească din Israel pe actorii de origină română, în timp ce trupele de artiști români fac turneuri prin Israel.

■■

Scolile funcționează dela 1:30 la 6 p.m. Copiii vin la școală cu lumânări sau lanterne.

■■

Intreruperile de curent durează zilnic între 5-7 ore. Sâmbăta pe care guvernul o acordase muncitorilor ca o zi liberă, acuma este ziua cuceririlor din urmă (îndeplinirea cotei, etc.), iar duminica rămâne aceeași, consacrată muncii voluntare.

■■

Pentruca oamenii să nu consume energie mai multă decât le este indicată prin decrete, s'au format "brigăzi de control" ce pot intra în casele oamenilor, la ori ce oră din zi și noapte. Dacă omul consumă mai multă electricitate, i se taie complet sursa de energie.

■■

Numărul bărbaților și al femeilor este aproape egal: (49.3 si 50.7 la sută).

■■

Iată trei premiere **cinematografice ce-au avut loc** într'o săptămână: un film românesc, altul chinezesc și al treilea turnat de studiourile din Vietnam.

■■

Ultimul spectacol de cinematograf începe la ora 7 seara. Matineurile încep dela ora 9 dimineața.

■■

La televizor se emite 2 ore pe zi: dela 8 la 10 seara. **Excepție se face când vorbeste tov. conducător.**

■■

Oficiile medicale ale doctorilor ginecologi sunt in**spectate inopinat de agenți ca să vadă dacă doctorul** are instrumente cu care ar putea provoca avorturi.

■■

O nouă campanie de economisire **include** hârtia și cerneala. Ziarele vor elimina paginile de prisos, tirajul **revistelor va fi redus, etc.**

■■

Savanta Moleculă, stă acum la dreapta Tarului Niculae, luând locul primului ministru. (Notă: După ultimele fotografii oficiale).

■■

Scriitorul Grigore Hagiu a murit, se presupune, că s'a intoxicat cu gaze. Nu e singura victimă.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

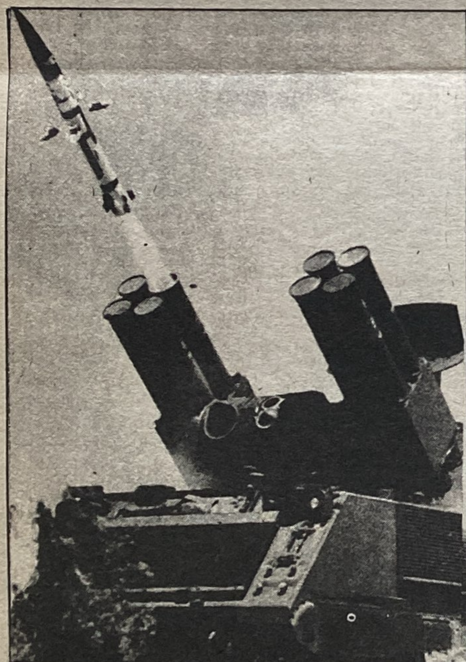
Rubrică întocmită de ARGUS

STATELE UNITE

"Al treilea război mondial în lumea a treia", este titlul unui articol publicat de fostul președinte american, Richard Nixon, **în cotidianul new-yorkez - New York Post.** "Al treilea război mondial a început înainte de sfârșitul celui de al doilea război mondial" - scrie Nixon. "Căderea Saigonului de acum 10 ani, a fost cea mai mare victorie a Uniunii Sovietice, într'una din bătăliile cheie ale celui de al treilea război mondial. Nici un soldat sovietic n'a luptat în Vietnam, dar a fost o victorie pentru Moscova, pentrucă aliatul și clientul ei, Vietnamul de Nord a învins Vietnamul de Sud și Statele Unite au pierdut."

Analizând neo-izolaționismul Statelor Unite după Vietnam, Nixon scrie că aceasta a dus la căderea în ghiarele comunismului a: Laosului, Cambodgiei și a Mozam**bicului în 1975, Angolei în 1976, Etiopiei în 1977, Yemenului de Sud în 1978 și Nicaraguei în 1979. Numai** venirea Președintelui Reagan la Casa Albă a oprit înaintarea sovietică. "Dela sfârșitul celui de al doilea război mondial au avut loc în lumea a treia, 120 de războaie în care și-au pierdut viața peste 10 milioane de oameni" și Nixon încheie: "Oamenii din Kremlin nu sunt filantropi și nu sunt nebuni. Ei cheltuiesc miliarde de ruble, instigând și suportând revoluțiile în țările lumii a treia, susținând economiile falimentare ale regimurilor pe care le-au adus la putere, cu excepția Afganistanului, unde Rușii trebue să lupte pentru a menține regimul marionetă. Moscova și-a întins dominația peste nouă țări din lumea a treia, după 1974, fără să trimită nici un soldat să se bată".

CANADA

Noua armă anti-tanc produsă în Canada, cu care sunt dotate trupele NATO-ului în momentul de față.

GERMANIA DE VEST

La întâlnirea pe care a avut-o cu studenții germani la Hambach-Germania de Apus, Președintele Reagan a spus în discursul său:

"Nici o țară din lume n'a fost mai creatoare decât Germania. Si nici una nu poate ajuta mai bine pentru a ne crea un viitor al nostru. Experții au prezis că vor trece decade până când Germania va ajunge la nivelul ei dinainte de război. Voi ați realizat aceasta în mai puțin decât o "decadă".

BELGIA

După 15 ore de dezbateri, guvernul belgian a votat instalarea pe teritoriul său,a rachetelor nucleare.

In prima etapă vor fi instalate 16 rachete din cele cerute de către guvernul belgian Statelor Unite încă din anul 1979.

Premierul Wilfried Martens a declarat că ele vor fi necesare pentru apărare și pentru a contrabalansa numărul rachetelor sovietice SS-20 din Estul Europei. In același timp, Franța plănuiește un vast program de modernizare a forțelor sale nucleare.

SUDAN

Numeiri

După 16 ani de președinție, a fost înlăturat dela putere de către armată, Jaafar Numeiri, președintele celui mai mare stat din Africa.

Intelectualitatea sudaneză, văzând izolarea politică în care se află președintele în ultimul timp, a pregătit scena pentru o lovitură de stat militară. Dar a fost mai mult propria sa nereușită de islamizare a Sudanului care a nemulțumit Frăția Musulmană și care l-a prăbușit după 16 ani la putere.

Ultima carte pe care a mai jucat-o a fost arestarea în Martie a conducătorilor unei secte musulmane care insista să se impună câteva legi din Coran cum ar fi amputarea mâinilor celor ce fură și biciuirea bețivilor și celor ce înșeală în căsnicie.

Incă dela începutul acestui an, prăbușirea sa părea inevitabilă; după o supraviețuire de 16 ani, Sudanul se află într'o stare falimentară, cu o datorie de 9 bilioane, invadat de refugiați din Etiopia și Ciad, hărțuit de rebeliunile din Sud, în mare parte creștini și păgâni.

In Martie, Numeiri a declarat că nu mai are bani să cumpere petrol. A devalorizat lira sudaneză cu 48%, și a tăiat asistența de stat a alimentelor, ceea ce a cauzat o creștere la prețul pâinii de 33%.

In timp ce se afla în Statele Unite pentru a mai cere ajutor, în țară s'a pregătit îndepărtarea lui. Statele Unite aprobaseră o asistență economică de 67 de milioane.

UNIUNEA SOVIETICĂ

Experții americani în informații secrete diferă relativ la viteza exactă cu care se înarmează Uniunea Sovietică dar sunt de acord cu toții că Sovieticii o fac în ritm sporit. Următoarele arme vor intra curând în dotarea forțelor armate sovietice.

- Două rachete balistice intercontinentale noi, SS-X-24 și SS-X- 25.
- Două avioane moderne de interceptare, denumite de NATO Fulcrum și Flanker.
- Două submarine cu rachete balistice, Typhoon și Delta IV, precum și,
- un nou submarin cu rachete Cruise, denumit Oscar.
- Un portavion cu o deplasare de 60.000 tone, primul portavion sovietic de această amploare.
- Un avion de transport de mare capacitate și cu rază mare de acțiune, Condor, cel mai mare din lume.
- Un tanc nou care e o versiune modificată a impresionantului T-80 deja în dotare.

Toate acestea în plus față de avioanele, tancurile și navele produse acum la scară mare în mod curent.

STATELE UNITE

Un grup de congresmeni conservatori, întrunit la Washington pentru a comemora 10 ani dela căderea Saigonului, au ținut un simpozion unde a fost dezbătută problema vietnameză. Concluzia generală a fost că în pierderea Vietnamului de Sud, cel mai mare rol a fost jucat de presa de stânga americană care a denaturat tot timpul adevărul, inducând în eroare publicul american.

N.A.T.O.

Unii reprezentanți ai guvernului american, care susțin sistemul antirachetă spațial prevăd de asemenea un răspuns de tehnică sofisticată avantajului de trei la unu superioritate numerică la tancuri, pe **care-l au Sovieticii în** Europa în cazul unui război convențional.

George Keyworth, consilier prezidențial pentru știință, a declarat că în prezent America dezvoltă o armă antitanc care, în deceniul următor, va intra în câmpul de luptă. Noua armă e un avion robot relativ ieftin (în valoare de 50.000 dolari bucata), care ar putea să distingă un tanc sovietic de un vehicul al NATO cu ajutorul unui radiocompas optic automat și al unui sistem avansat de ghidare prin computer. **Odată identificat, tancul ar fi distrus cu explozive** nenucleare de eficacitate ridicată. Un colaborator al lui Keyworth a declarat că în decursul următorilor zece ani sistemele defensive ale Statelor Unite vor putea **atenua două amenințări extrem de grave ale** Sovieticilor, anume un atac nuclear și o invazie a Europei. Dacă ei nu atacă în următorii zece ani, ei nu vor mai putea să o facă niciodată, conform aceluiași asociat al consilierului Keyworth.

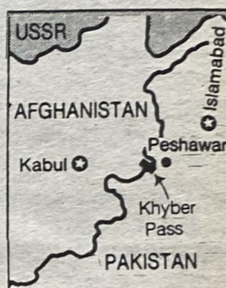
AFGANISTAN

De aproape 17 luni, forțele sovietice din Afganistan, ajutate de armata afgană au încercat să rupă asediul din jurul orașului Barikot din Afganistan situat pe frontiera de Est cu Pakistanul . Dar trupele guvernului, slab instruite, s'au dovedit inferioare forțelor anticomuniste ale Mojihadinilor, sau ale "războinicilor sfinți".

La sfârșitul lunii Mai, a.c., trupele sovietice au decis să-și ia responsabilitatea rezolvării acestei probleme, ele însile.

Din sursele diplomatice vestice din Afganistan, peste 10.000 trupe sovietice au fost concentrate în această regiune și au început o ofensivă pe mijlocul Valei Kunar, către orașul Barikot, unde 300 de soldați afgani sunt încercuiți.

Datorită bombardamentelor aeriene asupra satelor din jurul acestei văi, trupele anti-comuniste au fost obligate să se retragă.

Se spune că peste 42 de civili au fost omorîți. După părerea analiștilor militari aceasta este prima ofensivă sovietică de această proporție, care are ca scop să rupă încercuirea Barikotului, de către trupele anti-comuniste și să plaseze în această garnizoană peste 3.000 de soldați sovietici care împreună cu trupele afgane să închidă trecătoarea Khyber, singura cale de alimentare a tuturor luptătorilor anti-comuniști.

LIBAN

Pentru prima dată în 40 de ani, creștinii din Liban sunt gata să împartă puterea cu musulmanii.

Pierderi de lupte și refuzul Israelului de a-i ajuta au pus pe creștini într'o situație de compromis. Schimbarea pare să fi venit prea târziu spre a mai produce o deviere în puternica alianță dintre președintele Havez Assad al Siriei și forțele musulmane din Liban. Creștinii fragmentați au arătat semne de flexibilitate de când musulmanii au concentrat forțele lor într'o capcană, lăsând circa 6.000 de luptători în numai o zecime din teritoriul Libanului.

Israelul a declarat că nu vrea să-și sacrifice oamenii pentru a-i ajuta pe creștini, foștii aliați. Numai după ce Israelul s'a retras din orașul creștin Jezzine, musulmanii au lansat o ofensivă contra creștinilor dotați cu tancuri siriene. De atunci, forțele creștine s'au alăturat forțelor libaneze pro-israeliene conduse de Samir Geagea și au declarat că sunt gata de negocieri spre a ajunge la o înțelegere. In același timp, musulmanii spun că nu vor negocia cu creștinii până când aceștia nu vor rupe complet relațiile cu Israelul.

Cel mai puternic semnal al creștinilor că vor să negocieze, vine dela fostul președinte al Libanului, Camille Chamoun. Ca urmare, Elie Hobeika , noul președinte ales al forțelor libaneze, a ordonat închiderea unor birouri militare din Ierusalim și personalul care s'a aflat acolo încă din 1983, să se întoarcă acasă.

Intr'o declarație recentă a unor lideri sirieni, se spune că ei vor putere egală pentru musulmani și ruperea completă a legăturilor cu Israelul.

Cronica internaţională

CĂLĂTORIA LUI REAGAN A FOST FRUCTUOASĂ

Niculae CIACHIR

In ciuda protestelor de tot felul, călătoria preşedintelui Reagan în Europa s'a concretizat ca o demonstrare utilă a faptului că Statele Unite mai acordă o preocupare de prim rang partenerilor săi din NATO, chiar dacă interesele Statelor Unite din zona Pacificului au sporit considerabil.

Reagan a făcut mai mult decât o simplă călătorie. Indrăznim să spunem că el a adus Americii noi prieteni. Iar incontestabil este că Reagan a făcut alianţa occidentală mai puternică. Aspectele negative ale turului european au fost bine **relatate, dar aspectele** pozitive vor avea o importanţă mai de durată. Ca aspect negativ merită a menţiona implicaţia ocazionată de poziţia Franţei la convorbirile conducătorilor ţărilor industrializate occidentale. Dar la aceasta vom reveni.

Vizita lui Reagan la cimitirul militar dela Bitburg i-a ajutat preşedintelui să realizeze un lucru important: legături americano-germane mai strânse. Dela cancelarul Helmut Kohl până la cetăţenii de rând, Germanii au salutat şi considerat hotărîrea lui Reagan drept un gest curajos din partea unui aliat care are voinţa de a rezista unor presiuni enorme acasă.

In definitiv tot răul din natura omului nu e înmormântat la Bitburg. Acest rău sălăşluieşte în noi toţi. Avem nevoie să ne reamintim continuu nouă înşine de potenţialul întunecat al nostru, capacitatea noastră de a dezlănţui ura de grup. Desigur trebue a se termina cu orice tendinţă rămasă de a mai nutri ura de grup împotriva Germanilor.

In definitiv numai Germanii pot constitui o stavilă în cazul unei invazii sovietice. Cunoaşte cineva alt popor care poate sta în faţa Ruşilor în centrul Europei? Nu există popor mai ales pentru asta.

Aceasta este substanţa conţinută în vizita preşedintelui în Germania. Presa germană (Stern, Augsburger Allgemeine, Frankfurter Allgemeine, Stutgarter Zeitung, etc) a susţinut fără reticenţe că preşedintele american a pus reconcilierea mai presus de orice oportunism politic. Majoritatea Germanilor, peste 70 % conform tuturor sondajelor, au salutat cu bucurie faptul că Reagan le-a onorat pe cei morţi în război în numele reconcilierii. Credem că aşa se face politică mondială.

In discursul lui Reagan dela Strasbourg, ţinut la 9 Mai, el a prezentat un cadru de bază pentru organizarea relaţiilor americano-sovietice.

Reagan a subliniat că Sovieticii nu sunt pe acelaşi teren cu Statele Unite în a defini ceea ce constituie un **echilibru nuclear stabil.** Conform preşedintelui, Uniunea Sovietică a ales opţiunea de a-şi construi forţe nucleare destinate, în modul cel mai clar, primei lovituri masive în scopul de a-şi dezarma adversarii. El a declarat că Sovieticii sunt pe punctul de a instala noi platforme mobile pentru rachete cu focoase multiple, care nu numai că conferă avantajul primei lovituri ci de asemenea pot fi sustrase detectării, supravegherii şi verificării în cazul unui acord de controlare a armamentelor.

Pare sigur că Reagan s'a referit la noua rachetă sovietică SSX-24, o rachetă sovietică avansată şi încă experimentală. Prin planurile de instalare ale acestei arme noi, Uniunea Sovietică subminează stabilitatea şi orice fundamentare a echilibrului descurajării adversarului. Preşedintele a spus că deocamdată există două alternative: Sovieticii să cadă de acord pentru reducerea înarmării sau Occidentul să-şi accelereze şi sporească programul de modernizare a rachetelor nucleare. Sau, a mai adăugat Reagan, a treia alternativă este apărarea strategică spaţială.

Această a treia posibilitate, sau mai bine soluţie potenţială ca să zicem aşa, urmăreşte crearea unui sistem plasat în spaţiul extraterestru destinat distrugerii rachetelor inamice în zbor înainte de a ajunge la ţinte. Unii aliaţi europeni şi neeuropeni sunt îngrijoraţi că un astfel de sistem ar destabiliza ca atare echilibrul nuclear şi de aceea Reagan s'a străduit să liniştească îngrijorările stârnite. Reagan a asigurat Parlamentul european că America va respecta tratatele de control al armamentelor semnate şi că, în fiecare etapă, se va consulta în modul cel mai strâns cu aliaţii.

El a mai încercat să asigure pe Europeni că Statele Unite se străduiesc realmente să reducă încordările cu Uniunea Sovietică. In acest scop a propus patru măsuri practice. Una dintre acestea a fost introducerea unei linii de comunicare directă între conducătorii militari ai Statelor Unite şi Uniunii Sovietice - ne amintim de "telefonul roşu" prin care au comunicat Kennedy si Hruşciov - pentru a schimba informaţii privitoare la activităţile militare rutiniere, prin aceasta urmărindu-se a se elimina şansele de înţelegere şi interpretare greşită. O astfel de linie de telecomunicaţii ar putea să împiedice în viitor incidente ca omorîrea recentă a maiorului american Arthur Nicholson de un soldat sovietic în Germania comunistă şi **doborîrea** avionului de pasageri corean în 1983. Reagan a mai propus un schimb regulat de observatori la manevrele militare.

Preşedintele american s'a adresat şi generaţiei tinere germane. La castelul Hambach, cunoscut drept leagănul democraţiei germane, el a ţinut o cuvântare în faţa a 6000 de studenţi germani, care l-au intrerupt cu aplauze de 40 de ori. Aici moralul lui Reagan a atins culmi înalte.

Rezultatele conferinţei economice la vârf a ţărilor industrializate occidentale au fost complet decepţionante datorită acţiunilor nerezonabile ale unei singure ţări, Franţa. Preşedintele francez Francois Mitterand a jucat până la capăt rolul unui om straniu, şi s'a şi delectat în acest joc. Poate că devine mai popular faţă de alegători prin aceea că a desconsiderat partenerii săi din alianţa occidentală. Insă a refuza să fixezi o dată pentru viitoarea conferinţă economică la nivel înalt şi a refuza să participi la programul de apărare spaţială sunt acţiuni care pot avea urmări internaţionale grave. Ronald Reagan nu a avut nimic de făcut ca să modifice poziţia franceză.

Controversa iscată de vizita lui Reagan la cimitirul dela Bitburg unde sunt înmormântaţi şi aproape 50 de foşti militari SS e relativ bine cunoscută. Dar oricât de onorabil s'a prezentat preşedintele la fostul lagăr de exterminare dela Bergen-Belsen şi la cimitirul dela Bitburg, conjunctura nu a reuşit să-i aducă lui Reagan împăcarea cu Evreii americani. La New York, în Brooklyn, redactorul şef Arnold Fine al ziarului Jewish Press (500.000 cititori) a menţionat imensul număr de scrisori pline de amărăciune şi chiar de suferinţe omeneşti pe care le-a primit dela cititori. Iată cuvintele lui Arnold Fine: "Dacă reacţia cititorilor şi a altora care îmi telefonează constituie vreo indicaţie, rana pe care a deschis-o preşedintele poate necesita alţi 40 de ani pentru a se vindeca. Cum se poate pretinde dela un supravieţuitor al holocaustului sau dela cineva care şi-a pierdut familia sau dela cineva care a luptat să ierte şi să uite?"

Dar medalia are şi **revers. Unii reprezentanţi evrei şi-au exprimat îngrijorarea că e posibil ca protestul să încurajeze antisemitismul printre aceia care simt că Evreii fac multprea multă vâlvă. Ne vom limita doar la declaraţia lui Henri** Siegman, reprezentant al organizaţiei evreieşti American Jewish Congress, care a spus: "Protestele noastre masive au încurajat pe antisemiţi să se pronunţe deschis în Germania şi în Statele Unite. Sunt căutat la telefon şi primesc scrisori, nu numai dela smintiţi, ci şi dela persoane culte şi civilizate, care îmi spun pe tonuri blânde şi cumpănite - textual -: "Acum înţeleg de ce a făcut Hitler ceea ce a făcut." Am încheiat cele declarate de Henri Siegman. Ultimele amănunte au apărut în revista americană U.S. News World Report din 20 Mai 1985.

Ne îngăduim a reflecta că o măsură în toate celea e o modalitate mai sigură în traiectoria destinului oricărui popor care vrea să supravieţuiască. Fie el evreu, german, rus sau, o subliniem, oricare alt popor. Se pare că în a doua jumătate a lui Mai ar fi fost iniţiate unele eforturi comune ale organizaţiilor evreieşti americane şi ale **Casei Albe pentru a restabili armonia anterioară dintre comunitatea evreiască şi conducerea ţării.**

Cu toate că turul european al preşedintelui a adus roade printre care acea convergenţă a lumii civilizate oferind forţă reînnoită coeziunii occidentale, nu putem omite aniversarea a 40 de ani dela sfârşitul războiului, care a coincis în timp cu călătoria lui Reagan. Acum 40 de ani aliaţii au câştigat războiul dar au pierdut pacea. Aliaţii luptaseră pentru eliberarea de teamă, pentru redobândirea demnităţii umane, pentru restabilirea drepturilor omului, într'un cuvânt pentru a zdrobi totalitarismul cu toate im**plicaţiile sale criminale bine cunoscute.**

Istoria, cu meandrele ei nu chiar aşa uşor de tălmăcit, a voit ca, după victoria de pe câmpurile de luptă, omenirea să reia, de data aceasta pe un spaţiu de timp mult mai mare, vechea luptă pentru eliberarea de teamă, pentru demnitatea umană, pentru drepturile omului. Desigur explicaţiile nu lipsesc. Cert e că omenirea nu a fost salvată de teroare şi teamă, ambele instituţionalizate de totalitarismul roşu.

Si aşa stând lucrurile, tot arătăm cu degetul în permanenţă şi fără încetare numai ororile de acum 40 sau 50 de ani, crime odioase dar faptice terminate în 1945 şi nu arătăm absolut de loc ororile săvârşite de 40 de ani încoace - e vorba de exterminarea a milioane şi milioane de fiinţe cel puţin tot atât de umane - de cei care se află aproape pe calea de a institui un gulag mondial, global.

Cu deplina consideraţie cuvenită preşedintelui Ronald Reagan, nu putem omite răspunderea totală care revine Statelor Unite pentru pacea pierdută. Vom vedea cum se va salva ceva, dacă se va mai putea. □

Efemeride

Si-au pus cheloşii mâna în cap! Nu se uscase bine cerneala Efemeridelor în care spuneam că în exil, cine nu este împotriva comuniştilor este comunist, şi agenţii Bucureştiului, au sărit ca arşi. Infiltraţi în anemicele organizaţii româneşti din lumea liberă- dornice de înviorări- indivizii vizează numai posturi de frunte, editează fiţuici de care nimeni nu are nevoie şi colportează calomnii împotriva celor care ştiu ce vor şi au de spus un cuvânt pentru Români. Nu de această teapă de indivizi ne vom ocupa astăzi, pentrucă dacă exilul românesc este atât de slab încât să fie înşelat de asemenea indivizi, acest exil, poate să-şi pregătească singur coliva...

Evenimentele politice au accelerat ritmul şi în orice clipă ne putem trezi în faţa unui mare cataclism, dacă vom avea norocul să supravieţuim primului atac.

S'ar putea, ca forţelor care ţin omenirea în tensiune să nu le fie încă favorabil momentul şi ajunse în gura vulcanului, să se retragă înapoi. Marile puteri au încă de pe acum -şi au avut încă mai demult- suficiente mijloace pentru a face pământul scrum. N'au pornit nici măcar o discuţie serioasă pentru stabilizarea lumii, deşi vorbesc mereu de conferinţe. Pentru menţinerea echilibrului politic? Nu credem!

După cel de al doilea război mondial, balanţa politică se pleacă mereu şi cu mai multă greutate doar într'o singură parte: Comunismul internaţional. In rest, vorbe de cafenea.

Singura forţă din lume care putea face faţă comunismului după război, era Statele Unite ale Americii. Era de aşteptat ca Ruşii, monopolizatori ai comunismului internaţional, să caute pe orice cale să o neutralizeze. Nu spunem un lucru nou pentru **nimeni şi nici nu-l spunem pentru ultima dată. Ruşilor le-a fost frică de Germani şi de Japonezi înainte de al doilea război mondial, iar acum le este frică doar de Americani.**

Speculând într'un mod destul de factice, adversitatea statelor libere împotriva totalitarismului, **Ruşii, au reuşit să scape în timpul războiului şi de** Germani şi de Japonezi cu ajutorul...Americanilor. Cunoscând slăbiciunea pentru afaceri a acestora din urmă, au târguit lumea în sfere de influenţă, în care Ruşii n'au crezut nici o secundă, în timp ce Americanii -gentlemeni în business- au respectat tratatele cu o fidelitate exemplară. Nu cunoşteau dialectica materialistă sau n'au vrut s'o cunoască, este treaba lor. Sovieticii, meşteri ai negării negaţiei, au înţeles altfel onorarea semnăturii, în sensul că **chiar în clipa semnării, începe lupta contrariilor,** pentru excluderea partenerului semnatar.

Acţiunea lor n'a fost oprită o clipă, deşi aveau o ţară ruinată de război. Celor dela Kremlin nu le-a lipsit niciodată, nimic.

Având în spate sutele de milioane de Chinezi, dispuneau de o forţă umană fără precendent pentru un război terestru. Aşa a început "testul" Coreea, care le-a folosit Ruşilor în schimbarea radicală a mijloacelor de luptă. Dar Coreea a adus şi o altă noutate, neprevăzută în calcul: spargerea monolitului comunist chino-rusesc, dând Ruşilor şansa de a alege între unitatea comunistă cu balastul de 1 miliard de oameni şi libertatea de mişcare, pe cont propriu. Ruşii au ales varianta a doua şi s'au descotorosit de Chinezi.

Intreţinând diferite focare în orice continent, pentru diversiune, Ruşii au început cea mai rafinată şi de lungă durată campanie a lor. Telul principal: Statele Unite ale Americii, cu obiectivele:

- **divizarea naţiunii americane;**
- **implentarea defetismului în popor;**
- **alimentarea conflictului între generaţii;**
- **distrugerea potenţialului uman, viitor, al Americii;**
- **furtul tehnologic, în special secretele militare, etc.**

Sub o formă sau alta, au fost trimise în Statele Unite cadre marxiste, care au inundat universităţile americane cu propaganda comunistă.

S'au aruncat pe piaţă stupefiante în cantităţi colosale cu dublu scop: distrugerea tineretului american şi procurarea de imense sume de bani, stoarse ilegal dela consumatorii de droguri, pentru a cumpăra arme cu care se întreţin revoluţiile comuniste.

Studierea problemei în detalii, necesită timp şi spaţiu. Am abordat-o doar schematic după cele întâmplate luna trecută în Statele Unite: Congresul american a respins ajutorul de 14 milioane de dolari, cerut de Preşedintele Reagan, pentru luptătorii anticomunişti din Nicaragua. La numai câteva zile dela votul Congresului american, Gorbaciov, a aprobat oficial suma de 200 de milioane de dolari, regimului comunist din Nicaragua şi cine ştie câte alte milioane pe sub mână.

Comunizarea Nicaraguei, urmează fidel evoluţia comunizării Cubei.

In poarta Americii, ard torţele prăpădului comunist şi cei în măsură să le stingă, aruncă gaz, peste ele. Ca în România dinainte de război!

CRONICA VREMII

ANIVERSAREA LEGIUNII

—Ion BOIERU—

In luna Iunie a anului acesta se împlinesc 58 de ani dela întemeierea Legiunii Arhanghelul Mihail; deci putem judeca și analiza semnificația acesteia, într'o perspectivă de timp istoric, cu tot calmul și luciditatea necesară. Mai ales că este vorba de un fenomen românesc original și organic, în care s'a închegat o frumoasă și bine articulată viziune a existenței istorice a neamului românesc și s'a desenat un ideal moral pe potriva aspirațiilor celor mai pure și profund românești.

După terminarea primului război mondial, conducătorii politici ai țării nu au mai avut capacitatea să domine stările de fapt, create în România Mare, prin alipirea de noi provincii și prin cerințele puterilor occidentale victorioase de a încadra lumea românească în sfera lor de influență. Statul nu dispunea de capacitatea de a realiza măcar o unificare administrativă, din lipsa cadrelor necesare, în cuprinsul unui singur partid politic, guvernant. Iar posibilitățile de alcătuire a unei coaliții naționale de guvernare, erau nule, din cauza rivalităților de partid și a dorințelor de cucerirea puterii statale, fiecare formație politică pentru beneficiile sale.

Realipirea provinciilor care fuseseră răpite de vecini, în cursul veacurilor aducea probleme noi, dela sistemul educativ și până la cel de fiscalitate, și în același timp, populații minoritate, care erau și inasimilabile și opoziționale față de realitățile românești.

Vecinătatea cu Rusia Sovietică, în care se produsese revoluția bolșevică, era o rană deschisă pentru România, în timp ce Occidentul se dezinteresa de pericolele bolșevismului, pe care îl considera o problemă locală și internă, a Rusiei. Propaganda bolșevică câștigase agenți și suport în rândurile muncitorilor și ale tineretului universitar și societatea românească era amenințată de comunism, pentrucă o parte din intelectualitate aderase la idealurile bolșevice și pătura conducătoare devenise confuză și impotentă pe plan politic.

Printr'o iluminare națională, tineretul țării și muncitorimea din Iași reacționează față de impetuozitatea și avansurile bolșevice și pune stavilă solidă împotriva acestora. Prin frământări, dezbateri și confruntări de variate tendințe și orientări, o parte din tineretul țării își definește poziția sa, prin înființarea Legiunii Arhanghelul Mihail la 24 Iunie 1927, care avea să adune în jurul ei, și al icoanei dela care a pornit, tot ce avea ca elită spirituală societatea românească între cele două războaie, din absolut toate componentele sociale: țărani, muncitori, scriitori, artiști, profesiuni libere, militari dintre cele mai avansate poziții și grade, preoți, înalți prelați, studenți, profesori universitari și de liceu, învățători, din toate răspândirile geografice naționale. Așa se explică marea biruință electorală, din Decembrie 1937, când au fost aleși în Parlament 66 de deputați legionari, toți personalități de elită intelectuală, ideologică și spirituală.

Prin aceasta s'a demonstrat organicitatea națională a Legiunii și răsunetul pe care l-au avut în lumea românească, ideile, principiile, idealurile și învățăturile legionare, în spiritul și cadrul democrației naționale.

Legiunea venea cu o ideologie românească, în care se stabilea o nouă ierarhie a valorilor și se puneau temeiurile unei noi educații, care să formeze un tip de om nou, cel rumân, după legile de viață tradițională, cu precumpănire creștină. Ea preconiza refacerea spirituală a omului român, cu înlăturarea balastului împrumutat dela străini și cu ruperea peceților care au alterat specificul național. Ea preconiza o reorganizare a statului și instituțiilor care erau imitații servile ale altora. Ea prevedea o refacere morală, a țării, cu înlăturarea completă a corupției, imoralității și fraudelor fabuloase care se operau în visteria țării.

Oligarhia politică care stăpânea țara, în frunte cu palatul regal, unde se instalase un rege diabolic și imoral, a făcut tot ce se putea face, direct sau indirect, să denigreze forțele și idealurile naționale ale legionarilor și, apoi, să lichideze întreaga elită conducătoare legionară, pentru a elimina din societatea românească cea mai viguroasă opoziție a abuzului și imoralității.

Legiunea a suferit prigoane, nedreptăți și temnițe, a avut morți, în cohorte, toți în afară de lege și omenie, pedepsiți de satanica putere regală, prin ordine trimise din buduoarul amantei ucigașe.

Aceste prigoane și crime n'au putut împiedica iureșul național al Legiunii, care în ascensiunea lui a creat o nouă stare de spirit în viața poporului român, a dat noi speranțe de realizări majore și a refăcut încrederea în viitorul românesc. In ciuda tuturor adversităților, Legiunea Arhanghelul Mihail a doborît dictatura regală, și și-a câștigat legitimitatea juridică și politică în societatea românească, printr'un suport popular, încă necunoscut în viața românească.

Jertfele lui Moța și Marin, pentru salvarea creștinătății, au atins culmile sublimului românesc, și au relevat apartenența românească la patrimoniul spiritual al latinității.

Odată cu instaurarea regimului comunist, în țară, prin coaliția forțelor negative, anti-românești (prin ignoranță, incompetență, naivitate sau rea-credință, nu are nici o importanță), Legiunea nu a capitulat și nu a făcut compromisuri. Zeci de mii de legionari au înfundat pușcăriile comuniste și au creat adevărata opoziție românească față de năvala barbarilor marxiști și au manifestat prin comportamentul lor virtuțile cele mai curate ale legii de viață creștină.

Nicăieri în lume, legionarii n'au făcut capitulări în fața puterilor diabolice care urmăresc să distrugă cultura și civilizația creștină a lumii. Istoria, în desfășurarea ei calendaristică, va recunoaște pionieratul Legiunii în nevoia de a lupta împotriva comunismului, ateismului, dictaturii și tiranilor de orice fel. Si de a apăra valorile creștine și tradițiile naționale ale tuturor popoarelor, împotriva cosmopolitismului și internaționalismului de orice fel de nuanță, socialistă, bolșevică sau oricare alta.

In țara de azi, strivită de tirania comunistă, poporul român nu și-a pierdut cumpătul și firea. Rezistența lui este mută, dar bine închegată și valorile Legiunii din 1927 sunt mai vii, mai dinamice și mai actuale decât oricând, în istoria românească.

Regimul comunist poate ucide oameni, dar nu poate ucide credințele, și credințele Legiunii sunt punțile de salvare românească, căci reprezintă aspirații venite din adâncurile sufletești ale unui neam care își proiectează viitorul pe dimensiunea credinței creștine.

Azi, de fapt, se aniversează data la care țara românească și-a găsit drumul propriu, și Legiunea s'a identificat cu aspirațiile cele mai pure românești. □

NOTE SI COMENTARII

PESIMISM SAU SIMPLE CONSTATĂRI?...

Revenim asupra cărții lui Jean-Francois Revel, apărută, ni se semnalază, și în limba engleză în 1984, în editura Doubleday, sub titlul "HOW DEMOCRATIES „PERISH", considerând-o nespus de interesantă și actuală.

Vorbind astfel despre războaiele din Coreea și Vietnam, face dânsul o comparație nespus de plastică, spunând că-ți face impresia de a fi asistat la un meci de fotbal în care numai unei echipe i se permite să atace și să marcheze goluri, pe când celeilalte nu i se îngăduie să depășească linia de mijloc.

In ceea ce ne privește, noi nu vedem absolut nimic pesimistic în această simplă dar adevărată și tristă constatare, confirmată de altfel și de istorie. Forțele armate americane, mult superioare, din toate punctele de vedere, puteau câștiga aceste războaie, dacă ar fi avut integral suportul moral și material al celor două foruri constituționale americane, adică: Camera Deputaților și Senatul.

Să ne gândim, scrie dânsul, la cravalul din Europa provocat de către așa zisa "Mișcare a păcii" (Friedensbewegubg), împotriva instalării pe teritoriul european a rachetelor americane. Asta, cu toate că, încă din anul 1977, Rușii instalaseră deja rachetele SS-20 pe teritoriile țărilor satelite ei îndreptate împotriva Europei de Vest, dar respectiva "Mișcare a Păcii" n'a dat nici atunci și nici după aceea vreun semn de protest. In schimb, când Americanii, în 1979, anunțau că intenționează ls rându-le să se deplaseze în anumite țări din Europa de Vest, pentru a contrabalansa amenințarea sovietică, rachetele Pershing și Cruise, această așa zisă "Mișcare a Păcii", a organizat proteste de stradă, în mai toate capitalele și marile orașe din Europa vestică, ba chiar și pe Continentul Nord-American.

O coincidență?...

NU! afirmă dl. Revel, sprijinindu-se spre documentare pe o corespondență din 1922 dintre Lenin și Ministrul său de Externe, Cicerin.

Aflându-se la Geneva, în Elveția, la o conferință internațională, Cicerin a rămas mistificat de instrucțiile primite dela Moscova, ca să advocățească acolo, un principiu pacific. Ca bolșevic, el protestează, scriindu-i lui Lenin că el, întreaga-i viață, a fost dușman al "pacifismului". Ca urmare, primește din partea lui Lenin, următoarele rânduri: "Tovarășe Cicerin, ești nespus de nervos. Tu și eu, am luptat permanent împotriva pacifismului. Dar spune-mi, rogu-te, unde și când Partidul a respins pacifismul spre a nu-l folosi pentru diversiunea dușmanilor și a burgheziei?!!...

Nimic, absolut nimic nu-i mai eronat decât încrederea oarbă a oamenilor de Stat din Vestul încă liber, că anume, Sovieticii nu vor nimic altceva decât PACEA. Asta, spune Dl. Revel mai departe, ar fi un un punct comun de întâlnire, dar subliniază în continuare: unde anume sunt garanțiile concrete pentru realizarea unei asemenea păci?...Si adaugă dânsul: "cred unii că nu ne putem permite a-i provoca pe Ruși, deoarece (la ora actuală) sunt atât de puternici, încât ne pot trimite (pe toți) în lumea cealaltă"...

E trist, este desigur nespus de trist, dar acesta este și rămâne adevăratul adevăr: Rușii, pe care Statele Unite și Marea Britanie i-au sprijinit ca să iasă învingători din cel de al doilea Război Mondial, la ora actuală, s'au ridicat la rangul de mare putere militară, sfidând și devenind dușmanii de moarte ai aliaților lor. Conștient sau inconștient, democrațiile vestice, și-au semnat epitaful mortuar, dând Rusiei Sovietice, un drept nemeritat. Dar, vorba d-lui Jean-Francois Revel: ASTFEL SFARSESC DEMOCRATIILE, inconștiente de rolul și menirea lor în lume. Țările democrate își sapă singure mormântul, declară dl. Revel: "atunci când ele tratează, depe o bază iluzorie - această problemă - neglijând realitatea".

Nu dl. Revel nu-i nici pesimist, dar nici profet, subliniind în cartea dânsului, apărută în trei limbi de circulație universală, adică: franceză, germană și engleză, o realitate pe care, popoarele de dincolo de Cortina de fier, o știu și o trăiesc. Rusia Sovietică este și rămâne o mare putere militară ce amenință pacea lumii, pentru a împrăștia cancerul comunist pe întreg globul pământului.

Președintele Statelor Unite ale Americii, Ronald Reagan, a intuit acest adevăr, că anume, cu Rușii nu se poate sta de vorbă decât de pe o platformă militară, superioară lor, inițiind, pentru apărarea lumii încă libere, un mijloc de apărare, adică acel atât de mult discutat STAR WAR. Si asta, pentru a salva democrația dela o moarte absolut sigură, descrisă cu lux de amănunte de dl. Revel în cartea sa, mai sus pomenită.

Se vor trezi oare democrațiile vestice la această crudă realitate?...

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT
(COMPLECTAȚI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....
PRENUMELE ....
STRADA/Nr ....
ORAȘUL .... STATUL/PROVINCIA ....
COD POȘTAL .... ȚARA ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE:
$30 ÎN SUS - ABONAMENT DE SPRIJIN -
$25 PENTRU INSTITUȚII
$20 PENTRU PARTICULARI

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.